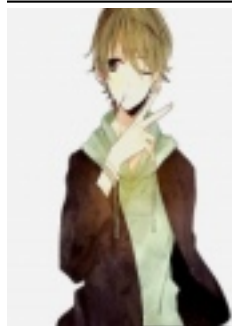

Tao Ghét Màý

Contents

Tao Ghét Màý	1
1. Chương 1 : Tình Cờ	2
2. Chương 2 : Khách Sạn Hoàng Thư	4
3. Chương 3 : Chó Với Mèo	7
4. Chương 4 : Cảm Ơn Màý	11
5. Chương 5 : Bạn Gái	14
6. Chương 6 : Sự Khởi Đầu	17
7. Chương 7 : Cảm Xúc Kỳ Lạ	19
8. Chương 8 : Chiếc Điện Thoại	22
9. Chương 9 : Học Bổng	25
10. Chương 10 : Bệnh Viện	31
11. Chương 11 : Karate Vs Akido	34
12. Chương 12 : Lập Kế Hoạch	37
13. Chương 13 : Cô Gái Trong Tranh Vẽ	40
14. Chương 14 : Trớ Trêu	42
15. Chương 15 : Sweet Tết_ Sweet Valentine	45
16. Chương 16 : Chậm 1 Bước	48
17. Chương 17 : Tổng Kết	50
18. Chương 18 : (hết)	53

Tao Ghét Màý

Giới thiệu

Con bé có cái mũi hơi hếch hếch tự tin bước vào cổng trường cấp 3 ở thành phố. Dù gì thì con bé đó

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tao-ghet-may>

1. Chương 1 : Tình Cờ

Con bé có cái mũi hơi hếch hếch tự tin bước vào cổng trường cấp 3 ở thành phố. Dù gì thì con bé đó cũng đã từng là hoa khôi, là ca sĩ, là con bé học cực giỏi ở....trường huyện. Do cứ ngẩng mặt lên nhìn trời, con bé đó chẳng coi ai ra gì và cứ thế tông thẳng vào cột điện với bao nhiêu con mắt của lũ bạn mới chòng chọc vào nó, hứa hẹn một năm học mới đầy thú vị. (Chết quên mất, cái tên là wan trọng nhất mừi quên lun) Nó tên là Lệ Mai. Cái tên nghe rất hiền mà chả hiền tẹo nào. Con gái con đứa gì mà dữ như cop. Chả trách ở trường cũ cả có thằng nào để ý đến nó. mà nó cũng chẳng cần thằng nào để ý làm gì. Nhà giàu, học giỏi đối với nó là quá đủ. Xinh đẹp đến đâu thì còn tùy vào mỗi người. Nó ko quan tâm. Ngày đầu tiên nó đến trường cấp 3 ở thành phố. Mới ngày đầu vào nhận lớp đã gặp chuyện rắc rối với cái cột điện rồi. Thôi kệ. Rất đau mặc dù trong lòng nó nghĩ vẫn còn hên chán so với hồi đáp phải bãi mình ở trường cấp hai. Bước vô lớp, cảm giác rất lạ, rất mới, rất hiện đại và cũng rất phong cách. Cả bạn bè cũng thế. Nó bước vào lớp, ko nói với ai tiếng nào. Chẳng qua là vì nó chưa bắt trúng đài thôi. Nó mà mở âm lượng hết cỡ thì đến đài phát thanh trung ương vẫn còn thua xa. Nó đảo mắt nhìn quanh, toàn những khuôn mặt lạ hoắc và có vẻ.....rất thành phố. Tự chọn ình chỗ ngồi ở bàn thứ ba, nơi có thể đảo mắt nhìn quanh mà ko gây sự chú ý. Nó liếc xuống bàn cuối, một thằng rất cao, đeo kính, tóc hơi xoăn xoăn ngồi bấm điện thoại. Nhìn qua mé trái, một đứa con gái trắng bóc, xinh ơi là xinh đang ngồi soi gương. Rõ là bọn con gái thành phố. Gương với chả lược(Nó nghĩ thầm). Xoay qua mé phải, một thằng cao không kém gì thằng kia, khuôn mặt baby không chịu được của thằng ấy làm nó hơi khó chịu. Sao con gái như nó mà lại ghen tị với vẻ đẹp của một thằng ko biết. hic hic. Ngược lên, một thằng khác cũng cao và đeo kính. Thằng này thì có vẻ xấu hơn hai thằng kia nhưng lại trông tri thức. Bất chợt, cô giáo chủ nhiệm vào lớp, Nó liếc xuống bàn cuối, một thằng rất cao, đeo kính, tóc hơi xoăn xoăn ngồi bấm điện thoại. Nhìn qua mé trái, một đứa con gái trắng bóc, xinh ơi là xinh đang ngồi soi gương. Rõ là bọn con gái thành phố. Gương với chả lược(Nó nghĩ thầm). Xoay qua mé phải, một thằng cao không kém gì thằng kia, khuôn mặt baby không chịu được của thằng ấy làm nó hơi khó chịu. Sao con gái như nó mà lại ghen tị với vẻ đẹp của một thằng ko biết. hic hic. Ngược lên, một thằng khác cũng cao và đeo kính. Thằng này thì có vẻ xấu hơn hai thằng kia nhưng lại trông tri thức. Bất chợt, cô giáo chủ nhiệm vào lớp, cả lớp đứng dậy nó mới để ý. Không phải tại mấy đứa kia quá cao, mà là nó quá lùn. hic hic. Sao kì vậy ta? Ở trường cũ, nó cũng cao thứ hai thứ ba lớp, thế mà ở đây, chiều cao 1 mét năm mươi bảy của nó chả thấm vào đâu. Lùn quá rồi. Cô giáo mới hơi bị lùn. Còn hơn cả nó nữa. Trông cô khá trẻ và mập mập.

Cô giáo mới đập tay cái ầm xuống bàn để giữ trật tự. Nó giật mình, những lũ kia lại có vẻ thích thú trước cô giáo mới. Thật chẳng hiểu bọn nhóc thành phố.

__ Cô tên là Hà Đức Hạnh. Tạm thời sẽ là chủ nhiệm của các em năm nay. Có thể sẽ là các năm sau nữa chưa biết chừng. Hy vọng các em có hứng thú với bà già này. __ Cô giáo vừa giới thiệu, cả lớp vừa rúc rích cười. Cô giáo vui tính quá. Ngay cả cái giọng Sài Gòn của cô mà xuất hiện ở cái đất Đà Lạt đã là khó hiểu rồi. Mà nó lại còn nhào nhào nữa chứ. Phát kynch. __ Cô có thể biết bạn nào đã làm lớp trưởng những năm trước không?

__Thưa cô, em ạ.__ Nó đứng lên, rất đông dạc.....với cái giọng nhà quê. Đám con trai khúc khích cười, bọn con gái thì hất mặt lên tỏ vẻ khinh bỉ. Nó không hiểu thái độ đó là gì nhưng nó cảm thấy khó chịu.

__Rất tốt. Em sẽ tạm thời là lớp trưởng của lớp 10A2 này. Em có thể giới thiệu về mình không?

__Dạ em là Tiểu Lệ Mai.

__Được rồi Lệ Mai. Còn về lớp phó học tập, cô sẽ xem bảng điểm nhé. __ Cô Hạnh lướt nhanh trên tờ danh sách trên đó có cả điểm số của từng người. __ Võ Khánh Dương là em nào?

__ Dạ em. __Thằng nhóc trông có vẻ tri thức hồi nãy đứng lên. Nhìn đáng vẻ nó có vẻ rụt rè.

__Em sẽ là lớp phó học tập. Cứ tạm thời như thế đã. Được không Dương?

__Cũng được ạ.__ Thằng nhóc chậm rãi đẩy kính rồi ngồi xuống. Trông nó phát ghét. Cái kiểu của nó mà ở huyện là bị đánh tơi tả rồi. Đàng này bọn con gái lại nhìn nó đầy ngưỡng mộ.

__Bây giờ cô xếp chỗ ngồi nhé! __ Cô Hạnh khá hiền và làm thân với lớp cũng nhanh lắm. cả lớp cứ lao nhao như cái chợ vỡ khi cô xếp chỗ. Nào là.....

_ Cô ơi con không ngồi cạnh nó đâu.
_ Con muốn ngồi cạnh Dương cơ.
_ Cho con ngồi sau Dương cũng được cô à.
_ Không cô ơi. Con muốn Hoàng cơ mà

blah blah blah và tuyệt nhiên không ai muốn ngồi cạnh nó. Chủ yếu là Dương và Hoàng. Hoàng là cái thằng đẹp trai đã giới thiệu ở tập trước ấy. Công nhận là nó đẹp trai thì mọi người đua nhau ngồi cạnh nó là phải rồi. Dù sao thì gương mặt baby ấy cũng đã khiến cho nó phải ganh tị. Thế nên KO THÍCH. Nó hất mặt lên khi nhìn thấy thằng Hoàng được bọn con gái tranh giành. Và cuối cùng thì hình như ông trời có mắt ghê. Ghét của nào trời trao của ấy. Nó bị bắt ngồi cạnh Hoàng. Đáng ra nó là lớp trưởng thì phải ngồi cuối nhưng vì quá lùn nên phải ngồi bàn ba. Hic hic. Sau lưng nó là 1 thằng đeo kính khác và phía trên nó lại là Dương. Đau đời thật.

Nói chung ngày hôm nay là xong rồi nhé. Hẹn gặp lại cả lớp vào buổi lao động ngày mai. Lớp nhớ mang giấy bút theo ghi thời khoá biểu nhé. Cô giáo mỉm cười ranh mãnh_ Dặn trước, lớp ảm thấp có nhiều chuột_ Cô vừa nói xong, cả đám con gái nhảy phốc lên bàn ngồi, trừ nó. Thằng Hoàng có vẻ ngạc nhiên nhưng không hỏi gì. Tóm lại là đã hết một ngày.

Trên đường đi về nhà trọ, nó nghĩ về lớp mới. Ấn tượng đầu tiên của nó là Hoàng, sau đó là Dương và cái thằng đeo kính sau lưng nó mà nó chưa biết tên. Kể cũng lạ. Những người gây cho nó sự chú ý thì lại ngồi quanh nó cả. Điều này nghĩa là gì đây hả ông trời. Có lẽ một điều gì đó hứa hẹn sự thú vị nhưng cũng không kém phần rắc rối. Về đến nhà, nó nhảy phốc lên giường, chộp lấy cuốn nhật kí viết lấy viết để. (Nó vik gì thì có trời mới biết. Cho vào tủ khoá lại thì ai mà đọc được). Buổi trưa, nó xuống nhà ăn cơm. Mọi người trong nhà trọ đều tập trung ở đó. Chợt nó nhìn thấy một khuôn mặt quen quen. Trời đất. Đó chính là Dương kia. Chỉ khác là bộ đồ thể thao lúc này làm cho Dương thật khác với lúc sáng. Thì ra Dương cũng ở trọ, không biết cậu ấy ở đâu nhỉ! Nó lén la lại làm quen

_ Hey Dương! Lệ Mai nè. Mà cũng trọ ở đây à?_ Nó tiến tới hỏi rất vui vẻ
_ Thì chẳng phải tao đang đứng trước mặt mày hả?_ Dương cười thật tươi đáp lại. Khác hẳn với cái vẻ khó chịu lúc sáng.
_ Mà ở phòng nào đó?
_ B6.
_ Tao ở B5 nè. Có gì tụi mình học chung nhé!_ Nó đề nghị. Thì ra mục đích chỉ là học.
_ Okie. Mà mày không đói cũng phải để cho tao ăn chứ!_ Dương chỉ tay vô bàn, nó bèn lên cười, cùng ngồi vào chỗ của mình

Chiều, nó tính đi hiệu sách mua vài thứ đồ dùng học tập. Trời râm râm, nó trông vào người bộ quần áo quen thuộc rồi bước đi. Nó ngạc nhiên khi bước ra hiệu sách. Không phải vì đây là lần đầu tiên nó lên thành phố mà là nó cảm thấy sự tự do. Trước giờ lúc nào mẹ cũng đi kè kè cạnh nó. Nên giờ đây nó thấy thật ngạc nhiên. Không ngờ là đi mua đồ một mình lại dễ hơn nhiều đến vậy. Nhìn cái gì cũng dễ thương, cái gì cũng có vẻ iu iu và cái nào cũng mắc kinh khủng. Nó phải suy nghĩ đắn đo rồi mới quyết định mua gì. Nó bước đi trên đường về nhà, con đường hơi vắng. Đường về còn dài quá. Phải chi có một cái nón thì đỡ nhỉ. Nó bắt đầu leo dốc với đồ nặng. Nặng quá cộng thêm đồ trên tay làm nó lảo đảo. Rồi nó say nắng và chuẩn bị ngã xuống. Ngay lúc đó

_ Nè, đi trời nắng vậy mà không đội nón hả mày?_ Thằng nhóc đeo kính ngồi sau nó chợt xuất hiện. Nó bình tĩnh ngay. Thằng kia gỡ cái nón trên đầu ra đội vào cho nó.
_ ơ, cảm ơn_ Nó hơi ngượng ngùng_ Mày đi đâu vậy?
_ Tao đi chơi lòng vòng thôi. Tại xe đạp hỏng nên đi bộ mà._ Nhìn cái điệu bộ của thằng nhóc thật buồn cười. Nó gãi đầu, tay mân mê cái nón của thằng nhóc kia.

__ À đúng rồi. Mà mày tên gì ấy nhỉ?__ Nó chợt nhớ ra ngay cả tên của thằng nhóc kia mà nó cũng không biết

__ Tao là Huy. Huy cận nè, nhớ chưa?__ Thằng Huy toe toét cười. __ Giờ mày định đi đâu?

__ Tao tính về nhà. Đâu cần mua gì nữa đâu!

__ Nhà mày ở đâu á?

__ Tao ở chung nhà trọ với Dương. Nhà tao ở chỗ.....__ Nó chưa kịp trả lời thì huy đã cướp lời

__ A, mày ở trọ cùng Dương hả? Vậy là mày đang ở nhà tao rồi. Xin giới thiệu, bà chủ nhà trọ của mày là mẹ tao đó. Tao là Nhật Huy mà.

__ Ủa, sao trùng hợp vậy ta? Vui ghê

__ Giờ về hén! Đưa đồ đây xách cho. Nhìn mày có vẻ mệt lắm rồi. Coi chừng say nắng chết đó!__ Huy lại cười. Nụ cười thật ấm áp và thân thiện. Nó và Huy sóng bước về nhà. Trên đường về, nó và Huy nói liên thoảng trông có vẻ hợp nhau lắm.

Sáng hôm sau, nó đang mang giày để chuẩn bị đến trường lao động thì Huy bước tới .

__ A, lại gặp mày rồi. Mày ở B5 hử?

__ Ủ. __ Nó thấy vui khi gặp lại Huy

__ Hehe. Tao tính qua rủ thằng Dương đi chung. Ai ngờ nó chuồn mất tiêu rồi. Hay mày đi với tao nhé.__

Nói đoạn, Huy chạy tới kéo nó đi khi nó chưa kịp phản ứng. Trên chiếc xe đạp của Huy, nó cảm thấy thật vui. Ở trường mới thật là nhộn nhịp. Trong lớp nó, mọi người đã quen nhau gần hết. Thậm chí còn tìm thấy một vài người hợp cạ để nói chuyện nữa. Lớp học có 28 người, 9 nam và 19 nữ. Con số quá áp đảo. Cô Hạnh bước vô lớp, cả đám lao nhao chạy về chỗ của mình.

__ Nào, các em lấy giấy ra chép thời khoá biểu trước. sau đó chúng ta sẽ ra sau dãy nhà này lao động.__ Tiếng giấy vở xé roẹt làm nó khó chịu. Liếc sang bên thằng Hoàng, thấy thằng này chả động tĩnh gì. Đến trường với mỗi cái điện thoại. Lúc mọi người chép TKB thì nó ngồi im như tượng, mắt nhìn xa xăm. Thật chẳng hiểu cái thằng này. Như thằng bị tự kỉ ấy. Chợt Hoàng quay sang, bắt gặo ánh mắt nó đang nhìn. Nó đỏ mặt , liền quay vội ra chỗ khác. Nó không thấy rằng lúc đó thằng Hoàng đang mỉm cười, nụ cười làm một đứa con gái khác khó chịu. Và con bé đó đang liếc nó với một cái nhìn tức tối.

2. Chương 2 : Khách Sạn Hoàng Thư

Buổi lao động kết thúc khá là vui vẻ. Mọi người đã làm quen hết với nhau. Nó vui hơn khi có thêm vài người bạn gái khá dễ thương. Không ngờ nhìn bề ngoài có vẻ lạnh lùng mà bên trong họ lại rất ấm áp. Cuối buổi, Huy có công việc nên nó đành đi về một mình. Nó đang đi chậm chậm, suy nghĩ về sáng nay. Chợt nó nhìn thấy Dương ở phía trước, nó liền chạy vội theo

__ Hey Dương!!! Sao về mà không nói tiếng nào zậy? Không đợi tao về chung gì hết. Tụi mình chung nhà mà.__ Nó hớn hở, vui vẻ bắt chuyện

__ Ồ. __Dương đáp gọn lỏn, y như ngày đầu tiên nó gặp, khác xa với Dương của ngày hôm qua

__ Mày sao zậy? Mệt hả?__ Nó tỏ vẻ lo lắng, quan tâm

__ Tao không sao. Cảm ơn mày__ Dương lại cười thật tươi với nó. Thật khó hiểu. Nó ngơ ngác, nhìn Dương với vẻ dò xét

__ Không có gì đâu mà. Xin lỗi nhe. Lúc này tao đang suy nghĩ mấy điều. Mà mày đi đang nắng hoài vậy? Không chịu đội nón gì hết. Hôm qua cũng thế__ Dương lại tươi tỉnh trở lại làm nó khá ngạc nhiên. Thái độ quan tâm của cậu bạn làm nó thích thú cười hoài.

__ Hi hi. Tại tao chưa kịp mua nón mà. Ở nhà có đầy đấy chứ nhưng mà tao không đem đi

__ Đội của tao nè__ Nói rồi Dương đưa cái nón của mình cho nó. Thật giống Huy hôm qua. Chỉ có điều Huy tinh nghịch và có vẻ trẻ con hơn Dương. Nó đón lấy cái nón từ tay Dương bước đi cùng cậu bạn.

__ Cảm ơn mày nhiều nhe!__ Nó cười như ánh mặt trời toả sáng làm Dương thấy chút gì đó xao xuyến. Nó ngạc nhiên sao Dương biết hôm qua nó cũng quên nón nhỉ?

Buổi trưa, nó đang chuẩn bị đi ăn cơm. Vừa xỏ đôi dép vào ngang đầu lên thì thấy Huy

__ Hi! Hồi sáng về có mệt không hả? Đói chưa? Đi ăn cơm với tao đi.__ Vẫn là cái cử chỉ tận tình với bạn bè của Huy, vẫn là nụ cười thật tươi đó và vẫn cái kiểu gãi đầu ngổ ngổ của cậu bạn

__ Mệt chớ. Tao đang chuẩn bị xuống ăn cơm nè. Bộ không thấy tao đang khoá cửa hả?__ Nó cũng mỉm cười đáp lại

__ Thôi, đi ăn cơm trưa với bọn tao đi. Có cả Dương và Huyền nữa đó__ Huyền là một cô bạn mới của nó. Huyền khá cao, tóc ngắn và nói liền thoắng. Nó với Huyền cũng rất hợp nhau.

__ Ủa, mà sao Huyền cũng ở đây hả?

__ À chết quên. Huyền là em gái tao. Tao với nó sinh đôi.__ Huy giải thích

__ Thật á? __ Nó mắt chữ A, mồm chữ O nhìn Huy rất ngạc nhiên

__ Ừ, thật. Đi đi nào. Mau vô rửa soạn gì đó đi rồi tụi mình đi. Mà nhanh lên nhe, Dương và Huyền đang đợi ngoài cổng đó.

Ở ngoài cổng, Huy, Huyền và Dương đang đợi nó với hai chiếc xe đạp. Nhìn ai cũng thật dễ thương

__ Giấu kĩ ghê nha. Giờ tao mới bik mày với Huy là anh em đó__ Nó nói, mắt nhìn vào cô bạn tóc ngắn

__ Hìhì. Cho mày bắt ngờ chơi

__ Thôi đi nào hai quý cô nương.__ Dương cười, buông lời châm chọc. Nó leo lên sau xe Dương, còn hai em em Huy-Huyền thì chở nhau. Con đường rộn rã tiếng cười của bốn đứa.

__ Tụi mình đi ăn ở đâu vậy?__ Nó chợt hỏi

__ Ở khách sạn Hoàng Thụ__ Dương trả lời__ Yên tâm đi. Tao không phải dân thành phố nhưng ở đây đủ lâu để không chỗ mày đi lạc đâu.

__ Sao đi ăn sang vậy? Chui zô khách sạn mà không sợ bị chặt đẹp hả?__ Nó chớp chớp mắt

__ Không có đâu. Khách sạn Hoàng Thụ là nhà của Hoàng lớp mình đó__ Huyền nói__ Nó mời tụi mình qua chơi rồi ăn cơm. Mẹ nó năm nào cũng bắt nó mời một vài người bạn tới chơi.

__ Chi vậy? Mà sao mày biết?__ Nó lại thắc mắc

__ Nó học chung lớp học thêm với hai anh em tao ba năm rồi. Chơi thân mà. Năm nay tụi tao mới học chung lớp đó chớ__ Huyền giải thích

__ Uh đúng đó. Mẹ nó còn mún gặp bạn nó vì mẹ nó sợ nó giao du với những người bạn không tốt. Mẹ nó khó mấy cái chuyện đó lắm. Nhưng mà mẹ nó cũng vui tính lắm nhe.__ Huy thêm vào

__ Mẹ nó kể cũng vui. Nhớ năm ngoái đi học thêm nó kể với tao. Nó dắt mấy đứa bạn về nhà trong đó có một đứa con gái dễ thương lắm. Học giỏi mà tính tình cũng tốt nữa. Mẹ nó còn dụ nó cưới con bé kia nữa chớ.__ Dương đột ngột tham gia vào câu chuyện

__ À phải rồi. Nghe đâu con bé đó đi du học Úc rồi. __ Huy lên tiếng__ Tớ rồi kìa.

Trước mặt nó hiện giờ là một khách sạn rộng lớn. Bên cạnh còn có một nhà thuốc cũng lớn không kém đề tên Hoàng Thư. Nó quá ngạc nhiên với cái cơ ngơi đồ sộ này. Nó sững sờ khi bước vào trong. Quá đẹp! Nhìn như một toà lâu đài. Nó cùng với ba đứa kia bước vào trong. Nó đưa mắt nhìn quanh. Khung cảnh quá ư là tráng lệ. Hệt như đồ nhà quê mới bước vào lâu đài của hoàng tử vậy. Trên tường có treo một bức ảnh rất to. Hình của Hoàng và một cô gái khác. Hoàng quá ư là đẹp trai trong bức ảnh đó. Khuôn mặt baby kute của Hoàng thật nổi bật. Cô gái đứng trước Hoàng trong ảnh cũng rất xinh gái. Cô gái ôm con chó nhỏ màu trắng rất đẹp. Nét mặt của Hoàng và cô gái đó rất giống nhau. Có lẽ họ là anh em. Liếc lên trên bức ảnh, nó thấy cái bảng to đề chữ: Minh Hoàng _ Minh Thư. Chợt Hoàng bước tới chỗ tụi nó

_ Hi! Cảm ơn vì tụi mày đã đến._ Hoàng mặc áo thun, quần jeans thật giản dị. Khác xa với bộ comple trong hình.

_ Không có gì. Tụi tao cũng rảnh thôi mà_ Huy cười

_ Vô đây đi. Mẹ tao đang đợi tụi mày đó. _ Hoàng ngoắc ngoắc tay, quay lưng đi trước dẫn đường

Phòng ăn của nhà Hoàng rộng thật. Không biết nó đã thốt lên bao nhiêu lời trầm trồ kinh ngạc về nhà Hoàng rồi.

_ Chào mấy đứa. Chà chà, lớn quá ha. Huy nè, Huyền nè, cả thằng Dương nữa kìa. Mấy đứa lớn nhanh quá cô nhận không ra. Ủa còn cô bé nào đây?_ Mẹ Hoàng nói giọng thật nhỏ nhẹ, chỉ tay vào nó

_ Dạ đó là Lê Mai. Lớp trưởng mới của con đó mẹ

_ Chà, con gái mà giỏi ghê nha! À, mà con là cái đứa ngồi cạnh thằng Hoàng á hả?

_ Dạ vâng ạ_ Nó đỏ mặt rửa thăm không bik Hoàng kể gì nó với mẹ nó đây

_ Thôi ngồi vô bàn ăn cơm đi mấy con_ Mẹ Hoàng giục

Cả đám vừa ăn cơm với mẹ Hoàng vừa nói chuyện rôm rả, rất vui. Mẹ Hoàng rất vui tính. Bà cứ luôn miệng chọc nó với Huy. Vì những cử chỉ của Huy đối với nó tận tình quá mà. Cả Dương cũng quan tâm nó nữa. Nó thật sự rất vui. Về rụt rè lúc mới vào của nó biến đâu hết. Thay vào đó là sự tự tin vốn có của một con bé hotgirl trường huyện như ngày nào. Cuối buổi, cả đám chờ nhau đi chơi. Riêng Hoàng không đi, Hoàng ở lại nói chuyện với mẹ nó.

_ Hoàng nè, mẹ thấy con bé Mai bạn mới của con dễ thương ghê. Tính tình rất nhã nhặn, khuôn mặt cũng xinh nữa.

_ Dạ_ Hoàng chỉ cười trừ.

_ Mà mẹ thấy thằng Dương có vẻ thích nó hay sao ấy. Nó có vẻ quan tâm con bé lắm.

_ Ủa, vậy sao mẹ lại chọc nó với Huy?

_ Mẹ thấy thằng Huy với con Mai chỉ là bạn thôi, tụi nó thân nhau nhưng không phải thích.

_ Sao mẹ bik vậy? Quan sát tài tình quá ha!_ Hoàng chớp chớp mắt, tỏ vẻ khâm phục mẹ. Xưa nay bà đã đoán cái gì là chưa sai bao giờ.

_ Mẹ mà con. Con phải cố gắng lên nhe. Có con bé Mai ngồi cạnh nè, thằng Dương ngồi trên, thằng Huy với con Huyền ngồi dưới. Con sướng quá rồi còn gì nữa.

_ Dạ. Hi hi. Con xin phép mẹ. Con lên phòng nhe. Con đang có hứng với cây ghi ta_ Hoàng cười, từ từ bước lên lầu. Phòng Hoàng rất rộng. Sơn màu xanh nhạt rất sáng. Trên tường còn có những mảng màu phối rất đẹp. Nội thất bên trong thì chắc chắn 100% là hàng hiệu. Hoàng với tay lấy chiếc ghi ta rồi leo lên ghế. Vừa sáng tác tiếp bài hát còn dang dở vừa suy nghĩ về lời nói của mẹ. Hoàng chợt nghĩ đến nó. Ở nhà Huy, cụ thể là phòng B5, có một con bé đang nằm trên giường cười, suy nghĩ về một nụ cười của ai đó. Mà đến bây giờ nụ cười ấy vẫn rất toả nắng.

3. Chương 3 : Chó Với Mèo

Ngày đầu tiên đi học hơi bị xui. Sáng sớm sương còn dày quá. Lạnh ơi là lạnh. Nó bước ra khỏi chăn với cái vẻ luyến tiếc. Chui vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân. Đúng 6h15 nó xách cặp bước đi học, tiện thể ghé chỗ nào đó ăn sáng. Nhà trọ không xa trường lắm. Trên đường đi lại có rất nhiều hàng quán, nó thích thú vừa đi vừa hát quên cả cái lạnh. Bên kia đường có một kẻ đang nhìn nó phì cười. Nó vẫn không hay biết gì, ghé vào một tiệm bánh ngọt. Nó kêu một ly sữa và một cái bánh. Ngồi ăn ngon lành, bánh nóng, sữa cũng nóng, cái lạnh bay đi đâu mất. Cũng lại bên kia đường, kẻ đó đang ăn bánh cuốn, vừa nhìn nó vừa suýt sặc. Kẻ đó cười rất khoái chí khi nhìn cái vẻ lóng ngóng của nó. 7h kém 10. Chuông reo. Cả lớp đang ngồi tám chuyện với nhau. Cũng phải thôi. Có 28 người quen nhau nhanh mà. Chẳng bù với ở nhà nó, năm ngoài làm lớp trưởng của cái lớp 44 học sinh, 43 đứa tiểu quỷ, còn nó thì đại quỷ lun. Cô giáo bước vào lớp, giờ đầu tiên là giờ Sinh học. Nó chăm chú nghe giảng và ghi chép rất kĩ càng. Bài giảng khá hay. Chợt, nó liếc sang bên cạnh, Hoàng đang ngồi bấm điện thoại, trong vở chẳng có lấy một chữ. Nó nhắc khẽ

__ Hoàng, ghi bài đi chứ mày__ Hoàng thậm chí còn chẳng thèm nghe lời nó nói nữa. Vẫn cứ chúi đầu vào cái điện thoại trong tay.__ Ê này, chép bài đi__ Nó nhắc thêm một lần nữa, lần này thì Hoàng có khá hơn. Ngẩng mặt lên nhìn nó rồi.....lại chúi đầu vô cái điện thoại.__ Mày không chép tao nói cô à__ Lần này bực quá nó lên tiếng dọa nạt

__ Kệ tao. Mày đừng có cái kiểu trẻ con đó__ Hoàng quay sang nạt nó, giọng vẫn nhỏ nhưng thái độ tức giận thì thấy rõ. Nó sững sờ, quay mặt đi. Nó bực nhưng không thêm chấp. Rồi sẽ biết tay nó

Giờ ra chơi, hầu hết lớp lên canteen. Nó ở lại, ngồi coi trước bài của tiết tư. Dương từ đâu bước vô lớp. Nhìn thấy nó, Dương về chỗ ngồi của mình.

__ Hey, mày không ra ngoài chơi à?

__ Không. Tao mún coi trước bài mới__ Nó trả lời, giọng vẫn bực tức vì chuyện thằng Hoàng

__ Chưa ăn sáng hay sao mà tâm trạng uất ức thế?__ Dương hỏi, pha đôi chút châm chọc

__ Ăn rồi. Mà sáng nay mày đi sớm thế. Tao định qua rủ mày đi chung mà mày đi mất rồi

__ Ừmh. Tao thích đi sớm dạo dạo rồi vô lớp

__ Ủa vậy mày không ăn sáng hả?

__ Có chứ. Sáng nay ăn bánh cuốn.__ Dương lại cười rồi. Lúc này nó mới nhận ra cậu bạn cười đẹp chẳng kém gì ai kia.

__ Hìhì. Sáng nay tao lại ăn bánh ngọt. Cái tiệm gần nhà trọ mình đó, làm bánh khá là ngon đó.

__ Ừ tao biết mà.__ Không hiểu Dương biết cái gì nhỉ

__ Thôi. Ra ngoài đứng một lát cho thoáng đi

__ Okie.

Ở ngoài hành lang, các bạn của nó đang đứng nói chuyện, đứa thì ăn bánh mì, đứa lại uống sữa. Nhưng nhìn chung ai cũng phấn khởi với ngày học đầu tiên. Nó nhìn sang lớp bên cạnh, thấy Huy và Hoàng đang nói chuyện với hai bạn nữ. Hai cô bạn khá xinh. Nhìn Huy thật dễ thương. Cậu bạn có đôi mắt thật hiền. Còn Hoàng, vẫn khuôn mặt baby kute như thế. Nhưng lúc này, trông khuôn mặt ấy thật đáng ghét. Reng vô lớp, cô giáo mới bước vào. Cô giáo mới khá cao và xinh.

__ Hôm nay đáng ra thầy Đức sẽ dạy các em môn Vật Lý nhưng do nhà trường xếp lịch chưa đúng nên tiết này trống. Các em sẽ lên phòng thực hành Tin nhé. __ Cô chưa nói hết câu cả lớp đã reo hò ầm ỉ.__ Ngày này, Lý hai tiết đúng không?

__ Dạ vâng ạ__ Nó đứng lên, về mặt phấn khởi hết chỗ nói.

__ Các em sẽ lên phòng Tin hai tiết này nhé, cô sẽ là người coi các em

Lớp nó nhao nhao như một cái chợ, đi lên phòng tin. Phòng Tin có 30 máy tính. Mỗi người được phép sử dụng một máy và phải ngồi theo sơ đồ chỗ ngồi. Chán thật. Thế là nó vẫn phải ngồi cạnh cái thằng baby kute đáng ghét ấy. Lớp học trở nên náo nhiệt hẳn lên. Con trai hầu hết là ngồi chơi game. Con gái thì ngồi chat hoặc chơi game búp bê, đọc báo thời trang. Nó lướt web, dừng lại ở trang hihihehe.com, vào chuyên mục truyện tuổi teen đọc một vài truyện ngắn. Chợt, Huy giật vai nó lại

- Ê, mày có nick Yahoo không? Add nick tao đi

__ Okie. Đợi tao online đã nhé __ Nó vào nick kutie_tomboy của nó. Huy add nó với nick happy_boy_nh.

__ nick mày là happy boy đó hả?

__ uh. Nh là Nhật Huy đó. __ Nó cười, còn Huy thì khỏi phải nói, lúc nào cũng cười.

Chợt, bảng Yahoo của nó hiện lên nick hotice của ai đó đang add nó. Nó deny. Người đó lại add tiếp. Nó thấy lạ nên accept luôn. Nó nhảy vào chat với người đó

__ Ey, ai mà add tao vậy?

__ Hi. Thích thì add.

__ Mà ai đó? __ NÓ lại típ tục khai thác

__ Biết là người trong lớp là được rồi. Hỏi nhiều. Mày ở nhà Huy hả?

__ Uh. Nhưng mà trong lớp là ai? __ Nó tò mò quá.

__ Chán thật. Tao ghét cái kiểu tra hỏi đó lắm. tao out đây

__ ề..... __ Nó chưa kịp hỏi thêm, nick hotice đã sign out. Mặc kệ, không thèm quan tâm. Nó vô lại trang truyện đang đọc dở. Cuối giờ, nó đi về chung với Dương. Huy chở Huyền về, hia anh em hết lạng chỗ này lại lách chỗ kia, trông thật buồn cười. Buổi chiều, Hoàng đang nằm trên giường nghe nhạc, một bài hát yêu thích của Hoàng. Bài Why do I love you của nhóm Westlife. Hoàng ngắm lại tấm hình trong khung kính trên bàn, tấm hình của Hoàng chụp với cô gái tên Như. Trông cả hai có vẻ đẹp đôi lắm. Mà hình như cô gái đó chính là người mà Hoàng nói chuyện lúc sáng nay. Cô gái xinh xắn, dễ thương cực kì. Hoàng nhìn cái khung kính, bất giác nghĩ đến Lệ Mai. Khuôn mặt baby kute của Hoàng tự nhiên nổi giận.

__ Tự nhiên lại nói Huy dẫn theo con Mai qua nhà mình hôm đó. Làm mẹ cứ hỏi nó hoài. Con nhỏ đáng ghét. Sáng nay nó mà không phá đám mình là mình làm xong cái Web của Như rồi. Khó ưa thật. Chả bù với Như

Hoàng lẩm bẩm một mình như thằng hâm. Một hồi sau, Hoàng bước xuống nhà ăn bánh thì thấy bé Thư, em Hoàng

__ Về rồi hả Thư?

__ Dạ. Anh hai đi học ngày đầu thế nào? __ nhỏ Thư mới chỉ học lớp 8 nhưng kiến thức xa hội thì không thua gì người lớn. Cô bé có một bộ óc thiên tài, tính toán nhanh nhạy, óc phán đoán cũng rất nhạy bén.

__ Chán ồm. Con nhỏ lớp trưởng ngồi cạnh anh cứ hạch sách anh chuyện chép bài hoài à.

__ Thế thì chán thật. Em cũng ghét cái kiểu đó lắm. Em cũng giống anh có bao giờ chép bài đâu. Hiểu là được rồi. Cái gì không nhớ nổi thì mới chép chứ. __ Nhỏ Thư tỏ vẻ đồng tình.

__ Uhm. Không những thế khi anh chat với nó, nó còn tra khảo anh phát khiếp.

__ Gì thì gì chứ ai mà chả tò mò. __ Nhỏ Thư lại bênh Lệ Mai

__ Này, em theo phe nào thế hả? Lúc thế này, lúc thế kia.

__ Hìhì. À, lúc này em có gặp chị Như, chị ấy hẹn anh 3h chiều nay tại cafe Tình cờ đó.

__ Ờ, cảm ơn em nah. Mà tại sao lại là ở đó nhỉ? Chỗ đó là lần hẹn hò đầu tiên của anh với chị Như đó. Từ hồi đó đến giờ, tụi anh chưa một lần quay lại mà.

__ Chắc không có gì đâu. Bây giờ mới có 2h30 à, anh chở em qua hiệu sách nhe. Em có hẹn với mấy đứa bạn. Khi nào về em gọi anh đi đón hén

__ Okie. Nhưng mà đợi anh xử xong miếng bánh đã.

Ở cafe Tình cờ, Hoàng hôn ha hôn hờ chạy vô. Vừa trông thấy Như, Hoàng đi chậm chậm tới, khuôn mặt vẫn nụ cười baby kute. Nhưng khi vừa phát hiện ra bên cạnh Như còn một anh chàng khác, nụ cười trên mặt Hoàng chợt tắt ngấm. Hoàng bước lại, ánh mắt sa xuống

__ Chào Như!__ Hoàng lên tiếng một cách chậm rãi. Liếc vội sang anh chàng lạ hoắc bên cạnh Như__ Chào bạn

__ Mình là Hà.__ Anh chàng đó mỉm cười chào Hoàng

__ Hoàng à, Như đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện của tụi mình. Như sẽ sang Mỹ vào tuần tới nên Như cũng muốn nói với Hoàng lời chia tay

__ Sao cơ? Chuyện này.....Hoàng nghĩ là không vấn đề gì. Nếu chúng ta vẫn giữ liên lạc thì có sao đâu__ Hoàng lặng người

__ Như nghĩ rằng khoảng thời gian ba năm chúng ta quen nhau là đã quá đủ rồi. Như đã quen một người khác. Đó là Hà. Như và Hà sẽ sang Mỹ. Như không muốn phải để Hoàng chờ đợi trong vô vọng.Như.....__ Như đang nói thì Hoàng lên tiếng ngắt lời

__ Như im đi.__ Hoàng tức giận quát lên, ngay lập tức Hoàng bình tĩnh trở lại__ Như cứ đi đi. Hoàng sẽ ổn thôi mà__ Nói xong Hoàng đứng dậy đi luôn, Hoàng không muốn khóc, nhất là trước mặt Như, và cả anh chàng kia nữa. Lời chia tay sao mà đến nhanh thế? Con người ta chỉ cần vài phút để làm quen và vài phút để chia tay thôi sao? Sao vội vàng thế. Hoàng bước đi loạng choạng vào một ngõ tối, không định hình rõ là mình đi đâu. Hoàng ngồi gục xuống cái ngõ không người qua lại đó. Khuôn mặt baby kute bây giờ trông thật buồn. Hoàng chưa bao giờ phải buồn vì Như. Và đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng. Hoàng thiếp đi trong nỗi buồn vô cùng tận.

Lúc 7h tối, điện thoại trong túi quần Hoàng reo lên. Là nhỡ Thư gọi. Hoàng tỉnh giấc, bấm máy nghe

__ Anh hai đón em nhe!

__ Anh xin lỗi. Anh muốn đi dạo thêm một lát nữa. Em đi xe thồ về nha. __ Giọng Hoàng buồn ơ là buồn.

__ Có chuyện gì với chị Như hả anh?__ Nhỏ Thư nhận ra ngay sự khác biệt ở giọng của Hoàng.

__ Tối nay anh sẽ kể em sau. Nhắn mẹ anh về trễ nha

__ Vâng. Anh đi cẩn thận nhe__ Nhỏ Thư rất hiểu anh trai mình, cô bé để anh đi dạo.

Hoàng chạy lại quán cafe đó dắt chiếc xe máy của mình đến con ngõ đó, rồi lại dựa lưng vào tường, ngẩng đầu lên trời ngắm sao. Vài giọt nước khê lăn trên má Hoàng. Không hiểu đó là nước mưa hay nước mắt.

Nó đi dạo ra phố sau khi đã hoàn tất việc chuẩn bị bài mới. Nó muốn giữ sạch mọi thứ bụi mình về Hoàng sáng nay. Bất chợt, trời đổ mưa. Mưa nho nhỏ nhưng cũng đủ làm tóc nó ướt nhẹp trước khi tìm chỗ trú. Nó chạy vội đến một con ngõ vắng. Nó nhìn vào trong, thấy dáng ai quen quen. Nó giật mình khi phát hiện ra đó là Hoàng. Khổ quá. Làm thế nào bây giờ. Nó nhìn quanh. Cả chiếc xe máy nữa thì làm sao nó đưa được Hoàng về. Mà cậu ấy lại có vẻ sắp lên cơn sốt do dầm mưa nữa. Nó chỉ biết mỗi số điện thoại của Huy, thôi kệ, gọi đại. Nhờ Huy ra giúp.

__ Alô, có chuyện gì á Mai?__ Giọng Huy hôn hờ

__ Huy chạy ra chỗ cái ngõ vắng người gần cafe Tình cờ nhe. Hoàng bị ngất xỉu ở đây nè. Nhanh lên nha. Nó đang lên cơn sốt nữa__ Giọng nó lo lắng hết sức

__ 5phút nữa.__ Huy nói nhanh rồi cúp máy luôn

Nó nhìn sang Hoàng, không biết Hoàng đã gặp phải chuyện gì mà lại khổ sở như vậy. NÓ chợt thấy mi mắt Hoàng chớp chớp. Nó mừng quá, vội chạy ra ngoài xem Huy đã tới chưa. Ngay lúc đó, Hoàng giữ lấy cổ tay nó, kéo lại.

__ Đừng đi Lệ Mai.__ Hoàng thều thào, giọng nói có vẻ như đã rất đuối sức

__ Rồi, rồi. Tao ở đây chứ ở đâu.

__ Lạnh quá__ Hoàng rên hừ hừ. Nó không biết phải làm thế nào. Khuôn mặt nó nhăn nhăn trông đến khổ. Nó gỡ cái nón trên đầu mình ra đội cho Hoàng, gỡ cả cái áo khoác ngoài của nó đắp lên người Hoàng. Cậu bạn chỉ mặc mỗi một cái áo thun và quần jeans thì lạnh là phải rồi.

__ Khổ ghê. Đi trời tối mà lại ăn mặc phong phanh vậy, ai mà chịu cho nổi__ Nó cần nhân

Ngay lúc đó, Huy tới, Huy chạy ngay vào con ngõ đó

__ Hoàng đâu rồi? Tụi mày có sao không? Sao mặc có mỗi một cái áo vậy hả Lệ Mai?

__ Tao cho Hoàng rồi. NÓ cũng đỡ đỡ. Giờ phải chờ Hoàng về ngay. Quần áo nó ướt hết. Chắc nó dầm mưa lâu lắm rồi.

__ Giờ đưa về nhà nó thì xa lắm. Nhanh lên, đỡ nó lên xe của tao, mày ngồi sau giữ nó. Chở về nhà tao đi. Xe nó thì cứ để lại. Lát tao chở Huyền ra chạy về__ Nói rồi, Huy và nó đỡ Hoàng lên xe máy của Huy rồi phóng như bay về nhà.

__ Khổ ghê. Mẹ tao đi mất rồi. Tao vội quá không đem chìa khoá. Giờ sao vô nhà?

__ Đỡ nó vô phòng tao đi__ Nó nói nhanh, rất ra dáng lớp trưởng. Huy làm theo tấm tắc. Lúc đó, nó mới nhận ra Hoàng vẫn đang nắm chặt cổ tay nó. Hình như Huy cũng phát hiện ra, Huy phì cười, quay mặt đi. Đỡ được Hoàng vô phòng của nó, Huy nói nó chạy qua phòng Dương mượn tạm nó bộ quần áo. Nó đi ngay. Lát sau, nó quay về với bộ quần áo trên tay cùng Dương thì thấy Huy đang thay đồ giùm Hoàng. Nó đỏ mặt quay bước ngay ra khỏi phòng. Dương hiểu ý, đi vô nhanh phụ Huy chăm sóc cho bạn. Nó đi xuống nhà bếp, xin chị bếp cho nó một ly sữa thật nóng. Nó đoán Hoàng vẫn chưa ăn gì. Lúc đi lên, nó thấy mặt tụi kia đã dần ra. Nó thở phào nhẹ nhõm, mang ly sữa đưa cho Dương. Huy toét miệng cười, chăm chọc

__ Hồi nãy mày làm gì nó mà nó hét tên mày dữ vậy?

__ Hét đâu mà hét__ Nó chối bay biến. Mặt đỏ gay

__ Có mà. Nó la lên: Lệ Mai, đừng bỏ tao mà!

__ Làm gì có. chắc nó sợ tao xử tử nó thôi. Hehe__ Nó cười trù. Huy và Dương cũng cười. Không ai biết trong đó có một nụ cười phảng phất đâu đó nỗi buồn.

__ Để tao gọi điện ẹ Hoàng nghe.__ Huy lên tiếng

__ Đừng. Gọi cho nhỏ Thư em Hoàng á. Hoàng đi dầm mưa vậy chắc là có lý do. Chắc nhỏ Thư biết.__ Dương đột ngột can ngăn

__ Uhm. Vậy đi__ Nói rồi Huy quay ra ngoài gọi điện thoại. Khoảng 15 phút sau, nhỏ Thư tới

__ Em chào anh chị. Anh hai em đâu ạ?__ Nhỏ Thư rất lễ phép

__ Kia kia__ Nó chỉ cho Thư

__ Cảm ơn anh chị nhiều nhe. Nhưng mà anh chị thay đồ giùm anh đi. Mẹ mà thấy anh mặc đồ người khác về thế nào anh cũng bị một tra khảo à__ Nói xong nhỏ Thư đưa đồ cho Huy. Huy đón lấy bộ đồ rồi cười

__ Chắc kiếp trước bọn anh làm tạp dịch cho nó hay sao không biết__ Huy đùa, cậu ấy luôn biết cách xua tan bầu không khí căng thẳng

__ Em với chị ra ngoài hén__ Nó gọi nhỏ Thư, cô bé gât đầu ngay tắp lự

__ Ai là người tìm ra anh Hoàng vậy chị?

__ Là chị nè. Lúc đó anh Hoàng của em dầm mưa nặng lắm. Người ướt nhẹp à.__ Nó mô tả lại mà khẽ rùng mình. Ngoài trời vẫn mưa

__ Cảm ơn chị nhe. Nếu không có chị chắc anh em chết mất

__ Chị chỉ phát hiện rồi gọi anh Huy ra thôi hà. Hìhì. Em có biết sao anh Hoàng đi lang thang vậy không?__ Nó lại tò mò

__ Em nghĩ là có....Em không chắc lắm__ Cô bé ngập ngừng

__ Là sao?__ Nó tỏ vẻ không hiểu

__ Hồi chiều chị Như, bạn gái anh Hoàng nhắn em kêu anh Hoàng ra cafe Tình cờ. Lúc sau, nghe giọng anh buồn lắm. Em đoán là lời chia tay. Không biết anh có khóc không nữa mà mắt anh đỏ và sưng quá hà

__ Chị nghĩ là có. Lúc chị ngồi đó với anh, chị thấy mắt anh sưng ướn. Mà cũng chẳng biết là nước mưa hay nước mắt nữa

__ Chị kể cho em nghe toàn bộ lúc chị phát hiện ra anh đi__ Nhỏ Thư đã hỏi nên nó kể hết cho cô bé nghe. Nhưng nó giấu nhem chi tiết tay Hoàng không chịu rời tay nó.

4. Chương 4 : Cảm Ơn Mày

11h rồi. Huy và Dương đã về phòng của mình, chỉ còn nó và nhỏ Thư còn đang ngồi lại

__ Thư này, hay là em về trước đi, cứ để anh Hoàng ở lại đây cũng được, nhìn em mệt mỏi quá.__ Nó thấy thương cho cô bé

__ Cũng chẳng sao. Mai em cúp của một buổi cũng chẳng thấm vào đâu đâu. Chị cứ đi nghỉ đi__ Ơ, hay nhỉ. Thằng Hoàng nằm chễm chệ trên cái giường của nó rồi thì ngủ đâu được hả?

__ A, em quên mất. Anh Hoàng nằm đây.....__ Nhỏ Thư chợt nhớ ra

__ Thôi kệ nó vậy, chị không sao đâu. Hay chị cứ ở đây với em nhé

__ Vâng. __ Nhỏ Thư cười tíu tít

__ Nhưng còn mẹ em?__ Nó nhìn Thư vẻ hơi dò xét

__ Chắc không sao đâu. Để em gọi mẹ nói anh ngủ bên đây là được thôi. Chắc mẹ em cũng không nghĩ gì nhiều đâu.

__ Ừ. __ Nó nói. Sau đó thì cả hai tự chìm vào dòng suy nghĩ của chính mình. Lát sau, nhỏ Thư đột ngột lên tiếng

__ Chị Mai nè, chị thấy anh Hoàng em sao?__ Nhỏ Thư chớp chớp mắt

__ Sao là sao?__ Nó tròn mắt hỏi lại

__ Thì chị thấy anh dễ thương, hiền lành, cọc cằn, xấu tính hay đại loại là cái gì đó đó suy nghĩ của chị về anh á

__ Uhm....Thực tình chị không phải là người sống nội tâm lắm nên không hay suy nghĩ về mí cái này. Theo những gì chị nhận định từ hai ngày đi lao động và học hôm nay thì chị cảm thấy anh Hoàng em.....__ Nó ngập ngừng làm nhỏ Thư hỏi dồn

__ Sao hả chị?__ Giọng nhỏ Thư tò mò thấy rõ

__ Anh Hoàng là người rất đẹp trai.

__ Cái này em biết. Tính cách của anh cơ

__ Anh Hoàng em có vẻ hơi nóng tính. Qua cái ngày lao động thôi thì nó có vẻ hơi bị gia trưởng. Chẳng thèm làm gì cả. Đợi đưa việc ới làm qua loa. Nhưng cái cách nó nói chuyện với con gái thì thật khác xa với những gì chị nghĩ. Chắc chỉ với chị nó mới cọc cằn vậy

__ Không có đâu. Ảnh rất dễ thương mà__ Nhỏ Thư lên tiếng bênh vực anh trai mà cứ như bênh người iu làm nó không khỏi phì cười

__ Uh. Nói chung thì chị chưa thể nào nhận xét chính xác được. Chỉ là cảm nhận của chị hai ngày nay thôi hà

__ Có thể chứ. Mà thôi. Chị nằm ghế đó nghỉ tạm đi, mai còn đi học. Mai chắc anh Hoàng khỏe rồi thôi.

__ Uh. Vậy chị nằm đó nhé. Có gì thì em cứ gọi chị nhe. Không sao đâu mà__ Nó có vẻ mệt mỏi

__ Vâng. Em cũng muốn nghỉ một tẹo. __ Nhỏ Thư tự nhiên ngáp một cái rõ to rồi leo lên giường ngồi cạnh anh trai mình

Đêm đó, trong căn phòng bé nhỏ của nó có ba con người đang ngủ trị. Một là nó. Hai là nhỏ Thư. Ba là thằng bạn đáng ghét ngồi cạnh mình trong lớp.....Nó đã mơ một giấc mơ thật lạ. Nó mơ thấy cái thằng đáng ghét đó, thấy Huy, thấy Dương và thấy cả nhỏ Thư nữa. Một giấc mơ màu hồng thật lạ. Mà cũng thật đẹp.....

Sáng hôm sau, nó thức dậy hơi trễ. 6h nó mới chịu mở mắt. Nó thấy mình đang nằm trên giường còn Hoàng và nhỏ Thư thì biến mất tiêu, Không hiểu ai đã đắp chăn và đặt nó lên giường nhỉ?Chợt, cửa phòng nó bật mở, thằng bạn bên phòng B6 bước vô.

__ A, dậy rồi hả mày? Sao rồi, hôm qua thức khuya mệt quá hả?

__ Uh, hơi mệt thật. Hoàng và nhỏ Thư đâu rồi Dương?__ Nó hỏi giọng vẫn còn mệt mỏi và hơi sụt sịt. Chắc tại hôm qua dầm mưa nên cảm luôn rồi.

__ Nhỏ Thư và Hoàng về từ 5h30 rồi. Hoàng đã khỏe nên nó chở nhỏ Thư về nhà, còn nó thì chắc là sẽ đi học thôi

__ Ờ, chắc là nhỏ Thư đắp chăn cho tao đây mà. Con bé dễ thương ghê.

__ Thôi, mày sửa soạn đi, lát qua tao chở đi học__ Giọng Dương chợt đổi tông, nó cở vẻ hơi đượm buồn

Bên phòng B5, suy nghĩ của một chàng trai thật rắc rối.” Lúc năm giờ rưỡi, nhỏ Thư dẫn mình để cho Lê Mai ngủ. Nhưng mà khi mình nhìn thấy Mai ngủ trên cái ghế đó, thật sự mình cảm thấy không đành lòng. Cảm giác khó chịu thật. Đành phải bế nó lên giường chứ sao. Đã vậy nó còn than lạnh nữa chứ! Mà không biết tại sao cứ mỗi lần đối diện với nó là mình lại mềm lòng. Không thể đối xử khác hơn. Sao Mai lại không nhận ra đó là cái chăn của mình nhỉ? Chăn của Mai hôm qua thằng Hoàng làm ướt nhẹp rồi còn đâu!”

__ Dương ơi! Đi học đi!__ Nó réo Dương to ơi là to làm ai đi ngang qua cũng bùm miệng cười

__ Nghe rồi. Chờ tí. Làm gì mà hét toáng lên vậy hả? Mới sáng sớm__ Dương cầu nhàu. Tự nhiên phá ngang dòng suy nghĩ của nó.

__ Hi hi. Thì mày kêu tao qua mày chở đi mà. Đi đi tao sẽ mua đồ ăn sáng ày__ Nó cười dụ khị cậu bạn

__ Ok. Nhưng đợi đến ra chơi đi. Mày biết mấy giờ rồi không mà sáng với chả trưa__ Nó nhìn vội đồng hồ

__ Á chết. 7h kém 20 rồi. Chạy lẹ đi Dương ơi__ Nó hồi thúc. Ngoài đường, Dương phóng xe như điên khiến nó la oai oái.

Trong lớp, Hoàng đã ngồi sẵn vào chỗ của mình. Nhìn Hoàng có vẻ trầm ngâm. Hoàng đang suy nghĩ lại về ngày hôm qua. “Tại sao mình lại nằm mơ thấy con nhỏ đáng ghét đó nhỉ. Nó là gì chứ. Sao lại mơ thấy mình đau khổ khi nó ra đi. Rồi lại sung sướng khi được nắm chặt bàn tay nó. Là mơ hay là thật mà đôi tay nó thật ấm áp.”

__ Ey, khỏe chưa mà đã đi học?__ Nó nhảy ra trước mặt Hoàng làm cậu bạn giật mình

__ Tao khỏe rồi. Cám ơn hôm qua đã cho tao ở phòng mày

__ Hi hi. Hôm qua mày làm gì mà ở trong ngõ đó vậy? Lại còn dầm mưa nữa.

__ Không có gì__ Hoàng đang lảng tránh

__ Khai thật đi. Mày bị bồ đá hả?__ Nó lại tò mò nữa rồi

__ Không phải chuyện của mày__ Hoàng hét lên. Hoàng thật là nóng tính. Có vậy thôi mà cũng hét lên với nó. Thấy vậy, Huy nhảy vào bên

__ Mày làm gì mà hét lên với Lệ Mai vậy?__ Huy nhìn Hoàng mắt nhú lại

__ Không phải chuyện của nó.__ Hoàng vẫn chưa hạ giọng

__ Là chuyện của Như à?__ Huy hỏi, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Hoàng

__ Uh. Cô ấy sẽ đi Mỹ, với một người khác tên Hà.__ Giọng Hoàng như muốn khóc__ Tao thật sự không biết phải làm gì cả

__ Mày thật là. Có đáng để hét lên với Lệ Mai vì một đứa con gái không chung thủy không hả Hoàng?

__ Nhưng không phải chuyện của nó.__ Hoàng lại giận dữ khi nhắc đến Lệ Mai

Vào tiết, Hoàng giữ cái kiếu ngồi sát mép bàn bên kia, cách càng xa với Lệ Mai càng tốt. Cậu bạn vẫn chả chịu chép bài, lần này, Hoàng ngồi vẽ, những nét vẽ phác về cô gái rất đẹp trong kí ức Hoàng, và cũng rất nhạt nhòa trôi theo làn mưa của ngày hôm qua. Hoàng vẫn chưa thể nào quên Như. Cái con người thật của Hoàng không cho phép Hoàng quên Như, hay nói chính xác hơn là Hoàng chưa sẵn sàng để quên Như. Tình cảm giữa họ vẫn còn sâu nặng lắm. Ba năm quen nhau, chưa một lần cãi vã. Tại sao Như lại làm thế với Hoàng? Tại sao chứ. Lúc đó mắt Hoàng đã ngấn nước lúc nào mà không hay. Chỉ có nó, con bé ngồi cạnh là nhận ra cái cảm giác trong con người Hoàng. Nó rút vệt tờ khăn giấy dúi vào tay Hoàng, rất nhanh, không ai phát hiện ra. Nhưng cái bản tính kiêu kì ngăn Hoàng nhận tờ giấy đó. Hoàng vò lại, để lại bàn cho nó. Nó sưng sờ.

Lúc cuối giờ, nó hẹn Hoàng ở lại nói chuyện. Lúc mọi người trong lớp về hết, nó mới bắt chuyện

__ Hoàng nè. Tao thấy mày lạ thật đó. Tao không biết tại sao mày giận tao. Nhưng tao tin là không phải mày ghét tao chứ

__ Nếu đúng thế thật thì sao?__ Hoàng vẫn lạnh tanh. Nó chết lặng

__ Sao cơ?

__ Mày tưởng tò mò, tọc mạch chuyện của người khác là hay lắm hả? Mày nghĩ mày là ai mà đụng vào chuyện của tao? Mày thì có liên quan gì? Chẳng qua là cho tao ở nhờ ngày hôm qua thôi thì có gì to tát chứ. Hay là mày cần tiền tao trợ ngày hôm qua?__ Hoàng nói những điều sỉ nhục nó. Nó không biết nói gì hơn. Chỉ đứng khóc

__ Đừng có xía vô chuyện của tao.

__ Sao, tao nói đúng quá hay sao mà khóc?__ Nó chạy ào ra khỏi cửa, tông vào một ai đó mà nó cũng chẳng để ý nữa.

Lúc này, nó thật cảm thấy mình rỗng tuếch và vô dụng. Tại sao lại khóc về một thằng con trai chứ. Nhất là cái thằng đáng ghét tên Hoàng chưa bao giờ nói được với nó một câu dịu dàng kia chứ. Ở ngoài cửa, cái người mà nó tông phải xông vào lớp đánh Hoàng một cú ra trò.

__ Mày nghĩ gì mà lại nói những lời đó với Mai hả? Mày có còn là con người không?

__Sao mày ở đây?__ Hoàng hỏi băng quơ

__ Mày trả lời tao nghe coi. Như là gì mà mày lại đối xử với Mai thế chứ?

__ HUY à, tao.....

__ Mày có biết hôm đó ai phát hiện ra mày không hả? Mày có biết ai ày mượn áo, ai ngồi chăm sóc ày, canh ày ngủ cả đêm không hả? __ Huy hét lên, giọng nói giận dữ vô cùng. Hoàng choáng người, cả người Hoàng rũ xuống

__ Sao cơ?.....Lệ Mai?__ Huy vẫn đang nắm áo thằng bạn. Lúc bấy giờ Huy mới rời lỏng tay

__ Mày thật vô ơn quá mà. Mày không biết nó đã lo lắng ày biết chừng nào đâu. Đẹp quách cái sĩ diện của mày qua một bên đi. Nếu tao không quên cuốn vở mà quay lại thì không biết chuyện này sẽ đi đến đâu đâu nhỉ!__ Huy vẫn cái giọng mỉa mai, tức giận

__ Cảm ơn Huy đã kể hết cho tao. Tao biết phải làm gì rồi

__ Mày biết tại sao tao lại chơi với mày không?__ Huy hỏi lơ đãng__ Vì tao tin mày, tin mày sẽ không làm Lẽ Mai buồn thêm một lần nữa. __ Huy nhìn Hoàng mỉm cười khích lệ. Huy huých vào vai cậu bạn rồi cả hai cùng chạy khỏi lớp.

Buổi chiều, ở phòng B5, nó vẫn đang ngồi khóc ngon lành thì một người đẩy cửa bước vào. Nó nói nhỏ

__ Đi đi Dương. Tao không sao đâu mà. __ Nó vẫn khóc nức. Tiếng khóc của nó làm người kia cảm thấy đau lòng quá

__ Tao thật sự xin lỗi mày.__ Giọng Hoàng vang lên làm nó giật mình quay lại.__ Tao không biết mày chính là người đó.Tao chỉ muốn nói rằng tao rất vui khi có người bạn như mày?

__ Sao cơ?.....__ Nó hết khóc, ngạc nhiên nhìn cậu bạn

__ Mày tha lỗi cho tao nhé. Đáng ra tao không nên xúc phạm mày như vậy. Mày muốn gì tao cũng sẽ làm để chuộc tội

__ Uh. Mày nghĩ được vậy là vui rồi. Nhưng mà nhớ nhe. Làm gì cũng được đó__ Nó nhanh chóng trở lại vẻ tinh nghịch thường ngày, cái giọng sục sục của nó làm Hoàng cảm thấy có lỗi

__ Được mà.__ Hoàng chắc như đinh đóng cột

__ Uh. Tao tin mày. Bây giờ thì tao muốn đi dạo một lát, mày.....về nhé

__ Uh.....Tao chỉ muốn nói thêm rằng.....__ Hoàng hơi ngập ngừng

__ Gì hả?__ Nó chớp đôi mắt tò mò

__ Cảm ơn mày vì đôi tay rất ấm áp__ Nói xong, Hoàng quay lưng đi luôn, che đi cái khuôn mặt đang đỏ của mình. Và cũng vì vậy mà Hoàng không thấy được cái nụ cười dễ thương trên khuôn mặt lonh lonh nước mắt của nó.

5. Chương 5 : Bạn Gái

Ngày hôm sau đi học thật là vui. Nó vừa nhảy chân sáo ra khỏi phòng thì đã thấy Dương ngồi hát đợi nó ở ngoài rồi. Hôm nay Dương có vẻ vui vui lạ. Nó hỏi gì cũng không nói, chỉ cười cười. Còn hẹn nó tan học đợi nó về chung nữa. Đã vậy còn mua bánh mì cho nó nữa làm cho nó không khỏi ngạc nhiên. Lúc đi vào lớp, nó thấy Huyền đi trước liền đi theo, gọi với lại.

__ Ey Huyền ơi !

__ Gì đóa ?__ Khuôn mặt của Huyền hiện rõ nụ cười tươi và nét hào hứng

__ Có chuyện gì mà ai nấy cũng đều vui và háo hức quá zậy ?

__ Có thiệt là mày không bik gì không đóa ?

__ Thật mà. Mau nói cho tao nghe chuyện gì đi. Tao tò mò quá rồi đây nè

__ Tối mai là sẽ diễn ra lễ khai trường đó. Tối mai có cả dạ tiệc, mời cả mấy ca sĩ đang nổi về nữa nên mọi người hào hứng lắm.

__ Woa !!! Trường mình hay vậy sao ?__ Nó trầm trồ kinh ngạc

__ Chứ sao ! Nói ày bik, mọi người không chỉ hào hứng vì vậy thôi đâu. Vì tối mai còn có cả giải thưởng cho các học sinh nữa. Không chỉ là những món quà mà còn là chiếc ghế của hội học sinh nữa đó.

__ Thật vậy sao ??? Mà sao tụi mày háo hức quần quần áo áo quá zậy ? Cả con trai cũng thế !__ Nó lại tò mò rồi

__ Vì chủ đề của tối mai là Perfect Couple mà (Cặp đôi hoàn hảo) __ Huyền lại nháy mắt tinh nghịch__ Nhận dịp này tao sẽ mời ấy ấy của teo đi nữa đóá

__ Chu choa. Vui quá hơ. Nhưng mà chắc tao đi một mình thôi. Làm gì có ai mà đi cùng_Mặt nó xụi lơ

__ Thì rủ anh Huy tao đi nè. Ảnh vẫn còn single đóá.Hí hí. Thôi, tao đi trước nha.

__ Ừ, tao cũng vô lớp đây__ Nó cũng cười lạ với Huyền, mặc dù cũng rất háo hức với lễ hội tối mai nhưng nó không biết nên rủ ai đi cùng. Cơ hội ngàn năm có một mà. Nó rất thích văn hóa phương Tây nên những buổi lễ hội này làm nó khá là thích thú. Chỉ tiếc là.....

Tiết thứ hai, tiết Tin học. Cả lớp lên phòng thực hành Tin. Nó ngồi chat với Huy

__Mày đã rủ ai đi cùng chưa hả Mai ?__ Huy hỏi dò

__ Chưa. Tao thì biết rủ ai bây giờ

__ Đi với tao nhé ! Dù sao thì tao cũng còn single mà. Không sợ bị tạt axit đâu__ Huy lại đùa với nó, miệng lả nhả một nụ cười

__ Ừ cũng được. Vậy có gì tối qua phòng tao bàn mưu tính kế nhé !

__ Ừh. Cái con này. Đi dạ tiệc mà làm như đi đánh nhau không bằng

__ Hê hê. Mày có biết.....

Sau đó, nó và Huy tám đến hết tiết hai. Nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Nói những gì thì có trời mới biết. Giờ ra chơi, nó ở trong lớp nhìn ra khu vực sân sau. Nó đang thơ thẩn khe khẽ hát. Bất thành linh Hoàng đứng sau lưng nó gọi nhỏ

__ Ey Lệ Mai !

__ Hả ?__ Nó giật mình quay lại

__ Cho mày nè__ Hoàng chìa ra một túi kẹo nhỏ đặt vào tay nó__ Coi như quà xin lỗi nhe !

__ Hihi. Cám ơn mày nhiều__Nó lại cười tíu tít, đón lấy túi kẹo từ tay Hoàng. Tay nó khẽ chạm vào tay Hoàng. Hoàng vội rút tay lại, không hiểu có gì mà Hoàng lại cảm thấy như có luồng điện chạy qua vậy. Còn nó thì vẫn tỉnh bơ như không. Hoàng vội quay đi, rảo bước nhanh ra khỏi lớp. Nó mở túi kẹo ra, toàn là kẹo mút, kẹo vị táo. Vị mà nó thích. Nó thấy một mẩu giấy nhỏ. Nét chữ không đẹp nhưng rõ ràng là chữ nhân của nó đã rất nắn nót. Mẩu giấy ghi : « Ey Mai ui ! Mày đi ngày hội khai trường với tao nhe ! Trả lời tao sớm đó. » Lại một người nữa mời nó đi ngày hội trường. Nó vui quá cứ nắm lấy mấy cây kẹo nhưng Huy đã mời nó rồi. Nó lại cười, lấy một cây ra bỏ vào miệng. Tiết 4, nó viết vội một mảnh giấy đẩy sang chỗ Hoàng « Không được rồi mày ui. Tao nhận lời đi chung với Huy rồi. Hì hì. Sr mày nhé. Hẹn dịp khác hơ ! » Hoàng hơi buồn nhưng khi quay sang nhìn mặt nó, Hoàng lại phì cười. Cái mặt nó đang cười nham nhở.

Giờ ra về, nó bước tung tăng ra bãi gửi xe với Dương, cậu bạn vẫn cứ tũm tũm cười từ sáng tới giờ. Dương chở nó về mà vẫn cứ làm bộ mặt vui như thế làm nótò mò quá. Bất chợt, Dương lên tiếng

__ Mày đi ngày hội tối mai với tao nhé !__ Dương nói nhanh như thể có ai cướp lời. Nó lại há hốc miệng ngạc nhiên. Dương đã là người thứ ba. Tức là Dương đã chậm mất hai bước

__ Nhưng mà tao nhận lời đi với thằng Huy rồi.

__ Ồ, vậy thôi. Không sao !__ Dương vẫn cười nhưng nụ cười lần này có vẻ hơi gượng gạo__ Thôi, về nhanh không nắng

Buổi chiều, ở phòng của nó, nó và anh em Huy tám chuyện rất vui.

_ Em định rủ ai đi hả ?_ Huy hỏi Huyền

_ Cần gì phải rủ ai đi, em cũng có người rủ đi chứ bộ_ Huyền hất mặt lên trời tỏ vẻ ta đây

_ Hihi. Tối mai mày định mặc gì đó?_ Nó hỏi Huy

_ Chắc là tao sẽ mặc vest trắng. Bộ vest tết năm ngoái may bây giờ lấy ra mặc lại chắc vẫn còn vừa.

_ Còn mày định mặc gì hả?_ Nó lại quay sang hỏi Huyền

_ Tao hả? Mấy đứa con gái chắc chắn là sẽ mặc đầm dạ hội rồi. Nhưng mà tao vẫn chưa có đồ nữa. Hay là lát anh Huy chở em đi chợ nhe_ Huyền quay sang Huy, đổi mắt sáng lên thấy rõ

_ Trời ơi là trời. Được buổi chiều ở nhà nghỉ ngơi lại phải đi làm tạp dịch cho em hử?_ Huy trừng mắt

_ Thoai mừ. Hay là Mai đi với tao nhe!_ Huyền lại quay sang nó

_ Ừ, cũng được. Tao cũng chưa biết là nên mặc gì.

_ Đó vậy đi. Để chiều anh rủ Dương wa nhà thằng Hoàng chơi, rồi có gì nói vụ tối mai lun. Em với Mai qua luôn cho zui

_ Ok. Nhưng mà tụi em phải đi mua đồ đã rồi mới qua được.

_ Chắc. Đúng là con gái_ Huy chép miệng

Chiều đó, nó chở Huyền trên chiếc xe đạp của cô nàng lượn quanh chợ. Cuối cùng thì nó và Huyền cũng lựa được những bộ đồ vừa ý. Dạo qua nhà của Hoàng, tụi nó xông zô phòng của Hoàng lun vì nhỏ Thư đã nói là cứ chạy vô đại đi. Không ngờ, bên trong, tụi nó đang mặc thử đồ vest cho buổi tối mai. Và tất nhiên là không muốn cho con gái thấy trước. Nhưng tụi nó mặc vest trông rất dễ thương. Nhìn rất lạ. Nhìn Huy, cái vẻ tinh nghịch thường ngày của cậu bạn biến đâu mất. Dương thì thật khác, trông Dương bước đi có vẻ ngượng ngùng nhưng lại rất là handsome. Còn Hoàng, khuôn mặt baby kute kết hợp với bộ vest trắng trông thật điệu mà cũng thật giản đơn. Trông cả ba trong những bộ vest màu trắng và cà vạt cứ như là những bạch mã hoàng tử đẹp trai vậy. Chợt Hoàng la toáng

_ Trùi ui, mấy bà này ! Xông vô phòng con trai mà không gõ cửa gì hết vậy ? May mà tao không đi chung với hai tụi mày chứ không thì lộ mất rồi.

_ Tao mới thăm đời nè. Lệ Mai nhìn thấy tao rồi, huhu. Thế mà mình đã định cho nó một bất ngờ.

_ Ê ê, bộ tụi mày tưởng tụi mày đẹp lắm hay sao mà tự tin zậy ?_ Nó lên tiếng phản đối làm Dương phì cười.

_ Mày làm bạn gái tao nhe !_ Huy tiến lại chỗ nó

_ Hả ?_ Cả 4 đứa còn lại đồng thanh

_ Hehe. Mày đóng vai bạn gái tao đi. Tụi mình đi chung mà. Tao sẽ cho bọn con Vy biết mặt

Trích ngang : Vy là một nhân vật khác trong lớp. Cô bé học không giỏi nhưng có điều rất xinh.

_ Sao vậy ?_ Nó hỏi lại_ Tao thấy Vy cũng bình thường thôi mà.

_ Nó dám thách tao mời được mày vào ngày hội tối mai

_ À, ra thế. Ok luôn. Tao sẽ làm bạn gái mày trong vòng tối mai. Nhưng với một điều kiện

_ Gì nữa đây ?_ Huy lắc đầu vẻ ngao ngán

_ Lát mày chở con Huyền về đi. Nó lạng lách tao muốn té xỉu luôn nè_ Tất cả cùng cười nhưng trong số tụi nó có nụ cười chỉ là gượng gạo. Vì người đó cảm thấy khó chịu với trò cá cược của Huy. Người đó cảm thấy thật buồn. Ngày hội trường năm nay ắt sẽ rất vui đây !!!

6. Chương 6 : Sự Khởi Đầu

Tối nay. Tối của sự khởi đầu. Tối của những cảm xúc được che giấu bộc lộ. Ngày hội trường đã đến.

7h15 rồi mà nó và Huyền vẫn chưa đến. Huy, Hoàng và Dương đang nói chuyện với mấy cô gái đến làm quen. Nhỏ Vy thì mừng ra mặt vì nó vẫn chưa đến. Huy hơi sốt ruột. Huyền chưa đến là chuyện bình thường. Huy đã quá rõ cái tính cao su của em gái mình rồi. Nhưng còn Lệ Mai? Có chuyện gì mà nó chưa tới. Huy lại nhìn đồng hồ. 7h 25 rồi. Bất chợt, hai cô gái bước vào. Một cô thì thướt tha trong bộ đầm hai dây màu hồng kem. Mái tóc uốn xoắn làm nổi bật gương mặt thanh tú. Cô gái đi bên cạnh có dáng người nhỏ hơn. Bộ váy dạ hội màu xanh lơ có điểm vài bông hoa trắng, mái tóc xoắn buộc lệch, đôi giày búp bê thấp màu xám bạc. Tất cả tạo nên một cô gái hoàn hảo.....thật dễ thương. Huy nhận ra ngay cô gái cao hơn là Huyền. Anh em nên quá quen rồi mà. Còn cô gái hoàn hảo kia, không còn nghi ngờ gì nữa. Đó chính là Lệ Mai. Cả 3 đứa đang đứng nói chuyện đột nhiên khựng lại vì sự đột ngột xuất hiện của nó và Huyền. Huy tươi cười bước tới chỗ tụi nó, Dương và Hoàng cũng đi theo

_ Woa, ai vậy ta?_ Huy nhìn nó cười cười

_ Tao nè. Bộ đẹp quá không nhận ra hả?_ Nó đùa cợt nhưng khuôn mặt vẫn đỏ

_ Không. Xấu quá nên không biết là ai_ Huy lại đùa rồi. Huy đúng là một người không bao giờ buồn. Mặc dù miệng thì nói thế nhưng trong lòng Huy đang rất khác

_ Bữa nay tụi mày dễ thương ghê. Tao nhận không ra đó_ Hoàng chột lên tiếng

_ Cảm ơn lời khen đều của mày_ Huyền phản bác_ Bình thường chê tụi tao như gì mà

_ Hêhê_ Hoàng cười nham nhở nhưng vẫn kute. Lúc đó, tiếng thầy điều khiển chương trình vang lên, cắt ngang câu chuyện của tụi nó. Huy nắm tay nó kéo vô khu vực trung tâm của ngày hội. Còn Huyền thì đã có một cậu bạn đến dắt đi. Nhìn cô nàng cười tươi thấy rõ. Chắc là ấy ấy của Huyền đây. Hoàng và Dương chưa kịp lên tiếng thì nó và Huy đã mất hút trong dòng người. Hai cậu bạn đành bước vào khu vực trung tâm, nơi có khuôn mặt ngời sáng của nó và nụ cười âm áp của Huy.

_ Chào mừng quý thầy cô và các em đến với lễ hội khai trường ngày hôm nay_ Vẫn cái kiêu mở đầu cũ rích nhưng ai nấy đều rất hào hứng. Nó cũng thế, buổi hội này thật khác so với những gì nó đã từng dự._ Tối nay, chủ đề chính của chúng ta là Perfect Couple. Vì vậy nên xuyên suốt buổi hội thầy sẽ đặt ba thùng phiếu tương ứng với ba khối lớp ở ngay cạnh sân khấu chính. Từ bây giờ cho đến 9h30 là hết hạn nộp phiếu. Mỗi em sẽ viết tên người mà em cho là perfect của tối nay và bỏ vào các thùng phiếu tương ứng. Những người này sẽ trải qua thêm một vòng thi sơ khảo nữa. Cặp đôi nào xuất sắc nhất sẽ chiếm hai ghế trong hội học sinh của nhà trường. Và cả những phần quà dễ thương nữa. Nào, chúng ta hãy cùng chào mừng ngày hội trường năm 2010.

Thầy chưa dứt lời đám đông đã reo hò vang trời. Tiếng nhạc nổi lên ngay tức khắc, thầy cô và các anh chị lớn đã quá quen với những buổi tiệc như thế này rồi nên họ nhảy nhót reo hò ầm ĩ. Và tất nhiên là không có chuyện đi quá xa giới hạn học sinh. Cả những học sinh mới vào trường như nó cũng cảm thấy rất dễ hoà nhập. Trên sân khấu, một ban nhạc của lớp 12A6 đang trình bày một ca khúc trữ tình. Những điệu valse thật đẹp lướt trên khu vực trung tâm. Các bạn khối mười cũng khiêu vũ rất duyên dáng. Kết thúc bài hát, thầy dẫn chương trình lên giới thiệu một ca khúc do chính một học sinh lớp 10 hát và biểu diễn. Đặc biệt hơn là đến từ 10A2. Hầu như mọi người đều hướng về sân khấu chính để xem mặt ai đã can đảm thế. Bài hát mang tên Sự khởi đầu. Tiếng ghi ta vừa ngân lên, mọi người đều vỗ tay rào rào. Nó quay lại nhìn và chột sững sờ khi thấy cậu bạn complê trắng của nó đang ở trên đó. Giọng hát thật trong, cao và rất ấm. Thật khác với âm điệu khi nói. Vẫn khuôn mặt baby kute đó, vẫn cái dáng ngồi đó và vẫn nụ cười toả nắng. Lời bài hát như dành chomột ai đó.

“ Một ngày mới vừa lên, một tia nắng mới chợt sáng qua đây

Một ánh mắt thật hiền, sáng lên trong bình minh dịu êm

Một người bước đi trong chiều mưa bay

Một người hát vang bài hát mới

Một người đem đến cảm giác thật lạ

Đem đến cho ta sự khởi đầu.”

Lời bài hát không có gì đặc biệt nhưng cái cách Hoàng hát thật đúng với tâm trạng hay sao ý. Nên bài hát của Hoàng nhanh chóng được mọi người quay lại, và đó cũng là lúc nó nở một nụ cười thật xinh, thật con gái với Hoàng. Bài hát kể là một bản ballad nhẹ nhàng. Huy cúi xuống mời nó nhảy cùng. Hai cặp mắt nhìn chăm chăm vào nó và Huy với sự phấn nộ mà không làm được gì

__ Hehe. Khiêu vũ cùng tao bản này nhé__ Huy lại cười. Ở trong khu vực trung tâm, Huyền và anh chàng kia cũng đang khiêu vũ, Huyền nháy mắt kêu nó vô trong.

__ Ok. Để xem tài nghệ mày đến đâu mà dám mời bản cô nương__ Nó lại kiêu căng kiêu trẻ con như ngày nào.

__ Hứ, chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu__ Huy lại mỉm cười ranh mãnh. Ở trong kia, nhỏ Vy hơi buồn khi thấy nó cùng Huy. Thế là một năm trời học khiêu vũ của nó cũng được đem ra sử dụng. Nó nhảy rất nhí nhảnh, từng bước chân nhanh thoăn thoắt và rõ rệt khiến Huy hơi lảo đảo. Tuy vậy, Huy vẫn cười và còn chọc lét nó nữa. Chợt, Hoàng bước tới chỗ nó và Huy, chạm nhẹ vào vai cậu bạn. Huy hiểu ý, nhường nó cho Hoàng

__ Mày nhảy khá thật đấy. Thế mà tao không biết con bé nhà quê như mày cũng biết nhảy đấy__ Hoàng châm chọc, miệng lưỡi cay độc thật

__ Ừ, tất nhiên tao thì cái gì chẳng giỏi. Tao tưởng mày chỉ biết sửa thôi chứ. Ai dè cũng biết hát cơ àh__ Cứ thế, hai bên cứ buông những lời xỉa xói nhau cho đến khi bản nhạc kết thúc. Nhưng cả hai đều rất vui. Ở bên trong, đôi mắt chàng hoàng tử bạch mã thứ ba hơi đượm buồn. Lúc 9h15, thầy dẫn chương trình tiến đến sân khấu chính

__ Thầy xin thông báo, thời hạn bầu perfect couple sắp kết thúc, các em nhanh lên nhé. Trong lúc này, thầy xin trao một số giải thưởng đã được đề cử thêm nhé. Giải thưởng sẽ được phân chia theo ba khối lớp nhé__Thầy vừa dứt lời, các học sinh hú quá trời luôn. Ai cũng phấn khởi hết. Hy vọng mình cũng được một cái gì đó.

__ Đầu tiên là khối nhỏ nhất, khối mười nhé!!! Giải Chàng trai dễ thương nhất thuộc về lớp 10A2.__ Ngay lập tức, mọi con mắt đổ dồn về lớp nó. Huy cười đùa

__ Tao nè, tao dễ thương nhất chứ còn ai nữa.__ Mọi người cười vang

__ Chàng trai đó là Nhật Huy lớp 10A2__ Lời thầy chưa hết, đám con gái đã reo hò ầm ĩ. Dù gì thì Huy cũng rất dễ thương thật. Huy chạy nhanh lên trên sân khấu chính, dáng vẻ rất nhanh nhẹn.

__ Em có muốn nói gì không? (cái này sao giống thi hoa hậu quá!)

__ Dạ, em chỉ muốn nói là Thấy chưa. Tao đã bảo là tao rất dễ thương mà tới tất cả các bạn của em!!!__ Huy cười thật tươi, nói lớn. Ai cũng nhìn nó cười rũ. Đúng là một kẻ hay dễ chọc cười

__ Giải thưởng thứ hai là.....__ Các giải thưởng khác như Cô gái xinh xắn nhất, Chàng trai mặc vest đẹp nhất rồi đến cô gái có mái tóc đẹp nhất đều rơi vào các lớp khác.

__ Giải thưởng cuối cùng là chàng trai lạnh lùng nhất lại rơi vào lớp 10A2__ Đám đông lại reo hò__ Giải thưởng thuộc về Khánh Dương. Xin mời em lên đây nào__ Dương vẫn khuôn mặt buồn buồn từ lúc đó bước lên sân khấu chính

__ Em có muốn nói gì không?__ Vẫn lại là câu hỏi quen thuộc

__ Uhm.....__ Dương ngập ngừng rồi chợt cười__ Em không lạnh lùng đâu!!!__Mọi người ồ lên. Ai cũng rất thích thú với câu trả lời đó.

Khoảng một tiếng sau, buổi tiệc kết thúc. Và tất nhiên là giải thưởng lớn không thuộc về lớp nó nữa.(Nếu có thì đã nói ở trên rồi) Nhưng ai cũng rất vui vì ngày hội này. Cuối buổi, đám tụ nó vẫn đi chung

__ Cảm ơn mày nhe Lệ Mai. Cảm ơn vì đã đi cùng tao. Nhưng mày chịu khó về một mình nhe__ Huy lại cười với nó. Điều đó càng làm nhỏ Vy đi đằng sau buồn. Bất chợt Huy quay lại chỗ nhỏ Vy__ Vì tao muốn đi chung với một người

__ Gì hả Huy?__ Nhỏ Vy đỏ mặt. Khuôn mặt trắng hồng chợt ửng đỏ.

__ Để tao có cơ hội đưa mày về nhé!

__Uh__ Vy hơi lưỡng lự nhưng nhận lời ngay. Con gái mà. Ai lại nhận trả lời ngay lập tức kia chứ. Huy và Vy bước nhanh trên con đường khác. Chỉ còn lại nó và Dương. Huyền đã có cậu bạn kia đi cùng. Còn Hoàng thì đã lên ô tô về nhà. Nó sánh bước cùng Dương, chậm rãi về nhà trọ.

__ Mai nè!__ Dương ngập ngừng lên tiếng

__ Huh?__ Giọng nó vẫn còn hào hứng dư âm của ngày hội. Và cũng là chuyện tình cảm của Huy và nhỏ Vy. Thế là ngày mai có chuyện để tám rồi.

__ Bữa nay mày rất xinh.__ Nó ngó mặt ra nhìn cậu bạn__ Tao nói thật đấy, không khen đâu đâu.__ Dương nhìn cái bộ dạng nó mà bất giác phì cười. Mái tóc buộc lệch của nó đã bị xổ ra. Dương vuốt tóc lại cho nó khiến nó ngượng ngùng rụt cổ lại

__ Cảm ơn mày. Thật sự thì mày không lạnh lùng đâu.__ Nó cười thật tươi đáp trả lại. Nó và Dương đã về đến nhà. Trước khi bước vào phòng, Dương còn nói nhỏ với nó

__ Mày rất đặc biệt, Lệ Mai à.

Nó ngó người ra, chưa kịp phản ứng thì Dương đã bước vô phòng, đóng cửa lại. Nó gãi đầu, sau đó thì cười, và lại gãi đầu. Thật tình nó chả hiểu đặc biệt là sao. Và thật sự thì nó cũng chưa hề thích một cậu bạn khác bao giờ. Bên phòng B5, một chàng trai đang nằm trên giường, mỉm cười rồi ngủ thiếp đi. Chàng trai mơ thấy cô gái cũng nghĩ về mình như mình nghĩ tới cô ấy. Nhưng sự thật thì bên B6, cô gái ấy đã quần chân ngứa khô khô từ lâu, và oái oăm nhất là cô ấy đang mơ về món bánh kem ở ngày hội.

7. Chương 7 : Cảm Xúc Kỳ Lạ

Ngày hôm sau đi học thật là vui. Bạn bè vẫn không ngớt lời khen nhau về tối hôm qua. Nó vui lắm, nhưng sáng nay nó hơi mệt. Chắc tại tối quá thức khuya quá. Mà sáng nay nó cũng đã ăn uống gì đâu. Nó nhức đầu nhưng vẫn cố chịu đựng. Nó ghét phải nhìn thấy cái bản mặt người khác lo lắng cho nó. Dù không bik có ai lo cho nó không nữa. Tiết đầu tiên, tiết Toán. Thầy giáo bước vào lớp. Vẫn cái dáng mập mập quen thuộc

__ Các em lấy giấy ra làm bài 15'

__ Thôi thầy ơi__ Lớp nó bắt đầu đầu mè nheo, lần nào cũng thế

__ Câu đầu tiên__ Thầy bắt đầu đọc, giả vờ không nghe thấy. Lớp nó cuống cuống xé giấy. Tiếng rẹt rẹt làm nó thấy khó chịu. Đề bài có 3 câu. Hai câu đầu khá dễ đối với nó. Câu 3 dành cho học sinh giỏi nên hơi khó, nhưng câu này chỉ có 1 điểm nên nhiều đứa làm xong hai câu đầu đã bỏ bút nộp bài luôn. Nó nhăn nhó, nhìn khuôn mặt thấy tội. Nó không có vấn đề gì với bài số 3 này. Sở dĩ nó khổ sở vậy là vì nó nhức đầu quá. Khó mà tập trung suy nghĩ được. Hoàng ngồi bên cạnh cũng đã làm xong từ lâu. Nhìn thấy nó khổ sở vậy, Hoàng thấy hơi nhoi nhói.

__ Hết giờ, các em bỏ bút xuống. Lệ Mai và Dương đi thu bài cho thầy.

Nó đứng dậy đi thu bài, thu đến bàn thứ tư bất chợt nó thấy trời đất như tối sầm lại. Nó ngả khụy, ngất xỉu trước bao nhiêu con mắt lo lắng của tụi bạn

__ Lệ Mai, mày sao vậy?__ Tiếng Hoàng hét lên.

__ Một bạn đưa Mai xuống phòng y tế đi. __ Thầy giáo chỉ đạo rất nhanh, không một chút suy nghĩ. Có lẽ trường hợp học sinh không làm được bài rồi ngất xỉu với thầy là quá đỗi bình thường.

__ Để em. __Không cần để ai phân công, Hoàng nhanh chóng bế nó rồi chạy vù ra khỏi lớp. Thân hình nhỏ bé của nó thì chẳng thành vấn đề so với chiều cao 1m 67 của Hoàng.

__ Một bạn nữa đi kèm với bạn đi

__ Em đi cho __ Huyền cất tiếng rồi chạy theo hai đứa nó.

__ Chà, hầu như năm nào cũng có trường hợp học sinh ngất xỉu thế này. Chắc tại do áp lực bài khó đây mà. __ Thầy chép miệng

__Thưa thầy, Lê Mai không thể đâu ạ. Bạn ấy ngất xỉu vì chưa ăn sáng chứ không phải áp lực đâu. __ Dương đột nhiên lên tiếng bênh vực

__ Đúng đó thầy. Lê Mai tuyệt đối không như vậy đâu. __ Huy cũng hòa theo. Rồi sau đó là cả lớp.

__ Để thầy xem bài của Lê Mai xem sao. Mà nè, lớp mình những ai làm được câu 3? __ Thầy chợt hỏi. Sau đó thì có đúng một người giơ tay. Tất nhiên đó là Dương rồi. Lớp phó học tập mà. Thầy bước về chỗ bàn giáo viên, mở xấp bài ra tìm bài của nó. Thầy nhìn lướt qua hai câu đầu. Đáp số đúng. Câu thứ ba, thầy nhìn khá kĩ và lâu. Thầy không tin vào mắt mình. Đáp số vẫn đúng. Nhưng bài toán được giải bằng cách mà chính thầy cũng không nghĩ ra.

__ Dương, em giải bài 3 như thế nào? __ Thầy nghiêm mặt, trên trán thầy xuất hiện những nếp nhăn

__ Dạ em làm theo cách thông thường là.....

__ À, cái đó thì không sao. Lớp này, bạn Lê Mai có một cách giải rất ngắn, rất hay và độc đáo. Vận dụng những kiến thức đã học rất tốt. __ Sau đó thầy viết lại bài đó cho cả lớp xem và ai cũng trầm trồ khen Lê Mai. Thầy mỉm cười hiền từ, lấy bút đỏ viết con 10 vào bài của nó rồi thêm lời phê” Thầy thật sự ngạc nhiên về bài 3 đầy Lê Mai”. Và tất nhiên là chưa ai biết thầy phê cái gì.

Ở phòng y tế, bác sĩ ở đó đang đỡ nó lên giường bệnh. Cô vội vàng làm những động tác sơ cứu đơn giản. Sau đó, nó từ từ tỉnh lại. Huyền đang đỡ nó, nhìn sang phía Hoàng. Cô bé khẽ mỉm cười khi thấy khuôn mặt lo lắng của Hoàng và đôi tay vẫn nắm chặt tay nó.

“ Tỉnh lại đi mà Mai. Mà đừng làm tao lo lắng thế chứ!” Những suy nghĩ chợt thoáng qua trong đầu Hoàng. Lúc đó, Hoàng mới nhận ra tay mình nắm chặt tay nó. Tim Hoàng đập nhanh, một cảm giác như có luồng điện chạy qua người. Hoàng thật sự lo lắng cho nó. Một cảm giác thật kì lạ mà Hoàng chưa hề có trước đó. Đây là cái gì đây?

__ Cô bé tỉnh rồi hả? __ Tiếng của bác sĩ vang lên

__ Đây là đâu? __ Nó ngơ ngác hỏi, Hoàng và Huyền cũng vui mừng ra mặt

__ Mà đang ở phòng y tế. Lúc này mà ngất xỉu làm lớp lo quá. Giờ thì không sao rồi __ Huyền vui đến phát khóc.

__ Uhm. Cảm ơn tụi mày nhe..... Ơ __ Nó vội giật tay lại, Hoàng cũng hiểu ý, thả tay nó ra nhưng ngay lúc này đây, tim cậu bạn vẫn đập nhanh

__ Cô bé tên gì để chị ghi vô sổ nè? __ Bác sĩ lại mỉm cười, có lẽ vì thấy phản ứng của nó với Hoàng

__ Dạ, Lê Mai lớp 10A2 ạ __ Đầu nó vẫn còn đau như búa bổ, nặng trĩu

__ Cô bé cứ nằm đây nghỉ ngơi nhé! Còn hai em thì về lớp được rồi đó __ Bác sĩ nói với nó rồi quay sang hai đứa kia.

__ Vậy tụi tao về nhé! __ Huyền lên tiếng

__ Nằm nghỉ cho khoẻ nhanh nha! __ Hoàng có vẻ hơi luyến tiếc khi phải đứng dậy ra về. Lúc Hoàng và Huyền đi hẳn, bác sĩ trò chuyện với nó

__ Cô bé là Lê Mai hả?

__ Dạ vâng ạ__ Nó có vẻ khép nép

__ Cô bé không cần phải sợ gì đâu. Chị cũng chỉ hơn tụi em có vài tuổi thôi. Gọi chị cho thân mật. __ Bác sĩ lại mỉm cười

__ Chị tên gì ạ?__ Nó cũng cười thật tươi hết sức có thể với cái mặt nhăn nhó để đáp lại

__ Chị là Diệp. Phụ trách phòng y tế cho học sinh.

__ Dạ em nhớ rồi.

__ Anh chàng lúc nãy tên gì đó?__ Chị ấy có vẻ úp mở

__ Dạ Hoàng ạ. Cậu ấy ngồi cạnh em

__ Nó thích em hả?__ Lúc này, chị ấy cười thật tinh nghịch và trẻ con

__ Ồ, em đâu có biết gì đâu__ Nó lại đỏ mặt rồi

__ Đừng ngại. Chị cũng đã từng ở tuổi các em nên biết mà. Vả lại chị còn hay tiếp xúc với học sinh nên hiểu tâm lý lắm. Cũng có nhiều bạn đến tâm sự với chị nữa. Nhưng em và cái cậu Hoàng đó thật đặc biệt đấy

__ Chị.....Thật sự là em đâu có gì đâu__ Nó chối bay chối biến

__ Uh. Có thể là em thì không . Nhưng mà cái cách cậu ấy bế em vô đây rất nhẹ nhàng, lại còn nắm tay em thật chặt nữa. Điều này làm chị ngạc nhiên đấy

__ Hi. Tụi em chỉ là bạn thôi mà.

__ Tạm thời thôi. Mà em ngủ đi, lát tỉnh dậy là khỏe ngay ấy mà. Một viên aspirin nhé!__ Chị ấy chìa viên thuốc và ly nước cho nó.

__ Dạ em cảm ơn__ Nó đỡ lấy cái ly, uống một hơi rồi từ từ đặt mình xuống.

Về lớp, Hoàng và Huyền bị bọn trong lớp tra khảo ghê quá. Nhưng Hoàng thì chỉ ngồi cười mà không nói. Hoàng đang nghĩ về cái cảm xúc đó. Hoàng vẫn không hiểu tại sao mình lại nắm tay nó. Buổi trưa, giờ ra về, nó bước ra khỏi phòng y tế. Vừa lết được mấy bước thì đã thấy Dương, Huy, Huyền và Hoàng đến đón nó. Lại còn chu đáo mang cả cặp cho nó nữa.

__ Hết mệt chưa hả Mai?__ Hoàng hỏi thăm

__ Uh. Đỡ rồi. Ngủ một giấc thế mà hay. Cũng đỡ nhiều lắm.__ Nó mỉm cười gượng gạo. Và tất nhiên ai cũng nhận ra cái bản mặt nhăn nhó của nó. Ai cũng biết rằng nó rất mệt nhưng chỉ cố vui.

__ Đi về đi. Đội nón của tao nè__ Huy lại cởi nón ra đưa cho nó.__ Lên đây tao chở về.

__ Huy cứ chở Huyền về đi. Để tao chở Mai cho__ Dương đột ngột lên tiếng, mặc dù khi nãy anh chàng không nói tiếng nào.

__ Ồ vậy đi. Vậy tụi tao về trước nhé!__ Huyền đáp lời

__ Uhm. Bọn tao sẽ về sớm mà. Dù sao thì chiều nay cũng không có tiết__ Dương trả lời rành rọt

__ Vậy tao về trước nhé__ Hoàng chợt nhận ra mình không thể làm gì trong cái việc đưa nó về này nên lên tiếng rút lui sớm

Sau đó thì nó và Dương thông dong xe đạp đi trên phố. Con đường này rõ ràng không phải là đường về nhà

__ Mình đang đi đâu vậy Dương?__ NÓ tò mò hỏi

__ Uhm.....Rồi sẽ biết mà. __ Dương mỉm cười nhưng nó đã không thấy nụ cười đó. Rất toả nắng.....y hết một ai đó. Dương đưa nó đến công viên Ánh Sáng. Gởi xe xong, Dương dẫn nó đến một vạt cỏ tách hẳn với bên ngoài. Nơi đây có rất nhiều hoa dại, loại hoa màu hồng hồng rất xinh. Và chỉ nhìn thì biết vạt cỏ này được chăm sóc rất kĩ lưỡng

__ Qua đây chi vậy Dương?__ NÓ khẽ hỏi

__ Cho đầu óc mày nó thanh thoi. Chỗ này là tao chăm đó. Thấy hoa đẹp không?

__ Thật á?__ Nó ngạc nhiên__ Đẹp lắm.

__ Ăn đi nè__ Dương đưa cho nó một đồng đồ ăn. Bánh mì, bánh quy, nói chung là đủ cả. Không thiếu gì ột buổi dã ngoại

__ Bộ mày tính cho tao đi picnic hả?

__ Hi.__ Dương chỉ khẽ cười rồi lấy ra một cái hộp bự đã được gói ghém cẩn thận bằng một cái khăn.

__ Cái gì đó?__ Nó lại tò mò rồi

__ Dâu tây phủ sôcôla tao làm đó__ Dương mở nắp hộp. Từng lớp dâu phủ xếp chồng lên nhau rất đẹp. Mà ăn thì cũng rất ngon.

__ Woa. Tao không tin luôn đó__ NÓ trầm trồ khen

__ Ăn đi. Quà của tao ày đó

__ Nhân dịp gì đó?__ Nó ngớ mặt ra

__ Trời đất. Đừng có nói với tao sinh nhật mình mà mày cũng không nhớ nha. __ Dương bất ngờ quá, vẻ mặt hơi thất vọng

__ Ủa hôm nay a. Đúng là sinh nhật tao thật. Mà sao mày biết?__

__ Tao là bạn mày mà.

Trong phòng mình, Hoàng đang xem cái bảng thông tin học sinh của lớp mình. Hoàng dừng lại ở tên nó. Liếc qua chỗ ngày sinh, hôm nay là sinh nhật nó. Không kịp tắt máy tính, Hoàng lấy áo khoác, leo lên xe máy rồi ga chạy thẳng ra phố. Hoàng lượn vài vòng, sau đó dừng lại ở hàng bán đồ cổ. Hoàng thấy hai sợi dây chuyền rất đẹp. Chúng là một đôi. Hoàng hơi lưỡng lự nhưng dường như sợi dây có sức hút mãnh liệt tới Hoàng, thôi thúc Hoàng phải mua nó. Và ngày hôm sau khi đi học, trên cổ nó đã xuất hiện một sợi dây chuyền mới. Có khắc chữ H, do hôm wa Hoàng nhờ người khắc lên. Và cổ Hoàng, mặc dù giấu rất kĩ, sợi dây có khắc chữ M.

8. Chương 8 : Chiếc Điện Thoại

-Dương ơi! Cho tao xin một tin nhắn đi__ Huyền ngồi dưới gọi với lên

__ Nè. Ngồi trong lớp không học mà nhắn tin cho anh nào?__ Dương rút điện thoại trong túi đưa cho Huyền. Huyền nhận lấy, cầm cúi bấm. Tiết đó học Anh, cả lớp đang làm bài tập, còn cô giáo đã chạy qua lớp bên tám với thầy dạy Toán.

__ Mày có cái gì hay ho để coi không Dương?__ Huyền lại tò mò

__ Trong photo á. Có mấy cái hình động dễ thương lắm.__ Dương quay xuống nói. Tiện thể hỏi bài nó. Nãy giờ Hoàng và Huy đang đánh carô. CHỉ có nó và Dương là chăm chú làm bài.

Huyền mở lần lần đến mục photo. Bên trong có mấy cái hình động khá dễ thương. Huyền mở hết hình của Dương ra coi. Cũng không có gì đặc biệt. Ban đầu chỉ là mấy tấm hình phong cảnh vớ vẩn, càng về sau, những bức ảnh Dương chụp hầu hết đều hiện rõ mặt một người. Chính là nó. Khuôn mặt nó hiện rõ ở từng trung tâm bức ảnh. Ở mọi góc độ và hầu như là ở khắp nơi trong trường và nhà trọ. Huyền cười khúc khích, thấy vậy Huy quay sang em gái. Huyền chia những bức ảnh cho anh trai mình coi. Huy hơi bất ngờ trước thẳng bạn cù lần này. Rõ ràng là Dương có vẻ rất khép kín. Thế mà. Anh chàng này ghê thật. Huy và Huyền đều gọi với Dương lại

__ Hey Dương!!! Ghê nha__ Huy nói, vẻ mặt trông đều thấy rõ

_ Tao không hiểu. Ghê gì cơ?_ Dương nhú mày

_ Photo của mày có nhiều hình của người này ghê_ Huyền cười đều giả

_ Á, chết. Tao quên xóa._ Gương mặt Dương đỏ lên ngay tắp lự._ Đừng nói.....

_ Yên tâm. Tụi tao sẽ giúp mày_ Huy nhe răng ra cười nhìn nó và Dương

_ Tụi mày nói cái gì đó hả? Nói tao nghe với_ Nó quay xuống tò mò

_ Không có gì đâu. Mày chỉ bài tiếp cho tao đi_ Dương vội vàng kéo nó lên lại, vẻ bối rối trông Dương thiệt khổ sở hết sức.

Giờ ra về, Dương kéo Huy và Huyền về trước, đành cáo lỗi không chở nó về. Nó vẫn chẳng hiểu đầu đuôi sự tình nó ra làm sao cả. Nó bước chậm chậm về nhà, đầu óc đang suy nghĩ vài chuyện vẫn vợ, nó khe khẽ hát. Bất chợt

_ Ey, đợi tao với_ Hoàng chạy, thở hồng hộc đuổi theo nó

_ Hả?_ Nó đột ngột dừng lại quay ra sau. Đó cũng là lúc Hoàng trở tới, Hoàng tông thẳng vào nó. Và tất nhiên là nó ngã dúi, trong khi Hoàng thì chả làm sao.

_ Chết. Mày có sao không Lệ Mai?_ Hoàng đứng dậy ngay, đỡ nó lên

_ Trời ơi cái thằng này. Bị làm sao zậy hả?_ Nó la lớn

_ Hêhê. Xin lỗi mà. Tao mới trực lớp xong, gọi chú Hai đi đón mà nhà hồng có ai hết. Định đi lang thang chơi thì gặp mày._ Hoàng phân trần bằng giọng nói hết sức ngọt ngào

_ Úi giời ơi. Con trai con đứa lớn tướng ra đó rồi còn chờ người đón. Sao không tự chạy xe đi?_ Nó mở miệng chê bai, vẫn còn cay cú vì cú ngã đau điếng vừa rồi

_ Thôi mà. Đừng giận tao nữa. Đi ăn cơm không? Tao dẫn mày đi. OK?_ Hoàng bước lên trước mặt nó

_ Uhm.....Cũng được. Máy khi mà được đi ăn free chứ. _ Nó đáp gọn, chả thêm suy nghĩ. Ấy mà lòng cậu bạn kia lại nhảy cẫng lên vì vui sướng.

_ Vậy thì đi nào._ Hoàng kéo tay nó, lôi đến một quán ăn khá lớn. Đến nơi, Hoàng lại kéo xềnh xệch nó vào một cái bàn cạnh cửa sổ trong góc phòng. Chỗ đó có vẻ hơi cũ và bụi. Chắc tại lâu không ai ngồi

_ Nè, ngoài kia còn đầy chỗ sao không ngồi mà lại kéo tao vô cái chỗ bụi bặm này?_ Nó nhăn mặt nhưng Hoàng chỉ cười không nói.

_ Bánh táo nhé?_ Hoàng chỉ vô tờ thực đơn

_ Uh_ Nó ừ đại vì bây giờ có cho cháo trắng vô miệng nó cũng thấy ngon. Đói quá rồi mà. Khoảng 5' sau, người phục vụ đem ra một ổ bánh lớn.

_ Ăn đi nè_ Hoàng lấy dao cắt một miếng to đặt vào đĩa của nó. Nhìn nó ăn ngon lành, Hoàng cũng rất vui. Nhưng trong lòng Hoàng còn vui cả một điều khác nữa. Nó và Hoàng ăn rất vui vẻ. Nó với Hoàng nói chuyện với nhau toàn là cái kiểu móc họng không hà. Chả được lời khen nào tử tế. 2h chiều, nó và Hoàng rời quán ăn. Hoàng đưa nó về tận nhà Huy. Hoàng nhìn bóng nó bước vô trong mà khẽ cười lắc đầu. Cái kiểu trẻ con của nó dễ thương thật. Hoàng thọc tay túi quần, ung dung bước ra về. Vừa đi vừa cười. Hoàng vẫn không biết rằng trên lầu hai, Huy và Huyền đang phờ đồ và nhìn thấy hết. Cả cái cười rất chi là kutie của Hoàng cũng không lọt ra ngoài tầm ngắm của hai anh em họ.

_ Chà chà, cuộc tình tay ba là vậy đây hả?_ Huy nói với Huyền

_ Hihi. Vui thật. Trông Dương lạnh lùng thế mà lại thích Lệ Mai_ Huyền góp thêm

_ Uh. Vậy mà hồi lâu thằng Hoàng còn nói với anh là nó sẽ không thích con nào cho đến khi nó lấy vợ.

_ Anh nghĩ sao về Lệ Mai?

_ Mai là một người bạn tốt. Nó cũng khá dễ thương, có điều hơi dữ. Hôm nào nó với Hoàng cũng cãi nhau một trận mới chịu được hay sao ý

__ Uhm. Em nghĩ Mai nó chẳng thích ai đâu. Hai anh chàng kai chỉ đơn phương thôi__ Huyền lại cười

__ Haha. Có vẻ thế thật.

Ngày hôm sau là một ngày nắng đẹp. Trời cao trong xanh sương sớm long lanh thật tuyệt vời. Còn tuyệt vời hơn khi hôm nay là Chủ nhật. Mới năm giờ sáng đã thấy nó ngồi trước tủ quần áo. Nó xỏ cái quần lửng vô, áo thun và khoác một chiếc áo mỏng. Đeo cặp chéo, nó nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng và khoá cửa. Không ai biết nó đã ra khỏi nhà vào lúc đó. Tuy trời còn hơi tối nhưng nó thích thế. Nó thích đi một mình, nó thích đi mà không gặp một ai cả. Nó thích đi để hát, để suy nghĩ vẩn vơ. Nhưng hôm nay nó đi kèm theo một chủ đích. Nó sẽ về nhà của nó hôm nay và định bụng sẽ về vào buổi tối. Mẹ gọi nó về gấp, không hiểu chuyện gì. Chuyến xe khá là êm ả. Nó lên xe, nghe hết cái list nhạc trong ipod là về đến nhà. Vừa đến nơi, nó bắt xe thồ về. Nó thấy nhớ cái con đường mòn đến trường cấp hai, nhớ khoảng đất trống mà nó và tụi bạn vẫn hay chơi. Và nó nhớ ba, mẹ và cả người anh trai hơn một tuổi của nó.

__ A, nhỏ Mai __ Anh trai nó tình cờ ra hẻm rồi thấy nó, hét toáng lên.

__ Anh Bảo. Em về rồi nè__ Nó mừng hóm, vừa chạy vừa hét.

__ Con bé này, sao về sớm vậy?__ Hai anh em ôm chầm lấy nhau, chưa gì anh nó đã đưa tay cốc cho nó một phát

__ Hìhì. Em muốn về sớm để mai còn đi học.

__ Đi vô nhà. Mẹ mong em lắm đó__ Anh Bảo khoác vai nó kéo vô trong

__ Trời ơi con Mai!__ Vừa thấy nó ngoài cổng, mẹ nó đã vội bỏ cả thúng rau, chạy ào ra

__ Con chào mẹ. Con đã về__ Nó tươi cười

__ Bữa nay con gái mẹ xinh quá. Mới có hai tháng. Nhớ con ghê.

__ Hìhì. __ Nó lại toét miệng cười

__ Vô nhà đi nào con

__ Ba có công việc đột xuất, không về được. Ba dặn anh phải đi đón em mà anh quên.__ Anh Bảo nó cười

__ Không sao đâu mà__ Nó cười trừ

__ Mai nè, ở thành phố con có thiếu thốn cái gì không? Có gì con cứ gọi ẹ, dù gì thì nhà mình cũng là cán bộ huyện. Không nứt đổ vỡ vách nhưng cũng dư giả chán.

__ Hìhì. Con không thiếu gì đâu. Sinh hoạt trên thành phố thuận tiện hơn đây nhiều. Con ở trọ nhà mẹ thuê á, đó là nhà bạn cùng lớp con nữa. Tất cả đều ổn định cả. Mẹ yên tâm__ Nó trấn an mẹ

__ Uh. Con nói thế thì mẹ không lo nữa. Mẹ tính cho anh Bảo lên thành phố học với con luôn.

__ Woa. Anh Bảo mà lên là con có người hỏi bài rồi. Không phải chạy lung tung nữa__ Nó nhảy cẫng lên vì vui sướng

__ Con bé này.__ Anh lại cốc đầu nó, nó le lưỡi, nhăn mặt

__ Anh con mới được học bổng. Mẹ tính cho anh lên thành phố học luôn cho có điều kiện

__ Chu choa. Anh Bảo giỏi quá hén__ Nó không ngớt lời khen ngợi anh trai mình.

__ Nếu không có gì bất tiện thì tối nay anh Bảo lên cùng con luôn. Anh cũng học cùng trường với con đó. Giấy báo nhập học đã gửi tới rồi. Lớp 11A3.__ Mẹ nó nói một tràng làm nó mất chữ A mồm chữ O mà vui sướng.

__ Thích thật đó. Nhưng anh Bảo lên thì sẽ ở đâu?__ Nó lại ngơ mặt ra hỏi

__ Mẹ đã gọi điện hỏi nhà trọ đó của con luôn rồi. Bà ấy nói cứ đưa anh Bảo tới. Còn lại một phòng trống mà. Phòng B7 thì phải.__ Mẹ nó đắm chiêu suy nghĩ

__ A, vậy là cạnh phòng con đó. Con ở B6__ Nó reo lên.

__Ồ, vậy thì tốt quá. Mà Bảo dẫn em vô rửa mặt rửa tay đi con. Lát nữa mẹ dắt em đi chợ__ Mẹ nó sai anh Bảo khiến anh nhăn nhó

__Hic hic. Coi mẹ cưng con gái út chưa kìa__ Anh bảo giả vờ như đang giận dỗi làm nó cứ khúc khích cười. Buổi tối, nó về nhà lúc 9h30. Anh Bảo phải vô gặp mẹ Huy trước. Còn nó thì đã vô tới cửa phòng mình. Nó vừa bước vào chưa kịp đóng cửa thì Dương đã chạy qua

__Trời đất. Lệ Mai! Hôm nay mày mắt tích ở đâu mà không báo ọi người hả?__ Dương la toáng lên

__Ồ, tao về nhà.__ Nó ngệt mặt ra

__Lần sau về cũng phải báo tao hay Huy một tiếng chứ. Báo hại đi tìm mún chết. Poá tay__ Dương càu nhàu

__Hìhì.__ thấy bộ dạng lo lắng của Dương như vậy, nếu mà la lại nó không đành lòng. Nếu mà Hoàng nói thế thì nó với Hoàng đã đôi co một trận lòi đình rồi. Hai đứa cứ như chó với mèo. Hễ cứ nói chuyện là xỉa xối, moi móc nhau

__Thôi, khuya rồi, tao về phòng đây__ Dương lại thất thểu ra về, bộ dạng như hết hơi

__Ồ, mày về hén. À mà sáng mai mày đi trước đi nhe.__ Nó nhăn răng ra cười làm Dương cũng quên hết mọi lo lắng. Dương đi khỏi được khoảng năm phút, anh Bảo xông vô phòng nó

__Mai. Wa phụ anh xếp đồ coi__ Anh Bảo nhảy vô lôi xềnh xệch nó qua phòng ảnh. May mà không ai thấy chứ nếu có người thấy chắc họ cũng cười chết mất. Nhìn mặt anh Bảo lem luốc, chẳng giống với anh Bảo thư sinh hằng ngày tẹo nào. Tối đó, nó phụ anh trai mình xếp đồ tới tận gần 12h. Vừa làm xong, nó đã lăn ra ngủ khòeo trên giường của Bảo. Chẳng biết làm gì hơn, Bảo đành cho nó ngủ đó, anh qua phòng nó ngủ.

Sáng hôm sau, Dương như thường lệ qua gọi nó đi ăn sáng rồi đi học. Thấy đôi dép nam ngoài cửa phòng, Dương lo lắng. Nhưng chưa kịp lo nhiều thì nó đã bước ra từ phòng B7

__Ủa Lệ Mai???__ Dương bất ngờ

__Chứ ai vào đây. Mày đi trước đi. Lát tao đi sau cũng được.__ Giọng nó vẫn còn ngái ngủ, mắt nhắm mắt mở vô phong B6, lật chăn kêu anh Bảo dậy như mọi khi. Dương vẫn đứng ngoài và chứng kiến hết mọi chuyện. Dương không hiểu gì cả cứ đứng há hốc miệng nhìn nó. Lát sau, Dương cũng kịp định thần lại rồi đi học trước khi nó và anh Bảo bước ra. Lòng Dương bắn khoăn vô vàn những câu hỏi “Người con trai đó là ai? Sao lại ở trong phòng của Lệ Mai? Sao anh lại thân thiết với nó đến vậy???” Mãi mà vẫn không tìm được câu trả lời.

9. Chương 9 : Học Bổng

Sáng đó, nó và anh trai mình cùng đi bộ tới trường. Nó thì vẫn cứ nhí nhảnh. Còn anh nó, người con trai tên Bảo không biết đã bao lần làm các cô gái phải chết mê chết mệt. Nhưng anh nó thì vẫn không quan tâm. Chỉ có một điều duy nhất là em gái Tiểu Lệ Mai. Trong đồng phục mới, anh nó trông thư sinh hẳn, không còn bụi bụi như ngày hôm qua. Nó sóng bước cùng anh trai. Quả thật nhìn nó và anh rất đẹp đôi. Cũng như Huy và Huyền vậy. Nếu người không biết mà nhìn vào thì thể nào cũng bảo nó và anh là ấy ấy của nhau. Mà éo le thay, chưa ai biết anh Bảo là anh trai nó cả. Thế nên.....

__Woa, Lệ Mai bữa nay đi chung với anh chàng đẹp trai quá nha__ Bọn bạn trong lớp đột kích nó khi anh Bảo đã về lớp của mình

__Đẹp trai không?__ Nó vênh mặt lên vẻ tự hào

__Đẹp.

Trong lớp, chỉ có Dương là không hỏi nó về anh Bảo. Dương vẫn còn ngạc nhiên về anh. Còn đám bạn của nó thì chọc nó tới bến luôn. Nhưng nó chỉ nhe răng cười trừ.” Kệ, nghĩ vậy cũng vui”. Tiết Lịch sử, Hoàng chuyển cho nó một mẫu giấy nhỏ

__ Ey, anh chàng đó ở đâu ra zậy?

__ Hỏi chi?

__ Không nói thì thôi. Chắc lại anh iu mới chứ gì? Nhìn cũng đẹp trai ra phết

__ Uh đó. Anh iu tao đó. Đẹp trai lắm đúng không?

__ Uh. Đẹp trai thật nên không xứng với mày đâu

__ Chứ tao thì xứng với ai hả?

__ Thì với ...__ Hoàng đang định viết là xứng với tao chứ ai nữa. Nhưng như thế thì.....Hoàng vò tờ giấy lại, quay sang nhìn nó rồi cười. Nó nhìn điệu bộ khó hiểu của thằng bạn rồi lắc đầu.

Ở lớp 11A3, anh nó đang bị tra khảo

__ Ey, mày mới vô trường mà đã có một em ở lớp dưới sao?__ Một thằng bạn của anh Bảo lên tiếng

__ Uh. Em thật. Hìhì__ Anh Bảo cười làm khối kẻ trong lớp xiêu lòng. Nụ cười đẹp thật

__ Bảo nè, mày mới lên mà học giỏi thật đấy. Nhìn thành tích của mày đáng nể thật__ Chị Khánh ngồi cạnh nói

__ Hìhì. Tại em của tao làm lớp trưởng mà. Không học có khi nó.....__ Bảo chưa kịp nói hết câu thì Khánh đã xen vào

__ Thì nhỏ đó đá mày luôn chứ gì. Kynh thật

Thật ra thì anh Bảo muốn nói rằng thì nó méc mẹ cho coi. Nhưng không ngờ Khánh đã nói thế thì...Giờ ra về, Dương đang định mở lời chở nó về thì anh Bảo đã chạy tới

__ Mai. Đi ăn với anh không?__ Vẻ mặt anh hơn hở thấy rõ

__ Ok. Đi luôn đi. Em đói lắm rồi__ Nó khoác tay anh Bảo chạy ra ngoài trường luôn. Bỏ lại Dương, Hoàng và hai anh em Huy Huyền với những con mắt tò mò. Riêng Dương, có cái gì đó rạn nứt trong tim. Dương đạp xe chậm chậm về nhà. Lòng buồn rười rượi. Chẳng thèm ăn cơm, Dương đi thẳng vô phòng. Lát sau, Hoàng, Huy và Huyền gõ cửa phòng Dương

__ Ey, sao mày buồn quá vậy?__ Huy mở lời

__ Chuyện của Lệ Mai hả?__ Huyền tiếp luôn. Thấy Dương không nói gì, Hoàng biết là cậu lớp phó học tập này đã cảm nó, một con bé lớp trưởng. Khuôn mặt Hoàng tuyệt nhiên không có một chút phản ứng.

__ Mày thích Lệ Mai phải không?__ Hoàng đột ngột nói

__Uhm.....Tao cũng không biết__ Dương ngập ngừng, Dương biết là mình có thể tin tưởng và những đứa bạn Tiểu Quỷ này

__ Không sao đâu. Tao tin là mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp mà__ Huyền trấn an Dương. Huy cố gắng chọc cho Dương cười. Lát sau, nó và anh Bảo về. Thấy phòng Dương đông đông, nó kéo anh Bảo vô luôn

__ Ey, tụi mày làm gì vui mà không rủ tao hả?__ Nó trách móc, giọng vẫn tươi

__ Lệ Mai à. tụi tao.....__ Dương đang định lên tiếng thì sự xuất hiện đột ngột của anh Bảo đã làm cho Dương ngắt tiếng

__ Chào mấy đứa. Tụi em là bạn của Mai hả?__ Anh Bảo cười thật đẹp, bước vào trong.

__ Lệ Mai.__ Huyền và Huy đồng thanh

__ Vì mày mà có người mất ngủ đó biết không hả?__ Hoàng nói với giọng trách móc

_ Sao lại mất ngủ hả?_ Nó ngạc nhiên. Còn anh Bảo thì hình như đã lơ mơ đoán ra.

_ Mà y thích anh Bảo ư?_ Huy vào thẳng vấn đề chính

_ Tao á_ Nó há hốc miệng rồi mau chóng nắm bắt được vấn đề. Trong khi anh Bảo thì cười sặc sụa_ Không có đâu_ NÓ vừa nói xong, cả đám thở phào nhẹ nhõm nhưng chưa được bao lâu_ Phải nói là tao yêu anh Bảo mới đúng

_ What?_ NÓ vừa dứt lời, cả đám cùng đồng thanh hét lên

_ Thôi nào. Em đùa quá trớn rồi đó Lệ Mai_ Anh Bảo tuy cũng bùn cười lắm rồi nhưng vẫn cứ cố trấn tĩnh

_ Hìhì_ Nó nhe răng ra cười

_ Vậy là sao ạ?_ Huy gãi đầu, chả hiểu gì

_ Bọn anh là anh em._ Câu giải thích của anh Bảo chỉ vắn vện năm chữ. Nhưng cũng chính năm chữ đó làm cho tất cả đều thở phào. Dương là người vui nhất. Giờ thì Dương đã biết nó vẫn còn single. Tức là cơ hội của Dương vẫn còn. Cậu bạn nhanh chóng cười, lấy lại được cái tinh thần phấn chấn như ngày nào

_ Trời ơi. Mà y có anh đẹp trai vậy mà giấu nhe. Không nói cho ai hết_ Huyền lên tiếng, phá tan bầu không khí căng thẳng.

_ Hêhê. Anh Bảo được khen đẹp trai sướng nha!_ Nó quay sang anh mình. Lúc này Hoàng mới để ý kĩ. Kiểu chăm sóc của anh Bảo cho nó là quan hệ họ hàng chứ không phải là như nó tưởng. Lòng Hoàng cảm thấy vui vui lạ.

Lúc 4h hơn, ai về nhà nấy. Mà thật ra là chỉ có Hoàng ra về, còn những người khác đều ở nhà Huy mà. Về đến nhà, Hoàng leo ngay lên giường nằm suy nghĩ. Cái con Lệ Mai này cũng ngộ thật. Anh mà cứ giấu giấu làm mình được một phen hết hồn hết vía. Cũng may. Vấn đề còn lại là Dương. Tại sao Dương lại thích nó nhỉ? Tại sao cái con bé nhà quê đó lại được nhiều người quý mến đến vậy? Còn mình thì sao nhỉ? Hoàng nghĩ mãi mà vẫn không tìm được câu trả lời. Bất chợt, mẹ Hoàng bước vào phòng.

_ Hi con iu!_ Mẹ đưa cho Hoàng một đĩa bánh ngọt

_ Con chào mẹ_ Đỡ lấy chiếc đĩa, Hoàng vẫn còn trầm ngâm

_ Con đang nghĩ về cô bé lớp trưởng hả?_ Mẹ Hoàng hỏi dò

Dạ không Hoàng chối quanh

_ Thôi nào. Mẹ để ra con, có gì mà mẹ không biết chứ. Con nói ẹ nghe được mà_ Mẹ Hoàng quả thật rất tâm lý

_Dạ. Nhỏ Mai nó có anh trai. Không những thế anh nó còn rất đẹp trai nữa. Thăng Dương tưởng nó và anh nó thích nhau nữa chứ. Nên hồi chiều nó có vẻ buồn lắm. May mà nhỏ Mai giải thích kịp thời

_ Hey hey hey, vậy là thăng Dương thích con Mai hả?_ Mẹ Hoàng có vẻ hiểu chuyện của con mình quá

_ Con nghĩ vậy

_ Còn con thì sao?_ Mẹ Hoàng lại quay sang

_ Con không nghĩ là con thích nhỏ Mai_ Mặt Hoàng đỏ ửng

_ Thật không?

_ Dạ thật._ Hoàng nói chắc như đinh đóng cột, mặc dù khuôn mặt Hoàng đã tỏ cáo tất cả. Nhưng mẹ Hoàng hiểu ý, liền chuyển chủ đề

_ Uhm. Tuổi của con mà không thích một đứa nào đó mới lạ. Nhưng mà dạo này con lạ lắm. Từ khi con bé Như đi Mỹ, thái độ của con khác hẳn. Mẹ có cảm giác con vui hơn!?!_ Mẹ gì mà kì cục. Hỏi toàn những vấn đề nhạy cảm

_ Uhmnnnnnnnnnn. Con cũng không biết nữa. Nhưng có lẽ là mẹ nói đúng._ Hoàng đành phải nói vậy

__ Thôi, con ăn bánh đi nhé. Mẹ xuống nhà đây__ Mẹ Hoàng đi cốt là để Hoàng suy nghĩ. Mẹ Hoàng rất nhẹ nhàng, bà cũng rất tâm lý mà.

Hoàng ăn nốt đĩa bánh. ăn thật chậm và nghĩ về nó. Chẳng lẽ mình thích nó thật? Có lẽ mình đã quên Như thật rồi. Nó thật là. Sao lại làm mình phải suy nghĩ chứ???

Một tuần sau.....

__ Ey Lệ Mai. Nghe nói sắp thi bóng chuyền rồi đó.__ Huy nói với nó

__ Uh. Tao bik rồi. Mới lên văn phòng Đoàn xong. __ NÓ cũng phấn chấn hơn nhiều. Nhìn mặt Huy cũng đủ làm nó cười rồi

__ Rồi sao?

Tuần sau thi đấu. Thi trong khối thôi.__ Bất chợt, cô giáo vào lớp.

__ Lệ Mai. Em lập danh sách đội bóng chuyền nhé. Em nào tham gia thì cứ đăng kí với Lệ Mai. Không kể nam nữ.

Và thế là danh sách đội bóng được thành lập. Một đội có năm người. Cụ thể thì Huy và Hoàng đã ở trong đội bóng. Còn đội dự bị chỉ có mình nó. Rốt cuộc cũng chỉ có sáu đứa tham gia.

Cái ngày thi đấu rồi cũng đến. Lớp nó đi cỡ vũ khá đông. Hầu như là cả lớp. Lớp nó đánh trận đầu tiên với 10A1. Lớp nó nhanh chóng thắng 10A1 rồi bước vào vòng trong mà không có sự góp mặt của nó. Vì biết đội dự bị chỉ có mình nó nên lớp nó chơi rất cẩn thận, tránh những va chạm mạnh. Sang trận đánh với lớp 10A7. A7 là một lớp mạnh. Đội của họ toàn những đứa to con. Tụi nó có vẻ hiểu thắng lắm. Mặc dù lớp nó cỡ vũ rất nhiệt tình nhưng séc 1 đã kết thúc với phần thắng nghiêng về A7. Sang séc hai. Lớp nó chơi rất cẩn thận nên cứ mỗi khi lớp nó ghi được một bàn thì ngay lập tức bên kia cũng nâng tỉ số. Bất chợt, lớp A7 xin hội ý.(Và tụi nó đã nghe trộm được như sau) Tụi mày đánh thắng vô thắng Huy đi. Nó là đứa đánh khá nhất đội. MÀ đội dự bị của nó chỉ là một đứa con gái lùn tịt. Đánh được thắng Huy là coi như lớp mình ăn chắc. Đây đứa hoài, sao đánh tiếp với mấy lớp kia. Và thế là những cú đánh sau đó, Huy bị bọn kia ném banh thắng vô đầu. Chỉ sau 3 trận đánh, Huy đã bị trật khớp chân do lực đánh của bên kia quá mạnh.

__ Làm thế nào bây giờ?__ Hoàng lo lắng

__ Anh Huy có sao không?__ Huyền xông thẳng vào sân

__ Anh đau chân quá. Chắc không đánh được tiếp__ Huy vừa dứt lời, cả đám quay lại nhìn nó

__ Mày vô đi Lệ Mai__ Hoàng nói như ra lệnh.

Mọi người lập tức khiêng Huy ra ngoài. Còn nó thì đứng chống gối, nhìn như dân chuyên nghiệp. Bên lớp kia cười ngặt nghẽo. Nhưng họ không ngờ. Nó đánh rất khá. Còn khá hơn cả Huy nữa. Không ngờ nó lùn tịt mà lại có sức bật cao vô cùng. Có nó, cả đội phấn chấn lên hẳn. Khoảng cách giữa hai lớp dần được rút ngắn. Phải nói nó và Hoàng chơi rất hợp nhau. Nhìn nó với Hoàng trên sân cứ như là đang nhảy múa vậy. Trận cuối, trận quyết định. Nó tung người lên, đánh một cú thật mạnh. Tiếng còi chung cuộc vang lên. Lớp nó đã thắng. Lớp nó đã thắng, nhờ nó. Nhờ cái con bé lùn tịt và nhỏ con. Thật bất ngờ. Nó và Hoàng nhảy cẫng lên sung sướng. Trong vô thức, nó nhảy chồm lên lưng Hoàng, cậu bạn cũng chưa nhận ra điều gì. Đột nhiên, nó thấy Dương, đôi mắt đượm buồn của cậu bạn làm nó chợt nhận ra điều gì đó. Nó nhảy xuống,kéo Dương lại cũng chung vui. Chỉ có một người là quan sát hành động của nó. Sau khi chiến thắng lớp 10A7, không hiểu lớp nó vui quá hay sao mà thua liên tiếp ở các trận tiếp theo và.....đứng kế chót bảng. Và lẽ dĩ nhiên là không được thi đấu ở vòng thành phố. Rõ khổ.

Hôm nay là chủ nhật. Nó vẫn còn đang nằm nướng trong phòng. Thật ra thì nó đã dậy rồi nhưng vẫn cứ nằm ôm cái laptop. Chuông điện thoại reo

__ Em dậy rồi hả? Ra mở cửa cho anh__ Là anh Bảo. Nó chưa kịp nói câu nào thì đã vội lật đật chạy ra ngoài. Anh Bảo bước vô

_ Mai nè, hôm qua á.uhm.....Em đánh hay lắm_ Anh Bảo có vẻ ngập ngừng. Với con mắt tinh đời, nó đủ thông minh để nhận ra anh Bảo có chuyện khác muốn nói

_ Có chuyện gì vậy anh?_ Nó ngồi ngay dậy.

_ Em thích Hoàng hay Dương vậy?_ Anh nó không quanh co nữa mà vào thẳng vấn đề

_ Hả?_ Nó trở mặt ra nhìn

_ Hôm qua, hành động của em, Dương và Hoàng rất lạ. Mấy đứa xử sự cứ như là có chuyện gì che giấu vậy

_ Nếu anh đã nhận ra rồi thì em nói luôn_ Nó yên lặng rồi nói tiếp_ Em nghĩ là Dương thích em nhưng em xem cậu ấy là bạn thôi. Còn Hoàng, em không chắc nhưng em nghĩ tụi em chỉ thân nhau như em thân với Huy thôi.

_ Uhm.....Vậy là được rồi. Nhưng anh nghĩ em nên nói chuyện này với Dương. Nhìn Dương, anh thấy giống như là nó đau khổ lắm vậy đó.

_ Em cũng định. Nhưng em chưa tìm được lúc thích hợp

_ Ờ, cái gì đến rồi cũng phải đến thôi. Anh tin vào quyết định của em. Nhưng mà Mai này

_ Gì ạ?_ Nó lại nhướn mày

_ Mà thôi. Anh đi đã. Anh có hẹn với mấy cô bên đại học Cambridge_ Anh Bảo ngập ngừng rồi lại thôi. Anh vội đi luôn, không kịp để cho nó hỏi thêm gì nữa. Ngoài đường, anh Bảo vừa đi vừa suy nghĩ ” Cái con bé ngốc này. Hoàng thích nó rõ ràng rành rành ra đấy mà vẫn chưa biết. Mà tụi nó vui thật. Tình cảm lộn xộn, đúng là bọn con nít. Thôi kệ. Cứ để nó tự giải quyết thử. Càng rối càng vui” Anh Bảo nghĩ thầm rồi lại cười, đi đến trường. Hôm nay anh và 4 người nữa có hẹn với đại học Cambridge. Thật ra hôm nay là buổi phỏng vấn xin học bổng của anh. Chỉ có hai người nhận được học bổng. Và anh vẫn chưa nói với nó.

_ Anh Bảo này thiệt tình. Chuyện của mình mà sao anh biết rõ vậy chứ?_ NÓ nghĩ thầm. Bất chợt, nó nhận được một tin nhắn. LÁ của Dương ” Mày ra công viên Ánh Sáng một lát được không? Nó lơ mơ đoán ra điều Dương muốn nói. Nó nhắn lại” Ok. Mười phút nữa tao ra. Vấn chỗ cũ nhé” Nó thay đồ, chạy bộ ra công viên. Ở đó, cái nơi mà nó và Dương đã cùng ăn dâu tây, Dương đang đứng đó ngắm nhìn bờ sông. Hôm nay trời hơi se lạnh. Cậu bạn thọc tay túi quần, mắt nhìn xa xăm vào khoảng không vô tận.

_ Hey Dương. Có việc gì mà mày hẹn tao ra đây vậy?_ Nó cười thật tươi với cậu bạn

_ Uhm. Tao có chuyện muốn nói_ Mắt Dương vẫn còn nhìn xa xăm. Lúc này trông cậu bạn thật là lạ. Vẫn cái kiểu lạnh lùng như hồi đầu năm.

..... Nó im lặng

_ Tao thích mày Lệ Mai àh_ Dương nói nhanh_ Chuyện nàng lớp phó và chàng lớp trưởng nghe có vẻ hay hơn ha. Nhưng tao chỉ có thể làm lớp phó, dưới quyền mày mà thôi. Quen mày chưa được bao lâu nhưng tao rất mến mày. _ Nó im lặng nghe Dương nói_ Đáng ra tao đã không trở thành một người hay cười. Kể từ khi gặp mày, tao như biến thành một con người khác vậy. Tao.....

_ Dương nè_ NÓ ngắt lời cậu bạn_ Thật sự thì có được một người bạn như mày rất khó. Tao không muốn tình bạn đẹp đó bị phá vỡ. Mày hiểu ý tao chứ?_ Nó chỉ nói thế nhưng Dương hiểu tất cả. Nó có nghĩa là không đồng ý

_ Ờ. Chẳng phải mày đã thích người khác rồi sao?

_ Không đâu._ Nó chột đồ mặt. Dương nhận ra nhưng không nói

_ Nói ra cảm thấy thoải mái thật_ Lúc này khuôn mặt cậu bạn nở một nụ cười_ Để trong lòng khó chịu thật.

_ Hãy cứ là bạn, Dương nhé_ Nó bắt tay Dương, nở một nụ cười.

_ Cảm ơn mày, Lệ Mai. Cảm ơn mày đã cho tao rất nhiều. Cho tao biết thế nào là một tình bạn đẹp._ Dương cũng cười lại với nó_ Giờ thì cho tao có cơ hội đưa mày về lần cuối nhé

__ Sao lại lần cuối? Tao với mày còn gặp nhau dài dài mà__ Nó thắc mắc

__ Không đâu. Nhà tao đã làm thủ tục cho tao đi du học Singapore. Tuần tới tao sẽ xuống Sài Gòn hoàn tất mọi thủ tục rồi bay vào sáng thứ sáu.

__ Thật sao Dương?__ Nó há hốc miệng

__ Uh Thật. Thế nên tao mới muốn nói tất cả ày. Mà hình như anh mày cũng được mời tham gia phỏng vấn đấy. Nhưng tao là đi tự túc, còn anh mày là học bổng của Cambridge.

__ Sao cơ? Sao anh Bảo không nói cho tao biết nhỉ?__ NÓ gãi đầu.

__ Chắc tại vì anh muốn chắc chắn là mình được đi__ Sau đó, Dương và nó thông dong về nhà. Dương đã xua hết được mọi mối lo âu trong lòng, Nụ cười toả nắng lại một lần nữa được nở trên khuôn mặt đó. Tối hôm đó, mẹ nó lên. Nhưng không phải lên để thăm anh em nó, mà là lên để đón anh nó đi Sài Gòn. Cuộc phỏng vấn đã thành công. Anh nó đã đứng đầu trong buổi phỏng vấn ngày hôm nay. và cái ngày chia tay cũng đến. NÓ tiễn anh Bảo và Dương ra sân bay. Lúc gần lên máy bay, anh Bảo kéo nó ra nói chuyện riêng

__ Em có biết sao anh lại care về chuyện của em, Hoàng và Dương vậy không?__ Anh nó vẫn cười

__ Sao ạ?

__ Vì anh rất yêu em gái đó. Anh đi như vậy, phải lâu lắm mới gặp lại em. Anh muốn em được hạnh phúc, được vui vẻ với bạn bè.

__ Anh Bảo à__ NÓ không nói được tiếng nào nữa. NÓ oà khóc, ôm chầm lấy anh nó.

__ Em đừng buồn. Anh có đi luôn đâu mà sợ. Em không được khóc đâu nhe. Yêu em gái nhiều__ Nói rồi anh Bảo chào tạm biệt nó, môi vẫn nở nụ cười. Máy bay cất cánh, nó đã hết khóc, thay vào đó là một nụ cười. Nó tự hứa với lòng mình rằng sẽ không để thua kém anh nó đâu.

Một tuần sau, trời bắt đầu chuyển bão. Trời không mưa nhưng gió quá. Nó mặc thêm áo khoác rồi đi bộ đi học. Trong lớp, mặc dù đã đóng kín cửa nhưng gió vẫn cứ nổi, nó ngồi trong lớp mà vẫn cứ run run

__ Bộ lạnh lắm hay sao mà run cầm cập vậy?__ Hoàng khêu nó

__ Chứ sao. Mày mập quá nhiều mỡ nên đâu có lạnh__ Nó lại cái kiểu nói móc

__ Mày.....__ Hoàng cầm luôn, càng lạnh miệng lưỡi nó càng cay độc

__ Tao sao hả?__ Nó lè lưỡi ra chọc giận Hoàng

__ Thiệt đúng là__ Lúc đó, cô giáo vào lớp, không để Hoàng kịp nói hết suy nghĩ của mình là nó rất dễ thương. Giờ ra về, nó đang đi bộ được khoảng vài bước về nhà thì

__ Ey, bộ không sợ lạnh hay sao mà xông pha vô trận bão vậy hả?__ Hoàng trách nó

__ Kệ tao. Mắc mớ gì đến mày. Hắt xì.....__ Nó vừa nói, vừa hắt xì, điệu bộ trông dễ thương hết biết

__ Mặc vô đi__ Hoàng cởi cái áo khoác ngoài đưa cho nó rồi quay mặt đi. Nó hơi ngỡ ngàng

__ Nhưng mà.....

__ Mặc vô đi rồi đi với tao. Không thì tao cũng cảm lạnh luôn đó__ Hoàng quay mặt đi cốt để che dấu khuôn mặt đỏ bừng. Nó xỏ tay vào cái áo của Hoàng. Nó hít một hơi. Mùi nước hoa nhẹ nhẹ. Hoàng cũng điệu thật. Nó cảm thấy hơi ấm. Hoàng lấy xe máy chở nó đi về nhà mình. Dù sao thì nhà Hoàng cũng gần trường hơn nhà nó trọ.

__ Vô trong đi. Ở ngoài mày chết cóng luôn đó.__ Hoàng đưa nó về nhà mình rồi đi cất xe. Mặc dù rất lạnh nhưng con tim Hoàng đang rất ấm. Vì chỉ cần có nó thôi là Hoàng đã cảm thấy ấm lắm rồi. Nó lang thang trong sảnh lớn của khách sạn Hoàng Thư. Nhìn lại một lần nữa bức hình của cậu bạn. Quả thật, đến giờ nó vẫn bị vẻ đẹp đó hấp hồn. Khuôn mặt quá ư là baby kute.

__ Nhìn gì đó? Bộ đẹp trai quá hay sao mà nhìn hoài vậy?__ Hoàng đã đứng sau lưng nó từ khi nào. Nói xong, Hoàng kéo tay nó vô bếp, mở lò sưởi. Ấn nó xuống một chiếc ghế. Hoàng quay vô trong đun nóng

thứ gì đó lên rồi trở ra. Nhìn nó bây giờ y hệt một con gấu. Bên trong là đồng phục đi học, bên ngoài là cái áo khoác của nó, áo khoác của Hoàng. Nhìn nó tròn quay và mập ú. Hoàng khẽ bật cười khúc khích

Cười cái gì mà cười. Wánh cho giờ chứ ở đó mà cười_ Nó càu nhàu. Càng cẩu, nó lại càng đồ hai má. Điều đó càng làm nó xinh hơn

_ Trông mày y hệt một con gấu_ Hoàng châm chọc

_ Uh. Đúng là giống thật_ Nó nhìn lại mình rồi cũng bật cười.

_ Đợi tao vô bếp....._ Hoàng chưa kịp nói hết câu nó đã chen ngang

_ Thôi, để tao vô với mày chứ không thì mày bỏ thuốc độc vô chết tao sao!

_ Mày thiệt tình. Pó tay_ Hoàng lắc đầu cười nhăn nhở

Nó nhìn quả cà chua mà Hoàng thái rồi lắc đầu. Thấy vậy Hoàng tức lên

_ Mày có giỏi thì làm đi. Nấu à ăn rồi lại còn_ Bây giờ thì Hoàng cẩu thật

_ Đưa đây_ Nó giựt con dao trên tay Hoàng. Phản ứng quá bất ngờ. Hoàng chưa kịp thả tay ra, con dao đã xượt qua ngón tay nó một đường dài. Nó khẽ rên

_ Ai da._ Nó nhắm mắt. Nó rất ghét nhìn thấy máu. Và cả người thấy mùi máu nữa. Nhưng Hoàng đã không để nó phải nhìn thấy. Hoàng cho ngón tay nó vào miệng với một cử chỉ rất dịu dàng. Nó ngớ ngàng tập hai. Hoàng vội quay đi, vẫn là để giấu khuôn mặt đỏ

_ Để cầm máu thôi. Đợi tao một lát_ Hoàng quay ra ngoài lấy hộp cứu thương vô băng lại cho nó rồi la_ Thôi mày ngồi im đó giùm tao đi. Đụng vô chắc tao bị tử hình vì tội gây thương tích cho trẻ dưới 18 quá.

_ Híhí_ Nó cười lớn

_ Gì mà cười chứ?_ Hoàng quay sang gắt nó, vẻ mặt trông khổ sở hết sức

_ nhìn mặt mày ngố quá. Haha.

Chiều hôm đó, Hoàng đưa nó về bộ. Vì trời khá trơn nên Hoàng không dám mạo hiểm chạy xe gắn máy. Vẫn mặc áo của Hoàng, nó xoa xoa hai tay.

_ Rồi đó, về đi cho tao nhờ

_ Hừ. Chính mày dẫn tao về lại còn nói cái giọng đó hả?_ Nó trợn tròn mắt lên

_ Haha. Thôi, vô nhà đi không lạnh. Tao về đây_ Nói rồi Hoàng quay lưng đi luôn. được năm phút sau, nó mới sực nhớ ra này giờ Hoàng vẫn chỉ mặc áo len, áo khoác của Hoàng đang trên mình nó. NÓ tắc lưỡi, xỏ áo của mình vào rồi quay lại đuổi theo Hoàng. Bất chợt, trời đổ mưa to

10. Chương 10 : Bệnh Viện

_ Khổ ghê! Tại đuổi theo thằng này mà trời mưa. Có mỗi một cái dù sao che được cho cả hai đứa._ Nó chép miệng lắc đầu. Xong thẳng vào màn mưa, nó đi theo con đường lúc này về nhà Hoàng

_ Cái con nhỏ này. Về tới nhà cũng không chịu trả áo khoác ỉnh nữa. Làm giờ lạnh quá đi_ Hoàng vừa đi vừa run cầm cập. Hoàng đi vào một ngõ vắng cho đỡ mưa mà không biết trong đó có một đám du côn đang tụ tập

_ Cái thằng này đâu rồi không biết. Đi gì mà nhanh dữ vậy?_ Nó tức tối vì đã gần đến nhà Hoàng mà vẫn chưa thấy tăm hơi nó đâu. _ Ghét rồi. Cho lạnh luôn._ Nói rồi nó quay người đi thẳng về nhà. Và nó chui vào một ngõ tối cho đỡ gió. Ở đó, cái người nó đang tìm kiếm đang gặp nguy hiểm

__ Mày có biết mày vừa xâm nhập vào lãnh thổ của tụi tao không? __ Đám du côn có khoảng 6 thằng. Thằng cao nhất, có vẻ là thủ lĩnh nói với Hoàng.

__ Tôi xin lỗi. Tôi không biết. __ Hoàng nhận ra ngay bản chất hung hăng của tụi này và ngay lập tức rút lui. Nhưng chúng đã chặn Hoàng lại.

__ Không dễ thế đâu công tử à. __ Bọn chúng nhìn Hoàng từ trên xuống dưới. Tất cả đều là hàng hiệu đủ để biết Hoàng là một công tử nhà giàu.

__ Tôi không phải công tử nào cả. Xin lỗi các anh nếu tôi làm gì sai. Bây giờ tôi xin về __ Hoàng vẫn nói giọng bình thản

__ Muốn đi phải nộp tiền đã __ Thằng đó cầm lên một khúc cây ngắn

__ Nếu không thì sao? __ Khuôn mặt Hoàng đanh lại, người căng cứng

__ Thì mày phải bước qua xác tụi tao đã. __ Nói xong, thằng đó ra hiệu cho đồng bọn xông ra đập Hoàng. Hoàng chống cự nhưng đúng là công tử thật. Đánh trả lại cũng không biết làm sao. Ngay lúc đó, nó đi ngang qua, tò mò nhìn vô nó thấy khuôn mặt baby kute đó. Nó xông vào

__ Nè, làm gì đó? __ Đúng là lớp trưởng thật. Giọng nó rất to và đanh thép. Mỗi tiếng nó nói đều chưa đầy uy quyền. Bọn đàn em lập tức dừng lại

__ Cô em xinh đẹp. Đi đâu vô đây? __ Thằng cầm đầu nở một nụ cười gian manh

__ Thả bạn tao ra __ Nó ăn nói cứ như dân giang hồ. Hoàng vẫn còn đau quá, đang ngồi tựa lưng vào tường.

__ A con này láo __ Thằng đó tức giận, xả không biết bao nhiêu là lời nói thô tục với nó. Nó vẫn cứ điềm tĩnh, một tay thọc vào túi áo nhả tin cho ai đó mà không ai nghĩ ngờ hành động của nó.

__ Thả ra ngay. __ Nó vẫn chất giọng đó, lần này có vẻ quyền lực hơn nữa

__ Muốn thả thì đánh tao đi. Một chọi một. __ Thằng đó ngang nhiên đứng trước mặt nó mà khiêu khích. Nó vẫn rất bình tĩnh

__ Nhưng phải kêu bọn đàn em của mày thả bạn tao ra. Sau đó tao với mày tay đôi __ Nó lườm thằng cầm đầu làm thằng kia nóng máu

__ Thả nó ra. __ Thằng này khoát tay, tức thì nó bước tới bên Hoàng, mặc cái áo khoác lại cho khổ chủ. Rồi nhìn thằng cầm đầu

__ Dù sao mày cũng là con gái. Tao chấp mày đánh trước. __ Thằng này vừa nói vừa giơ bộ mặt gớm ghiếc ra sát mặt nó, đám đàn em cười hô hố, tỏ vẻ khinh bỉ

__ Vậy tao không khách sáo __ Nó cười khẩy, tung thẳng một quả đấm vào mặt thằng kia. Tiếp đó là những cú đá ngàn cân, những cú ra đòn rất quyết liệt. Thằng kia bị trúng đòn bất ngờ. Liền phản công nhưng nó đã tránh được. Ngay lúc đó, tiếng còi cánh sát hú lên. Đám đàn em chạy bán sống bán chết. Thằng cầm đầu vẫn còn giận lắm. Thằng đó cầm một thanh gỗ phang vào đầu nó nhân lúc nó không để ý. Tiếng Huy từ ngoài chạy vô hét tên nó cảnh giác

__ Lệ Mai. Cẩn thận!

Nhưng đã không kịp nữa rồi. Nó giơ tay ra đỡ, chuẩn bị ột cú đánh trời giáng. Nhưng nó ngạc nhiên là mình vẫn không sao. Bởi vì cậu bạn có khuôn mặt baby kute đã đỡ giùm nó. Đầu cậu bạn rỉ máu. NÓ hét lên, đánh thằng kia tới bời trước khi cảnh sát kịp xông đến.. Tiếng xe cứu thương vang lên, nó cùng Huy đưa Hoàng vào bệnh viện. Băng của thằng kia đã bị tóm gọn. Hoàng đang ở trong phòng cấp cứu. Hoàng đã nằm như thế được nửa tiếng rồi, mẹ Hoàng và nhỏ Thư chạy tới bên nó

__ Hoàng đâu rồi con? __ Mẹ Hoàng sốt sắng hỏi nó

__ Hoàng đang trong phòng cấp cứu, vẫn chưa biết thế nào __ nó trả lời mà mắt cứ nhìn đâu đâu. Nhìn nó như người mất hồn. Huy nhìn nó ái ngại, kéo mẹ Hoàng và nhỏ Thư ra chỗ khác cho nó được yên tĩnh.

Nó nhìn vào trong phòng cấp cứu mà bất giác rùng mình. Nó thở hắt ra, nước mắt khẽ tuôn rơi. Chính nó cũng không biết tại sao mình lại khóc. Nó nghĩ ngợi lan man ” Ngốc ă. Ai bảo mày đỡ cho tao chứ. Mày mà có mệnh hệ nào thì sao tao sống nổi hă. Thiệt tình. Tao ghét mày . ” Nó không nghĩ được nữa. Nó ngồi xuống ghế ở hành lang, ngủ thiếp đi. Nó mơ một giấc mơ ngắn ngủi. Nó mơ thấy một đám tang. Của một người có khuôn mặt baby kute. NÓ hét toáng lên

__ Không!!!__ Nó choàng tỉnh giấc. Giọt nước mắt vẫn lăn dài trên má. Huy đang ngồi cạnh nó. Cậu bạn khẽ mỉm cười trấn an nó

__ Lệ Mai. Dậy đi nào. Hoàng không sao rồi. Nó đang ở phòng hồi sức cấp cứu. Không phải lo nữa rồi

__ Hic hic.__ Nó khe khẽ khóc

__ Thôi nào. Mọi chuyện qua rồi__ Huy vòng tay khoác lấy vai nó__ Ngủ đi! Tất cả đã ổn rồi__ Huy kéo sát đầu nó vào vai mình. Nó yên lặng, không khóc nữa mà ngủ thiếp đi trong vòng tay của cậu bạn dễ thương.

Sáng hôm sau, nó tỉnh giấc. Nhìn sang bên cạnh, thấy Huy vẫn cứ vòng tay như thế từ tối qua. Nó cảm động quá, mi mắt rưng rưng. Nó không nỡ đánh thức cậu bạn dậy. Nó khẽ cựa mình, bất chợt, Huy choàng tỉnh giấc.

__ Dậy rồi hă mày?__ Huy nhìn nó khẽ cười

__ Uhm. Cảm ơn mày__ Nó cũng cười lại với cậu bạn

__ Thôi. Vô xem Hoàng thế nào rồi.

Ở trong phòng hồi sức, Hoàng đang nằm đó. Bên cạnh là nhỏ Thư. __ Hi Thư__ Nó mỉm cười chào cô bé

__ Chào anh chị. Mẹ em mới vừa về. May quá. Có anh chị ở đây. Anh chị coi anh Hoàng giùm em nhe. Em chạy đi mua đồ ăn sáng với. Đói quá chịu không nổi__ Nhỏ Thư nói liến thoắng rồi bước nhanh ra khỏi phòng. Nó và Huy ngồi xuống hai cái ghế cạnh đó. Chợt, mi mắt Hoàng chớp chớp. Nó mừng quá, nắm lấy tay Hoàng. Huy nhìn thấy cử chỉ của nó chỉ khẽ mỉm cười lắc đầu

__ Mày tỉnh rồi hă?__ Nó hỏi Hoàng

__ Uh. Đầu còn hơi đau. Đây là bệnh viện hă?__ Hoàng vẫn còn tỉnh táo lắm

__ Vậy là được rồi. Tao chạy ra ngoài mua đồ ăn. mày ở đây với Lệ Mai nhe__ Huy nói xong, nháy mắt với Hoàng một cái mà không để cho nó thấy rồi chạy ra ngoài

__ Mày ngốc thật đó. Sao tự nhiên lại đỡ cho tao làm gì?__ Nó trách Hoàng

__ Chứ để bây giờ mày cũng đang nằm trên giường bệnh với tao hă?__ Hoàng cãi lại__ Ai mới ngốc đây không biết.

__ Hi. Mày mới là đồ ngốc đó. Làm sao tao bị thương được__ Nó vênh mặt lên

__ Sao không hă?

__ Đai đen Karate, giải nhì võ thuật trẻ năm 2005 mà bị thương mới lạ à__ Nó nói với Hoàng

__ Thật á?__ Hoàng trở mắt ra nhìn nó

__ Chứ sao. Bộ mày nghĩ tao tầm thường lắm hă?

__ Không. Tao chỉ nghĩ rằng thông thường mày phải là người bị nạn. Sau đó tao wánh tụi nó, mày đỡ thanh gỗ đó cho tao mới giống fim Hàn Quốc chứ. Đằng này thì ngược lại hoàn toàn.

__ Haha. Mày mà cũng coi fim Hàn hă?__ Nó cười khanh khách

__ Hứ. Làm như tao đây bằng giá lắm không bằng__ Hoàng làm mặt giận như trẻ con

__ Thôi mà. Hìhì..... Dù sao mày cũng ngốc quá đi__ Nó vẫn nhất quyết kêu Hoàng ngốc. Không chịu thay đổi chính kiến

__ Thiệt tình. Sợ mày luôn á__ Hoàng giận dỗi quay sang bên kia. Còn nó thì cứ khúc khích cười.

__ Hehe. Tối qua tao mà ở nhà là hôm nay mày hết sống đó nghe chưa!

__ Hi. Dù sao thì.....tao cũng cảm ơn mày nhiều lắm__ Hoàng nắm lấy tay nó, mặc kệ đồng dây nhợ lằng nhằng của máy đo điện tâm đồ. Ở ngoài cửa, Huy và nhỏ Thư đã nhìn thấy hết. Kể cả khuôn mặt đỏ ửng dễ thương của nó.

__ Mày mà cũng biết cảm ơn hả?__ Nó lại đùa

__ Có lẽ.__ Tim Hoàng đập thình thịch. Bây giờ thì không chỉ có Hoàng biết trái tim mình đang đập ra sao mà cả nó cũng biết nữa. Máy đo điện tâm đồ của Hoàng đã tố cáo tất cả. Tim nó cũng đập nhanh. Hoàng khẽ thì thầm với nó

__ Tao thích mày__ Nhưng trở trêu thay, lúc đó bệnh viện có một ca cấp cứu khác nên nó không thể nghe thấy. Nó hỏi gặng

__ Gì cơ? Tao nghe không rõ

__ Con quỷ này. Đáng ghét. Không nói nữa__ Hoàng đỏ mặt, ghét thật” Tự nhiên lại.....Làm sao mà nói lại được lần thứ hai đây?”__Ai bảo mày không chịu lắng nghe

__ Không chịu nói hả? Cho mày chết luôn__ Nó đứng dậy, bước ngay ra ngoài. Không biết nó có nghe thấy Hoàng nói gì không? Nó nở một nụ cười. Nụ cười toả nắng như khuôn mặt baby kute kia trong giường bệnh.

11. Chương 11 : Karate Vs Akido

Hoàng đã nằm trong bệnh viện được 3 ngày rồi. Ngày nào nó cũng vào thăm nhưng chưa lần nào Hoàng tìm được cơ hội thích hợp để nói với nó câu đó lần thứ hai. Mỗi lần vào, nó đều đem theo sách vở học trên trường giảng bài cho Hoàng. Hoàng bình phục rất nhanh. Có lẽ vì thấy nó, thấy nụ cười của nó. Nhưng cái điều mà Hoàng ghét nhất, đó chính là ngày nào nó cũng vào với Huy. Hôm nay là Chủ nhật, cũng là ngày Hoàng xuất viện. Nó và Huy đến thật sớm.

__ Hey, khoẻ hẳn chưa?__ Huy hỏi Hoàng, đứng cách lũ con trai nói chuyện với nhau.

__ Rồi. Mai phải đi đập phá một trận mới được. Nằm hoài trên giường bệnh ngứa ngáy tay chân quá__ Hoàng tươi cười đáp lại.

__ Khoẻ rồi thì dậy. Tao thu dọn đồ đạc cho. Mày với thằng Huy về trước__ Nó ra lệnh

__ Tuân lệnh lớp trưởng__ Cả Hoàng và Huy đều đồng thanh hô, tay đưa lên chào làm nó không khỏi phì cười

__ Biết điều thì biến__ Nó chống nạnh__ Biết bản cô nương là lớp trưởng còn ngồi đó mà đùa

Nói rồi, Huy và Hoàng đi ra ngoài hành lang đợi nó. Mẹ Hoàng đang làm thủ tục thanh toán viện phí. Nó đang dọn mấy cuốn sách thì thấy có rơi ra một tấm hình. Nó đang định cúi xuống nhặt lên xem thì bất thành linh, Hoàng chạy vô

__ Ey, Lê Mai. Không được đụng vào__ Hoàng xông thẳng vô trong, nhặt tấm hình lên rồi chạy biến ra ngoài, không kịp để nó nói câu nào

__ Cái gì mà thằng Hoàng giữ kĩ vậy ta?__ Nó lẩm bẩm rồi lại cúi xuống dọn đồ. Lát sau, nhỏ Thư bước vô trong phụ nó.

Ở bên ngoài, Hoàng vừa đi vừa nhìn tấm hình vừa lẩm nhẩm:” Khỉ thật! Không biết nó đã thấy tấm hình đó chưa nữa?”

Trời hôm nay đẹp thật. Xanh không một gợn mây. Sau khi đã hộ tống Hoàng về nhà, nó và Huy sóng bước về nhà. Vừa đi, hai người tồn tại trong đầu hai dòng ý nghĩ khác nhau. Lúc đi ngang qua trường cấp một, Huy rủ rê nó

__ Ey Mai. Ăn kem không?__ Huy chỉ tay vào một ông già với cái xe đạp và thùng kem to dừng ở đằng sau. Xung quanh có mấy nhóc nhỏ xíu cũng đang đợi

__ Uh.__ Nó nhìn cảnh đó thấy buồn cười. Nhớ lại ngày xưa anh Bảo cũng hay mua kem cho nó. Đám con nít vây quanh ông già ngạc nhiên khi nhìn thấy nó và Huy.

__ Ôi chào. Hai anh chị này lớn rồi àm còn đi ăn kem con nít kìa__ Một nhóc kêu lên. Nó phì cười. Còn Huy thì đùa nghịch

__ Chứ lớn thì không được ăn kem hả? Ông cho con hai cây

__ Anh lớn thì phải nhường con nít chứ__ Mấy đứa đang đứng đằng sau phản đối. Cuối cùng thì nó và Huy đành phải đợi lũ nhóc mua kem xong mới ăn được. Nhưng trở trêu thay, thùng kem chỉ còn một cái.

__ Mà là con gái ăn kem không tốt đâu. Để tao ăn cho__ Huy nói rồi cầm cây kem cắn luôn, không cho nó miếng nào

__ Ê, đồ ăn gian. Chính mày rủ tao đi ăn kem mà. Trả đây. Con gái thì sao chứ__ Và thế là nó và Huy cứ giành qua giành lại cây kem như hai đứa con nít. Ông già bán kem nhìn thấy cũng lắc đầu cười. Cả tụi nhóc nữa. Hai đứa cứ cắn qua cắn lại rồi cuối cùng cây kem cũng hết. Chính nó cũng không nhận ra nó và Huy đã cùng ăn hết một cây kem như thế nào. Chỉ biết đó là cây kem ngon nhất mà nó từng ăn. Cây kem giá 500 đồng .

__ Trời đẹp thế này mà đi về thì phí nhĩ!__ Huy ngược nhìn trời, nói một câu băng quơ

__ Ừ. Trời đẹp thật.__ Nó cũng phải gật gù đồng ý

__ Đi chơi không?__ Huy chìa tay ra rủ nó đi

__ Đi__ Nó cười đồng ý nhưng không nắm tay cậu bạn. Nó bước lên trước, mắt không rời bầu trời xanh__ Nhưng đi đâu?

__ Đi bất cứ nơi đâu mày thích. Hay đi lượn một vòng kiếm đồ ăn nhé!__ Huy đề nghị

__ Ok. __ Gì chứ nói đến ăn là mắt nó sáng liền hà.

Nó và Huy cứ vừa đi vừa chọc ghẹo nhau rất vui. Người đi đường nhìn tụi nó cũng không khỏi bụm miệng cười. Thật trẻ con. Mà Huy cũng thật vui tính. Nó và Huy cứ cười không ngớt, làm rộn vang cả con đường. Buổi chiều, nó đang nằm trong phòng lướt web thì nhỡ Thư em Hoàng qua rủ nó đi chơi.

__ Chị Mai ơi! Đi chơi với em không?__ Trông cô bé vẫn thật dễ thương. Mái tóc dài ít khi cột nay đã được buộc lên gọn gàng. Cả chiếc kẹp nơ hồng hồng cũng biến mất. Thay vào đó là kẹp tăm cổ điển màu đen. Cả style ăn mặc của cô bé cũng khác trước. Thay vì váy hay quần lửng, cô bé mặc jeans và áo phông trông thật “bụi”. Và cũng thật dễ thương.

__ Ừa, sao bữa nay em khác quá zậy?

__ Em muốn đăng kí đi học võ giống chị__ Nhỏ Thư nói làm nó đang uống nước, suýt chút nữa đã phun ra ngoài rồi

__ Hả?__ Nó ngạc nhiên hỏi lại

__ Thật mà. Em muốn đi học cho anh Hoàng lác mắt. Chị đừng nói với anh Hoàng nha!

__ Ok. Nhưng mà em định học cái gì?

__ Karate__ Cô bé đáp mà không suy nghĩ

__ Được thôi.__ Nó lồm cồm bò dậy, xỏ cái áo khoác ra ngoài rồi khoác vai nhỏ Thư bước đi.

Đó là một lò võ rộng. Có cả Karate, Aikido và Vovinam nữa. Mỗi khu vực được ngăn cách bởi một bức tường cao. Nó bước vào đăng kí. Nó đăng kí cả cho nó và nhỏ Thư làm cô bé trở mắt ra nhìn

— Chị giỏi rồi đăng kí chi nữa?

— Chị đã giỏi thì có người còn giỏi hơn nữa. Vả lại, lâu không tập, chị cũng kém đi chứ

Nó và nhỏ Thư bước vào trong. Sau khi mặc bộ võ phục, đai trắng, nó cảm thấy buồn cười. Đã bảy năm kể từ khi nó không đeo đai trắng nữa. Nó đã đai đen. Không những thế nó đã tam đẳng. Cấp bậc của nó không thấp thế này. Ngày học đầu tiên, người dạy tụi nó là anh Võ Khánh Đạt. Anh Đạt có nước da ngăm đen, mái tóc màu đen huyền và khuôn mặt.....khá quen thuộc.

— Tôi tên là Võ Khánh Đạt. Tôi sẽ là người dạy các bạn vào những ngày chủ nhật và thứ ba. Mỗi tuần chúng ta chỉ học ba buổi nên buổi còn lại sẽ do một người khác đảm nhiệm. Mong các bạn sẽ hợp tác. _ Nói xong, anh Đạt cúi gập người chào. _ Đầu tiên, tôi sẽ chỉ cho các bạn một số đòn thế của Karate. Mỗi bạn sẽ lần lượt lên đây nhé và các bạn hãy tận dụng hết tất cả những điều mình biết nhé. Có thể sẽ rất hữu ích cho tôi trong việc dạy các bạn

Người đầu tiên bước lên là một anh chàng khá đô con. Anh ta nhanh chóng bị hạ gục. Lúc này nó mới quan sát những người còn lại. Lớp có khoảng 20 người. Hầu hết đều trạc tuổi nó và nhỏ Thư. Người kế tiếp là nhỏ Thư. Cô bé khá là lúng túng. Anh Đạt lắc đầu khi thấy bộ mặt nhỏ Thư, anh ra đòn rất nhẹ nhàng. Và tất nhiên, nhỏ Thư ngã xuống nhưng không đau đớn gì. Người kế cuối, một cô gái tóc ngắn bước lên. Cô gái có vẻ rất tự tin. Ra đòn khá chính xác và cũng rất mạnh. Nhưng đây là Aikido. Anh Đạt cũng khá ngạc nhiên về việc có một môn sinh Aikido trong lớp Karate. Cô gái đã thua. Dĩ nhiên rồi. Người cuối cùng là nó. Nãy giờ nó đã quan sát. Anh Đạt chắc chỉ ở Tam đẳng như nó là cùng. Nó tự tin bước lên. Chiều cao của nó chẳng là gì so với anh Đạt. Nhưng dáng vẻ tự tin của nó làm anh nhớn miệng cười. Dưới lớp, mọi người quan sát và lo lắng cho cô gái yếu ớt như nó. Chỉ có nhỏ Thư và “chị Aikido” hồi nãy là vẫn cười.

— Em cứ thả lỏng người nhé. Anh sẽ không ra đòn nặng đâu. Cứ tự tin thể hiện hết những gì em có. _ Anh Đạt cười với nó.

— Dạ vâng. _ Nó tự tin đáp lại.

Anh Đạt đợi hoài không thấy nó ra đòn hay xuống tấn phòng thủ, anh chủ động tấn công trước. Nó vẫn cười, hất mái tóc sang một bên. Nó nghiêng người né đòn rồi lấy chân anh Đạt làm điểm tựa, nó tung người lên, giơ chân đá một cú thật mạnh rồi lấy tay chắn ngang. Anh Đạt té xuống. Phần thắng thuộc về nó chưa đến 30 giây trước con mắt thần phục của mọi người.

— Em.....Có thật là mới chỉ đai trắng không vậy? _ Anh Đạt đứng dậy, khuôn mặt vẫn lộ rõ vẻ ngạc nhiên

— Ồ, không.....Em đi học cho vui _ Nó đáp ứng

— Em đã ở đai nào vậy? _ Anh Đạt hỏi gặng

— Tam đẳng huyền đai _ Nó tự hào khi nhắc đến danh hiệu đó

— Hèn chi. Anh mới chỉ Nhị đẳng. Em hãy qua đăng kí lại đi nhé. _ Anh Đạt nhìn nó lắc đầu _ Em không học được lớp này đâu.

— Sao vậy ạ? _ Nó trơ mặt ra nhìn

— Vì cô giáo kia còn tệ hơn anh nữa. Lớp này dành cho người chỉ mới nhập môn.

Nó đành phải bước ra ngoài phòng đăng kí. Nhỏ Thư không còn cách nào khác, ở lại học một mình. Nó bước ra ngoài, ngoái sang lớp Aikido. Và thế là nóhùng dũng bước vào. Bên đó cũng đang diễn ra quá trình thử trình độ học viên.

— Em thử được không ạ? _ Nó lên tiếng hỏi thầy dạy bên đó.

— Được. Cứ tận dụng những gì em có nhé. _ Thầy giáo khoảng 30 tuổi. Nó xuống tấn phòng thủ. Thầy tấn công. Thầy giáo rất dày dặn kinh nghiệm. Thế nên những đòn Karate của nó không còn phát huy tác dụng nữa. Duy chỉ có một người trong lớp Aikido nhìn nó chăm chú.

_ Đứng gì hả anh?

_ Nó nói em rất hay cười.....

__ Nó đỏ mặt mà không biết nói gì

_ Và học cũng rất chiến nữa.

_ Hơ, thôi. Đến trường rồi. Em chào anh nha. Cảm ơn anh Đạt đã cho em nhờ xe_ Nó luống cuống leo xuống xe, vấp vô cái chân trống, ngã nhào. May thay, anh Đạt đã kịp giữ tay nó lại

_ Cẩn thận chứ cô bé_ Anh nói rất trêu mếu làm nó đỏ mặt. Nó vội vàng chào anh rồi bước vô trường. Đợi cho đến khi bóng nó khuất hẳn, anh mới quay xe đi. Thật ra anh có công chuyện gì ở đây đâu. Chỉ là.....Anh Đạt nghĩ thầm:” Nó còn nói em rất dễ thương!”

Bước vô lớp, không khí vui tươi lại tràn ngập. Sắp Tết rồi mà. Chỉ cần học hết tuần này là lớp nó sẽ được nghỉ Tết. Nghĩ thấy vui thật đấy. Vô chỗ ngồi của mình, nó không quên liếc sang thằng bạn ngồi cạnh. Hoàng đang ngồi gục mặt xuống bàn, dáng vẻ coi bộ mệt mỏi ghê. Nó đang định lay Hoàng dậy thì Huy đã chụp lấy tay nó. Nó giật mình quay lại

_ Để cho nó ngủ thêm một lát đi. Hôm qua nó thức tới gần 3 giờ sáng đó.

_ Trời đất, làm gì mà thức khuya vậy?_ Nó la toáng lên, Huy phải lấy tay bịt miệng nó lại kéo ra ngoài

_ Tối qua cô Hạnh gọi điện nhờ nó làm bài thuyết trình ngoại khoá cho lớp. Hôm nay phải nộp mà cô quên khuấy đi mất. Mãi đến 9h tối qua cô mới gọi cho nó. Lúc đó nó đang đi chợ nữa mới khổ. Biết nó giỏi tin nhất lớp nên cô mới nhờ. _ Huy giải thích cho nó

_ Ồ, tội nghiệp nó quá ha_ Nó nhìn vô lớp, ánh mắt ái ngại. Nó chẹp miệng_ Khổ thân

_ Ăn sáng chưa?

_ Chưa. Định lát nữa lên canteen nè.

_ Nghe nói hôm nay trên canteen có trò gì đó để đón Tết á. Nhờ vậy nên tiết tưng được nghỉ đó.

_ Thiệt hả?_ Mắt nó sáng rỡ. Huy gật đầu_ Oh yeah

_ Làm gì vui dữ vậy chị hai?_ Huy nói nhỏ, đủ để nó không nghe thấy. Huy mỉm cười nhìn theo nó rồi thọc tay túi quần quay vô lớp.

Giờ ra chơi, canteen thật đông. Canteen trường nó vốn đã rộng nay còn được kê thêm ghế. Nhìn cứ như là một show diễn vậy. Mà đúng thể thật. Luật chơi rất đơn giản. Những ai muốn được ăn free thì phải lên bục hát một bài. Còn không thì phải trả giá đắt gấp đôi. Ôi!!! Nó đang đói mà chỉ còn đúng 7 ngàn lẻ. Đủ để mua một ổ bánh mì. Chẳng lẽ nó không còn cách nào khác sao??? Đang suy nghĩ vẩn vơ, nó đã thấy nhỏ Vy lớp nó đứng trên bục. Nhỏ hát bài Ngày tết quê em. Bài hát hay quá. Nó thòm ngưỡng mộ nhỏ, lúc đó, nó cảm thấy tự ti về giọng hát của mình. Không ngờ, Huy và Hoàng đã đứng sau nó tự bao giờ. Vẫn cái dáng vẻ mệt mỏi, Hoàng vừa đi vừa ngáp. Còn Huy, cậu bạn hào hứng thấy rõ. Cũng phải thôi, nhỏ Vy vừa hát mà.

_ Mà không định ăn sáng hả Lê Mai?_ Huy hỏi nó

_ Có chứ. Nhưng mà nhìn luật chơi thì biết_ nó ưỡn ẹo đáp lại

_ À, ra vậy. Sao mà không hát một bài đi?_ Huy khích lệ tinh thần nó_ Tao chưa được nghe mày hát bao giờ

_ Thôi. Tao hát dở lắm. Không dám hát đâu_ nó lắc đầu quây quây.

_ Thế mà có muốn ăn không?_ huy cao giọng hỏi

_ Có chứ nhưng mà....._ Nó chưa kịp trả lời thì Hoàng đã ngắt lời nó

__ Để tao hát cho__ Hoàng lại quay về với khuôn mặt baby kute ngày nào. Tuy đôi mắt vẫn còn díp lại nhưng nụ cười trên môi đã cho thấy Hoàng khá hoà hứng. Hoàng bước đi làm cho Huy hơi khó chịu. Dù gì thì Huy cũng đã lên kế hoạch bắt nó phải hát. Thế mà Hoàng lại phá đám

__ Uhm. Mình sẽ hát bài Đoàn xuân ca.__ Hoàng mới nói đến đó, đám con gái đã vỗ tay rào rào, hò hét inh ỏi. Dù gì thì vẻ đẹp baby kute của Hoàng cũng đã hút hồn khá nhiều người, trong đó có cả nó nữa.__ Nhưng mình sẽ hát hay hơn.....nếu có bạn Lê Mai hát cùng__ Hoàng chỉ xuống dưới, nháy mắt với Huy rồi nở một nụ cười ranh mãnh. Trời đất ơi. Cái thằng này làm gì vậy chời? Nó nghĩ thầm. Khổ thân. Tội bạn nó cứ đôn đốc nó lên. Cuối cùng, nó đã cầm lấy micro và hát. Nó hơi run nhưng

__ Woa. Giọng Lê Mai cao quá

__ Mai hát hay thật ỷ

__ Cả Hoàng nữa kìa

__ Cả hai trông hợp thật đó

__ Nhìn cũng xứng đôi nữa

Tất cả những lời khen, lời trầm trồ đều làm nó thấy tự tin hơn. Huy nghe nó hát một đoạn rồi bỏ ra ngoài. Huy muốn nó hát, nhưng chưa bao giờ muốn sự việc lại xảy ra như vậy. Lời thán phục cuối cùng làm Huy thấy nhói lòng. Huy cũng không hiểu tại sao. Huy nhìn vô trong. Nó và Hoàng đang ăn chung một ổ bánh mì. Rõ ràng là đang rất vui.....Nhưng không có Huy. Tan học, nó về chung với Huyền. Huy chờ nhỏ Vy về nhà nhỏ rồi tiện thể vô chơi. Nhà nhỏ Vy không lớn nhưng lại rất ngăn nắp. Huy ngồi xuống ghế, nói chuyện với nhỏ Vy trong khi nhỏ Vy gọt trái cây cho Huy.

__ Chuyện của mày và Mai sao rồi?__ Vy hỏi

__ Tao cũng không biết nữa!__ Huy ngán ngẩm trả lời

__ Không biết là sao? Tao đã phải đóng giả bạn gái của mày cả một học kì mà mày không làm nó lên cơn ghen được hả?__ Nhỏ Vy trừng mắt nhìn Huy

__ Chẹp. Thì biết vậy chứ sao giờ.

__ Chẳng lẽ Mai không hề để ý đến mày?

__ Tao không biết. Mày nghĩ cách giúp tao đi Vy. __ Huy nài nỉ

__ Mày thích nó thiệt hả?__ Nhỏ Vy hỏi

__ Maybe.....__ Huy trả lời nhất gừng

__ Vậy là có rồi. Tao còn lạ gì cái lũ con trai tui mày. __ Nhỏ Vy tỏ vẻ hiểu biết

__ Không lạ thì giúp tao đi. Tao chỉ có mày là bạn thân từ cấp hai. Tin tưởng mày chứ biết tin ai bây giờ.

__ Nhưng mà phải nghĩ cách. Mai đâu có dễ bị lừa.__ Nhỏ gạt gù, tay chống cằm ra vẻ đăm chiêu suy nghĩ__ Mày có thấy hình như Hoàng thích Mai không?

__ Mày cũng nhận ra vậy là đúng rồi__ Huy buồn rầu đáp

__ Đối thủ nặng kị đó. Xét về mặt ngoại hình á, mày cũng cao ráo đẹp trai nhưng nó chỉ thua mày có 3 phân, kèm theo khuôn mặt baby hút hồn hết đám con gái. Xét về mặt quyền thế á, nhà mày là nhà trọ, nhà nó là khách sạn, hơn nữa còn có nhà thuốc bên cạnh. Xét về mặt học tập, mày và nó năm nào cũng học sing giỏi nhưng mày nghĩ coi đã năm nào mày hơn phẩy nó chưa? Xét về tính cách á, con gái thường thích những chàng trai lạnh lùng, lâu lâu mới cười kìa. Nhưng mà tuýp người của nó thì tao không biết.__ Mỗi lời nói của nhỏ Vy càng làm Huy thêm mất hy vọng __ Nhưng mà mày có một lợi thế

__ Lợi thế gì?__ Khuôn mặt Huy tươi tỉnh lên

__ Mai ở trọ nhà mày. Như vậy, khả năng tiếp cận của mày sẽ cao hơn. Vì vậy mày phải tìm cách phát huy thế mạnh này.

_ Có lý. Nhưng tao phải làm sao?_ Huy lại trố mắt ra hỏi

_ Thì mày cứ giả bộ qua hỏi bài chẳng hạn. Qua càng nhiều càng tốt. Mày chưa nghe câu lửa gần rơm lâu ngày cũng bén à?_ Nhỏ Vy bày kế cho Huy, khuôn mặt vẫn nở nụ cười đều giả

_ Được rồi. Tao về nhà đây. Tao sẽ qua phòng nó liền_ Nói xong Huy phóng liền ra cổng. Chỉ kịp ngoá lại chào nhỏ Vy

_ Thiệt tình. Mấy thằng này đại gái thấy ớn. Chỉ có mình là bình thường. Chỉ có anh đẹp trai của mình là number one thôi._ Nhỏ Vy vừa quay vô vừa mơ mộng tới anh chàng đẹp trai nào đó...

13. Chương 13 : Cô Gái Trong Tranh Vẽ

Tối hôm đó, Huy sang phòng nó với nụ cười tủm tỉm trông thật dễ thương. Cầm theo một cái hộp nhỏ nhỏ màu trắng xinh xinh. Cái cách Huy nâng niu cái hộp nhỏ nhỏ trên tay cũng đủ biết Huy “kưng” nó đến cỡ nào rồi. Nó đang ngồi học bài thì nghe tiếng gõ cửa

_ Mai ơi. Huy này

_ Ờ, đợi xí_ Nó lồm cồm bò dậy

_ Cho mày nè_ Huy đưa cái hộp cho nó mà mắt nhìn băng quơ. Chắc Huy ngại gì đó.

_ Cái gì đó?_ Nó cầm lấy cái hộp, tò mò hỏi

_ Bánh em gái tao mới làm đó. Đem ày một cái ăn thử. Nó làm thử nghiệm Valentine tặng pò nó ấy mà._ Huy cười giải thích

_ Woa. Nhìn ngon quá. Huyền vẽ hình bằng socola đẹp thật đó_ Nó trầm trồ khen

_ Em tao mà_ Huy hãnh diện nói _ Mày chỉ tao mấy bài Hoá đi

_ Đâu?_ Nó ngoạm lấy cái bánh, vừa ăn vừa chỉ bài cho Huy.

Vậy là Huy đã thành công hôm đầu tiên. Kế hoạch đã triển khai thành công. Sáng hôm sau, nó vừa vô lớp đã thấy Hoàng ngồi đó vẽ vẽ gì đó. Nó tò mò lại ngó. Hoàng vẽ một cô gái tóc dài, rất đẹp. Phải công nhận là Hoàng khéo tay thật. Viết chữ thì xấu mà sao vẽ đẹp thế. Chợt, Hoàng giật nảy người lên khi thấy nó đang nhìn

_ Ey, không được nhìn

_ Sao vậy? Mày vẽ ai đó?_ Nó lại tò mò rùi

_ Vẽ.....vẽ.....ai kệ tao. Liên wan gì đến mày_ Hoàng giấu vội tờ giấy xuống ngăn bàn

_ À, vậy là mày vẽ bạn gái nên không muốn cho tao coi chứ gì?_ Nó khiêu khích. Ai ngờ....

_ Uh đó. Tao vẽ bạn gái tao á._ Mặt Hoàng tuy đỏ nhưng vẫn cố hất lên trời

_ A, thì ra mày có bạn gái mà giấu tao. Ai vậy, khai ra mau!

_ Không nói ày biết_ Hoàng cứng đầu nói

_ Vậy thì tao sẽ đồn là mày có bạn gái_ Nó vừa nói xong đã bô bô cái miệng rở to_ L:ớp mình oy. Hoàng có.....

_ Không có gì_ Nó chưa kịp nói hết thì Hoàng đã vòng tay qua vai nó bịt miệng lại, trông hai đứa cứ như trẻ con. Lúc đó, Huy vô lớp, Hoàng thừa cơ chạy luôn với Huy. Bỏ lại nó với sự âm ứ. Riêng Huy, khi nhìn thấy nó và Hoàng đùa giỡn vui như vậy, Huy có vẻ ghen tị với Hoàng” Tại sao lại không phải là mình chọc Mai cười? Chẳng phải trước đây Hoàng chỉ đùa như vậy với Như sao?”

Tối đó, và cả những tối hôm sau nữa, Huy đều qua nhà nó học. Đến một ngày, nó chờ mãi mà không thấy Huy qua, nó thấy lạ nên nhắn tin hỏi

_ Ey, mày đang chết ở đâu mà không qua hả?

_ Tao có công chuyện xú. Chắc tối nay không qua được_ Huy nhắn lại

_ Ờ, vậy thôi._ Nó nhắn lại theo phép lịch sự, không ngờ, bên phòng Huy, cậu bạn đang reo hò sung sướng. Huy vội gọi ngay cho nhỏ Vy

_ Alô, gì đó Huy?_ Tiếng nhỏ Vy ở đầu dây bên kia

_ Vy oy. Tao đã thành công bước đầu rồi. Tao làm theo lời mày qua thường xuyên xong rồi nghỉ một ngày, lúc này Mai nt cho tao hỏi chuyện nữa đó_ Huy hớn hởi kể với nhỏ Vy

_ Vậy là tốt quá rồi. Bây giờ mày cần phải....._ Nhỏ Vy lại bày kế cho Huy với một giọng hào hứng không kém.

Nó đang ngồi xếp lại mấy bộ quần áo, dọn dẹp các thứ để lên đường về nhà sáng mai. Nó được nghỉ tết hai tuần. Sáng sớm mai nó sẽ ra bến xe. Chợt, ai đó gõ cửa phòng nó

_ Tao Hoàng đây. Mở cửa ra nào_ Tiếng Hoàng thật âm, thật nhẹ nhàng

_ Sao tự nhiên hôm nay rỗng lại đến nhà tôm thế này?_ Nó cười đùa

_ Hìhì._ Hoàng cười trừ_ Mai mày về nhà hả?

_ Uh. Sao mày biết?_ Nó ngạc nhiên

_ Thì tao thấy mấy đứa ở huyện hầu như mai về hết nên tao đoán thế

_ A đúng rồi_ Tự nhiên nó reo lên

_ Đúng gì?

_ Mau nói cho tao biết bạn gái mày là ai đi_ Nó năn nỉ

_ Trời đất, mày vẫn chưa quên hả Mai?_ Hoàng nhăn nhó

_ Làm sao tao quên được. Mày vẽ ai khai ra mau

_ Tao không nói_ Hoàng hất mặt lên trời, tỏ vẻ kiêu căng

_ Không nói hả? Cho mày chít_ Nói rồi nó xông vô cù léc làm Hoàng té lăn, bò ra đất mà cười. Thấy không làm gì dc, nó bèn thôi. Trong lúc Hoàng phủi phủi quần áo đứng dậy, khuôn mặt baby kute ấy nở một nụ cười toả nắng, nghĩ thầm” Ngốc ă. Người mà tao vẽ là mày chứ là ai”

_ Mai đi sao? Đi bộ ra bến xe hả?_ Hoàng hỏi thăm

_ Uh. Chắc zậy thôi_ Nó uể oải đáp. Nghĩ đến cái viễn cảnh đợi xe lạnh lẽo nó khẽ rùng mình

_ Mai tao cũng có việc ra bến xe. Để tao chở mày đi. Mày đi chuyến mấy giờ?

_ Chuyến 6h. _ Nó hớn hởi đáp

_ Mai nhớ mặc ấm, cứ ở trong phòng đợi tao là được rồi_ Hoàng nói mà mắt cứ lơ đãng

_ Uhm. Cảm ơn mày_ Nó cười, nụ cười làm cả căn phòng ấm áp hẳn lên

Sáng hôm sau, nó dậy từ 4h30. Nó bước ra ngoài dạo một vòng. Nó ko muốn rời Đà Lạt chút nào. Nó muốn ở lại nhưng quê hương nó không ở đây. Nó cần phải về nhà. Nó cứ bước đi, vừa đi vừa suy nghĩ đến nỗi tông phải một người. Khi nó ngược lên thì

_ Ủa, Lê Mai. Sao mày lại ở đây?_ Huy ngạc nhiên khi nhìn thấy nó

_ ơ, Huy à? Tao đi dạo buổi sáng._ Nó cũng ngạc nhiên không kém

_ Bao giờ mày về nhà?

__ Lát nữa tao về.__ Nó buồn rầu đáp

__ Hay để tao đưa mày ra bến xe nhé__ Huy đề nghị

__ Uhm.Không cần đâu. Hôm qua Hoàng nói là sẽ đưa tao đi rồi.__ Nó lại cười đáp, nụ cười làm Huy thêm buồn

__ Ờ, vậy thôi. Mày về đi không Hoàng đợi

__ Uhm. Tao đi nhé__ Nó bước đi. Nhìn cái dáng nhỏ khoác cái áo bông to bự của nó, Huy thấy buồn. Huy đã chậm hơn Hoàng một bước.

Ở nhà, Hoàng đã đợi nó ngoài cửa. Hoàng mặc một cái áo khoác dài, bên trong có cả áo len. Nhìn Hoàng thật là ấm. Dù bây giờ mới có 5h15, Hoàng đã đứng đợi nó. Mặc dù nó hẹn Hoàng 5h30, cậu bạn đã chờ sẵn ở đó. Không hiểu có điều gì thôi thúc nó đứng bước tới. Nó cứ đứng vậy, ngắm Hoàng thật lâu, thật lâu. Gió vẫn thổi, thời gian thì vẫn trôi nhưng vẫn chưa nhích tới 5h30. Hoàng thật dễ thương. Cả tính cách lẫn khuôn mặt baby kute bây giờ sao nó thấy thật quen thuộc. Nó cảm thấy không nỡ xa khuôn mặt đó. Cho dù nó và Hoàng cứ gặp là đánh nhau đi chăng nữa thì nó cũng ko muốn rời.

__ Hey, đợi lâu chưa?__ Nó bước tới bên Hoàng

__ Cũng mới thôi__ Xạo chưa. Đứng từ 5h hơn mà kêu

__ Uhm. Bây giờ đi ha__ Nó cười, leo lên xe của Hoàng. Chiếc xe lao vút đi trong màn sương còn dày đặc.

Ở bến xe, người đưa tiễn nhau đông nghịt. Nó quay lại chào Hoàng thì cậu bạn giúi vào tay nó một bịch kẹo dẻo, đủ mùi vị. Nó thốt lên

__ Woa. Nhiều quá sao ăn hết được

__ Cho mày đó. Cố mà ăn hết đi__ Hoàng lại cười nụ cười toả nắng đó

__ Hehe. Cảm ơn.__ Nó cảm ơn mà tay xoa xoa lại cho khỏi lạnh. Thấy vậy, Hoàng rút đôi bao tay đang đeo ra mang vào cho nó. Nó khẽ rút tay lại rồi lại để yên. Khuôn mặt hơi ửng đỏ của nó thật xynh.

__ Nè, xong rồi. Đã dặn là mặc ấm vô mà không nghe__ Hoàng trách nhẹ

__ Kệ tao.__ Nó bướng bỉnh đáp. Nhưng ấm thật!

__ Thôi, lên xe đi. Tao về.

__ Uh. Cảm ơn mày đã đưa tao đến tận đây nha__ Nó vẫy vẫy tay Hoàng rồi leo lên xe. Chiếc xe đi khuất Hoàng mới quay xe ra về. Miệng nở một nụ cười. Vừa đi, Hoàng vừa nghĩ ngợi bâng quơ” Cái con nhỏ này. Học hành thì giỏi mà sao ngốc quá đi. Mày vẫn chưa nhận ra hả chời?” Ngồi trên xe, nó đang ăn túi kẹo ngon lành. Nó nghĩ đến đôi bao tay ấm áp hơi ấm của ai đó. Mà người đó bây giờ đang toả nắng khắp con đường bằng nụ cười baby kute..

14. Chương 14 : Trớ Trêu

Nó lơ đãng bước từng bước trên con đường quen thuộc. Đã gần một năm nó không đi trên con đường này. Nó thấy nhớ nơi này. Nó yêu cái hương quen thuộc của những buổi trưa ngồi ăn kem. Nó cứ bước chậm chậm. Chợt, nó nhìn thấy một ông già bán kem, bu quanh là một đám con nít lóc chóc. Nó nhớ đến Huy và cây kem hai đứa cắn chung. Bất giác nó phì cười. Đột nhiên, sau lưng nó một thanh niên chạy xe máy vụt lên cười khúc khích

__ Hey, Lệ Mai__ Tiếng người thanh niên đó

__ Ủa, anh Đạt. Anh làm gì ở đây?__ Nó ngạc nhiên kinh khủng

__ Quê anh ở đây mà. Con em, làm gì mà vừa đi vừa tùm tùm cười vậy?__ Anh Đạt chọc quê nó

__ Nhà em cũng ở đây mà. Hìhì. __ Nó cười đáp lại

__ Em về sớm thế? Sao ko ở lại thành phố chơi vài ngày rồi hãy về?

__ Mẹ em dặn về ngay, nhà có việc gì đó. Anh thì sao?

__ Mẹ anh bắt về đi xem mắt cô bé nào đó. Hình như cũng cỡ tuổi em thì phải. __ Anh Đạt chép miệng

__ Quê mình còn cổ hủ thật. Chuyện cưới xin là cả đời mà làm như chuyện đâu không.

__ Uh. Chắc anh từ chối thôi. Mẹ anh cũng ko bắt buộc là phải cưới nên cứ đi ẹ vừa lòng

__ Ko biết em thì bao giờ mẹ mới bắt đi đây __ Nó thở dài __ Haizzz

__ Nhà em ở đâu? Anh đưa về một đoạn

__ Thôi. Em muốn đi chơi một tí. Anh về trước đi. __ Nó cười

__ Uhm. Anh đi nhe __ Anh Đạt cũng cười với nó rồi phóng xe đi. Nó nhìn theo lắc đầu. Bằng tuổi nó ở quê, khối đứa con gái đã lên xe hoa. Nói đâu xa, nhỏ Út Quyên chơi chung với nó từ hồi nhỏ giờ đã 1 con. Rõ chán đời. Đến năm 2010 rồi mà còn cổ hủ quá đi. Nó rảo bước về nhà, không quên ngoái lại nhìn con đường cũ.

Ở nhà, mẹ nó đang dọn dẹp nhà cửa. Bữa nay ba nó cũng ở nhà. Lạ ghê. Sao ba nó lại mặc vest, còn mẹ nó lại mặc đầm sang trọng vậy cà. Chắc không phải để đón nó chứ??? Nó bước vô

__ Con chào ba mẹ. Con đã về __ Nó hét lớn

__ Lệ Mai. Mai nó về rồi nè em. __ Ba nó mừng quá, cười tươi

__ Con đi đường có mệt không? __ Mẹ nó đơn đả hỏi thăm.

__ Dạ không. Tết này anh Bảo có về ko mẹ?

__ Anh đây em gái __ Anh Bảo từ trong nhà bước ra. Nó mừng rỡ chạy lại ôm anh trai mình.

__ Woa. Anh Bảo cao thêm nữa phải không? __ Nó vui vẻ hỏi

__ Còn em hình như lùn đi thì phải __ Anh chống cằm nhìn nó vẻ suy xét

__ Anh muốn xơi Karate rồi chứ gì? __ Nó lùi lại, thủ thế

__ Haha. Anh giỡn mà. __ Anh nó ngồi phịch xuống ghế, kéo nó ngồi xuống cùng

__ Lệ Mai. Con vô tắm rửa thay quần áo đi. Mặc đẹp vô. Lát nữa nhà ta có khách đó __ Mẹ nó giục nó. Trong lúc nó đi vô, anh Bảo nói chuyện với ba mẹ

__ Ba à. Con vẫn không nghĩ đó là một ý hay đâu __ Tiếng anh Bảo có vẻ nghiêm trọng

__ Sao lại không? Đây là dịp ngàn năm có một. Nhà bên đó lại giàu có, cũng có người đi tây đi ta. Với lại đâu phải nhà người ta không có học thức __ Ba nó nhíu mày

__ Nhưng sao ba không để cho em nó tự quyết định? __ Ổ ồ. Vậy là có chuyện gì đó liên quan đến nó đây

__ Thì cũng để em nó xem. Nó không ưng thì thôi. Đâu có vấn đề gì __ Ba nó nói chuyện mà cứ như đưa ra tối hậu thư cho kẻ địch làm anh Bảo khó chịu ra mặt. Nhưng phận làm con, anh Bảo không dám nói nhiều.

Nó tắm rửa sạch sẽ, mặc jeans, áo phông nhìn năng động hẳn. Nó còn cột cả mái tóc ngắn ngắn lên nữa. Nhìn cá tính mà cũng thật dễ thương. Nó đang xếp lại mấy thứ đồ dùng thì nhà có khách. Mẹ hối nó ra ngoài. Khách đi chiếc ô tô khá lớn và sang trọng. Có vẻ là một người giàu có. Từ trong ô tô, một người đàn ông cỡ tuổi ba nó bước ra. Người đó mặc vest đen nhìn khá lịch sự. Cả người phụ nữ đi cùng cũng thế. Bà ta mặc váy trông rất quý phái. Trong xe còn một người nữa. Đó là một thanh niên mặc vest trắng. Người thanh niên khá cao, nhưng có vẻ thấp hơn anh Bảo. Mái tóc gọn gàng, caravat cũng nghiêm chỉnh. Người thanh niên đó xoay người lại, nó sững sờ, hét lên

__ Anh Đạt!!!!!!! __ Ai cũng quay lại nhìn nó

_ Ủa. Lệ Mai. Là em hả?_ Anh Đạt cũng sững sờ. Nó chợt nhớ ra chuyện anh Đạt nói hồi nãy. Quá choáng, hai người nhìn nhau mà hét

_ ***** AAA!!! !! !!!_ Phải một lúc sau cả hai mới kịp hoàn hồn.

_ Giới thiệu với con. Đây là hai bác nhà họ Võ. Đây là anh Võ Khánh Đạt, người đến để xem mắt con._ Ba nó nói mà mặt nó vẫn cứ đơ ra vì sợ hãi. Thì ra cô gái mà anh Đạt nói đến lúc nãy chính là nó. Miệng nó cứ há hốc ra mà ko chịu ngậm.

_ Đạt. Đây là ông bà Tiểu Hạ. Còn cô bé này là Tiểu Lệ Mai. _ Mẹ anh Đạt giới thiệu với anh

_ Theo như nãy giờ ba thấy thì hình như tụi con quen nhau rồi. Vậy càng hay. Hai đứa càng dễ tìm hiểu nhau hơn._ Ba nó lại lên tiếng. Nó chết đứng. Anh Bảo phải cầm tay nó kéo ra ngoài. Đi theo sau là anh Đạt vẫn còn đang không tin vào mắt mình.

_ Sao em lại quen anh ta?_ Anh Bảo hỏi nó với sự ngạc nhiên tột độ

_ Bọn em cùng hướng dẫn lớp Karate trên thành phố. Em tam đẳng, anh đầy nhị đẳng.

_ Rồi em tính sao đây. Anh thấy mẹ đồng tình lắm đó!_ Anh Bảo nhăn nhó hỏi nó

_ Chuyện của em, em tự quyết định được. Em nhất định ko lấy anh ta._ Nó khẳng khái trả lời.

_ Anh cũng tin là như thế_ Anh Bảo đặt một tay lên vai nó rồi cười. Lúc đó, anh Đạt đột nhiên xen vào câu chuyện giữa hai anh em nó

_ Bảo yên tâm. Tôi sẽ ko lấy em gái cậu đâu

_ Sao cơ?_ Anh Bảo quay phắt người lại

_ Tôi sẽ ko lấy người mà em trai tôi để ý_ Anh Đạt giải thích

_ Mai. Thế này là thế nào?_ Anh Bảo nhìn nó khó hiểu

_ Anh Đạt là anh trai của Dương. Cái thằng đi Singapore chung với anh đó_ Nó chép miệng

_ Ra là vậy. Cậu cũng được lắm chứ_ Anh Bảo vỗ vai anh Đạt, sau đó tất cả cùng đi vào nhà

_ Sao rồi các con? Đồng ý chứ?_ Ba anh Đạt hỏi

_ Tụi con không đồng ý_ Cả nó, anh Đạt và anh Bảo cùng đồng thanh mà không ai nhìn ai.

_ Hả? Tụi con nói cái gì?_ Ba anh Đạt có vẻ tức giận

_ Đơn giản là vì Mai là bạn của Dương. Con ko muốn em trai con nhìn con với ánh mắt căm thù

_ Chỉ đơn giản là bạn thôi mà._ Ba anh Đạt chống chế

_ Nhưng thằng Dương thích pé Mai. Anh em thì ko tranh giành nhau. Vả lại, Mai cũng ko thích con_ Anh Đạt nói xong quay lưng đi luôn ra xe. Ba của anh Đạt vội vàng xin lỗi rồi ra xe đi về. Chỉ còn lại nó và anh Bảo đang cười thích thú. Ba mẹ nó thì có vẻ tiếc nuối.

_ Thôi con ạ. Để sang năm....._ Mẹ nó chưa kịp nói hết câu, nó đã cắt lời

_ Con muốn học tiếp. Con muốn đậu đại học. Xin ba mẹ hãy để con tự lo_ Nó nói thẳng thừng làm cả nhà đều im lặng. Chỉ có anh Bảo là mỉm cười hài lòng về nó. Anh Bảo biết trong đầu nó đang nghĩ gì. Anh biết tại sao nó từ chối. Ko chỉ là do Dương.....

Buổi tối, nó ngồi trên sân thượng ngắm sao. Nó vừa ngóc đầu lên trời, vừa khe khẽ hát. Trời về khuya đẹp thật. Trăng có, sao có, tiếng côn trùng kêu cũng có. Vài hạt mưa tí tách rơi. Nó vẫn giữ nguyên tư thế. Mưa làm nó nhớ đến cậu bạn baby kute. Tại sao những chuyện gần đến Hoàng đều có mưa. Nó kéo cổ áo cao hơn. Bất chợt, anh Bảo bước ra

_ Mai thích người khác rồi phải không?

_ Hả? Anh Bảo à?_ Nó phớt lờ câu hỏi của anh

__ Mai thik người khác rồi hả?__ Anh Bảo mỉm cười, ngược lên trời giống nó

__ Ko có đâu. Em gái anh đâu có thik ai__ Nó nói dối. Thật ra nó.....

__ Huy hay là Hoàng vậy?__ Anh Bảo vẫn không màng đến câu trả lời của nó.

__ Em đã nói là kk có mà__ Nó đã bắt đầu toát mồ hôi

__ Xạo xạo. Ko có hả?__ Anh Bảo nhe răng ra cười

__ Ờ thì.....__ Nó ấp úng, nó biết nó ko thể nào qua mặt được anh Bảo

__ Hoàng phải ko?__ Anh Bảo nói làm nó giật bắn cả mình

__ Anh Bảo__ Nó trả lời nhát gừng

__ Ko nói cho anh nghe đúng ko?__ Anh trợn mắt nhìn nó

__ Dạ.__ Nó chày cối

__ Uhm. Ko nói thì thôi. Nhưng đừng để đến khi mất người đó rồi, có muốn nói cũng ko dc__ Anh Bảo nhìn băng quơ

____ Nó ko nói gì, chỉ im lặng lắng nghe

__ Hình như Hoàng thik em thì phải__ Anh Bảo nói. Chẹp, óc phán đoán chí lý

__ Sao anh lại nghĩ thế? Bọn em suốt ngày đánh nhau, làm sao mà Hoàng thik em được__ Nó gân cổ cãi

__ Giống phim Hàn Quốc ghê. Hihi__ Anh Bảo cũng chả thèm đả động gì đến câu trả lời của nó. Anh mỉm cười rồi bước vào trong. Để lại nó với dòng suy nghĩ của nó. Anh vừa đi vừa cười:" Con bé ngốc này. Thik thì nói đại ra đi còn bày đặt. Thằng nhóc tên Hoàng có vẻ tốt. Haizzzzzz. Hơi đâu lo chuyện của nó. Mình còn không lo nữa là.....

15. Chương 15 : Sweet Tết__ Sweet Valentine

__ Mai, Bảo! Xuống ăn dưa con__ Tiếng mẹ nó vọng lên từ dưới nhà

__ Dạ. Con xuống liền__ Hai anh em nó hét to

__ Ba mẹ định Tết này về Sài Gòn. Tụi con có muốn đi theo ko?__ Ba nó nói

__ Sao tự nhiên bà mẹ lại về Sài Gòn?__ Anh Bảo thắc mắc

__ Uhm. Ba mẹ muốn về dưới đó thăm lại bạn bè cũ. Con cũng biết là nhà mình ko còn họ hàng rồi còn gì__ Mẹ nó thở dài.

__ Con muốn lên lại Đà Lạt__ Nó đột ngột lên tiếng

__ Vậy thì con sẽ đi với bé Mai__ Anh Bảo tiếp lời

__ Thật ra ba mẹ cũng muốn ở lại nhưng năm nay tự nhiên cô chú dưới đó lại nổi hứng gọi ba mẹ xuống chơi

__ Ba mẹ cứ đi đi. Con dư sức lo cho bé Mai mà__ Anh Bảo nói vững như đinh đóng cột

__ Được ko Mai?__ Ba nó nhìn nó

__ Dạ được

__ Vậy thì ngay ngày mai, ba mẹ sẽ đi Sài Gòn. Hai anh em muốn đi lúc nào thì đi nhưng nhớ cẩn thận. Bảo nhớ về Sài Gòn sớm để bay qua Singapore. Mai nhớ đem đồ đạc đi học nhe con.

_ Dạ_ Hai anh em nó sướng rơn. Thật tình nó chẳng thích về nhà tẹo nào. Tết năm nào cũng như năm nào. Chẳng bao giờ có ko khí xuân. Nhà nó là vậy. Quanh năm suốt tháng như bình thường. Thế nên nó mới muốn lên Đà Lạt. Một phần để thoát khỏi ko khí ngột ngạt ở nhà, một phần để gặp lại bạn bè cũ.

Rồi nó và anh Bảo cũng đã đến Đà Lạt. Vào lại nhà trọ cũ.....

_ Ủa? Lệ Mai!!!_ Huyền vừa thấy nó đã nhảy vào ôm chầm nó_ Về bao giờ vậy?

_ Mới thôi. Nhà mình còn phòng ko?

_ Hết veo. Phòng mày thì còn nguyên nhưng sao lại hỏi thế?_ Nó thở dài chỉ tay vô ông anh quý hoá của nó

_ Tội anh em mày rồi. Ở chung đi, tao khuyến mãi cho cái ghế._ Huyền nháy mắt tinh nghịch

_ Haizzz. Đành vậy

Sáng mùng một Tết, ba mẹ gọi điện Happy New Year tụi nó. Cả Dương cũng gọi về từ Singapore. Tết này cậu bạn ko về nhà. Huy, Huyền, nhỏ Vy và cả những người bạn khác nữa. Ai cũng gọi điện hoặc nhắn tin cho nó. Chỉ thiếu có một người. Chỉ thiếu người có khuôn mặt baby kute. Chỉ thiếu người có nụ cười toả nắng. Nó hơi buồn nhưng cũng bước ra ngoài phố chơi cùng anh Bảo. Trùng hợp thay, mùng một Tết năm nay trùng ngày Valentine. Ngoài đường, ai cũng có đôi có cặp. Nó đã ước người đi bên cạnh nó ko phải là anh Bảo mà là ai đó. Nó mân mê sợi dây chuyền người đó tặng ngay cổ. Nó mỉm cười rồi mau chóng quên đi. Hôm nay là ngày đầu năm. Nó muốn mọi chuyện thật suôn sẻ. Nó và anh Bảo nhìn rất đẹp đôi. Nói thật đấy chứ. Anh Bảo cao ráo đẹp trai, khuôn mặt hút hồn. Còn nó thì lùn vẫn hoàn lùn nhưng lại toát lên nét gì đó ngộ nghĩnh, dễ thương. Nó và anh Bảo bước vào hội chợ Tết. Hội chợ năm nay đông kinh khủng. Đi lòng vòng, nó và anh Bảo bước vào một gian hàng vớt cá

_ Đẹp quá anh Bảo ơi_ NÓ nhìn anh Bảo mắt ko chớp. Như nhận ra điều gì, anh phá lên cười

_ Mặc kệ em. Anh ko vớt

_ Đi mà. Đi mà. Anh Bảo đẹp trai, anh Bảo dễ thương....._ Nó năn nỉ

_ Thôi được rồi, tiếc tai quá. _ Anh Bảo chịu thua_ Nhưng chỉ một con thôi

_ Dạ được_ Nó chớp mắt, còn anh Bảo thì thở hắt ra, làm như vớt dễ lắm vậy. Anh Bảo thò tay xuống bể cá và.....Véo.....Một con cá vàng nhỏ xíu bay lên. Anh nhanh chóng đưa vớt ra hững. Mọi người vỗ tay tán phục. Nó vui sướng cầm lấy túi cá, miệng nó

_ Anh Bảo tuyệt vời. Iu anh Bảo wá xá._ Điệu bộ nhí nhảnh của nó làm mọi người đứng gần đó bật cười. Có người còn chêm vô

_ Hai cô cậu này trông đẹp đôi gớm. Valentine trùng mùng một Tết, đi chơi vui quá rồi còn gì

_ Hahaha_ Hai anh em nó phá ra cười khi nghe những lời đó.

Đến một quầy bán sôcôla, nó và anh Bảo dừng lại. Nó muốn mua gì đó cho người bạn baby kute của nó, cậu bạn có nụ cười toả nắng

_ Chị ơi, cho em xem cái này đi_ Một thằng nhóc có lẽ trạc tuổi nó đeo kính râm, đội nón bước vô. Nhìn thằng nhóc đó có vẻ quen quen, cái giọng nói đó làm nó liên tưởng đến một người. Bất chợt, một cơn gió thoảng qua, cái áo của thằng nhóc xộc xệch làm sợi dây chuyền trong cổ bung ra. Nó sững sờ. Là sợi dây đó, y chang của nó. Nó nhận ra ngay bởi vì sợi dây ấy rất đặc biệt. Nó khẽ gọi

_ Bạn ơi.....

_ Huh?_ Thằng nhóc quay lại rồi giật mình bỏ kính ra_ Trời đất, Lệ Mai!!!

_ Hoàng._ Nó la lên

_ Sao mày lại ở đây_ Cả hai đứa cùng đồng thanh

_ Tao mới lên hôm bữa_ Nó tươi cười đáp_ Còn mày?

__ Bộ tao ở đây thì ko đi chơi Tết hả?__ Hoàng cũng cười thật tươi đáp lại__ Mua sôcôla cho ai đoá?

__ Cho.....uhm.....cho ai kệ tao__ Nó vênh mặt lên

__ Ồ__ Hoàng hơi bần vì nghĩ có thể đó ko phải là mình

__ Còn mày mua cho ai đoá?__ Nó trêu chọc

__ Cho__ Hoàng hơi ngập ngừng__ ày đoá__ Hoàng ấp úng nói làm nó đỏ cả mặt. May là lúc đó anh Bảo đang ở trong coi mấy món đồ chứ ko thì.....

__ Thật á?__ Nó ngạc nhiên

__ Uh. Tặng mày nè. Ko kịp gói nhưng dù sao vẫn chúc mừng mày__ Hoàng nghe răng ra cười trừ

__ Cám ơn mày__ Nó thích thú cầm lấy món quà. Nó suy nghĩ một lát rồi cầm phong kẹo mới mua đưa cho Hoàng__ Tặng mày. Coi như cảm ơn tấm lòng thành của mày

__ Tao.....__ Hoàng bất ngờ, xưa nay chưa ai tặng sôcôla cho Hoàng mà lại làm cho Hoàng bối rối đến thế.

__ Tao muốn nói là.....__ Hoàng đang ngập ngừng thì anh Bảo bước tới

__ Hoàng hả em? ĐI chơi Tết hả?

__ Dạ__ Mặt Hoàng xụi lơ__ Cảm ơn mày nhe Mai

__ Uhm. ko có chi__ Nó có cảm giác Hoàng muốn nói với nó điều gì đó. Chỉ tiếc là anh Bảo đã phá hỏng giây phút đó. Hic hic

__ Hình như anh là kẻ phá đám thì phải__ Anh Bảo lên tiếng. Đúng quá chứ còn gì nữa

__ Ko có gì đâu. Thôi, tao đi trước nhe. __ Hoàng đỏ mặt rút lui sớm. Cũng may. Nếu Hoàng còn ở đó thì sẽ bị anh Bảo công kích chết mất. Ồi, mừng một Tết, Valentine của tui.....Ồi.....

Buổi tối, nó nằm dài trong phòng, nhìn ngắm cái hộp sôcôla của Hoàng. Cái hộp màu đen, màu nó thích. Sôcôla vị rượu rum, vị nó mê nhất. Sao Hoàng biết tất cả những điều này nhỉ??? Tại khách sạn Hoàng Thư, một thằng nhóc sở hữu khuôn mặt baby kute đang nhấm nháp từng miếng trong phong sôcôla nó tặng. Vị rượu rum. Vị yêu thích của thằng nhóc. Và cả hai đang tự hỏi :” Sao nó biết vị sôcôla yêu thích của mình ta???”

Nó nhìn băng quơ, đang nghĩ ngợi lan man thì anh Bảo bước vô phòng, anh mới đi mua đồ ăn về.

__ Ăn đi nè!__ Anh Bảo đưa cho nó hộp bánh ngọt đủ loại

__ Woa. Nhiều bánh ngon quá hén__ Nó xuýt xoa, thò tay lấy một cái bánh sừng bò rồi ngoạm một miếng to.

__ Bộ đói lắm hả?__ Anh Bảo nhìn nó cười

__ Chứ sao. Đợi anh về đói muốn chết. __ Nó tỏ vẻ ko quan tâm

__ Hêhê. Vậy thì ăn nhiều vô. Mai anh dẫn đi chơi__ Anh Bảo lắc đầu, nhìn nó ăn. Cái dáng vẻ vụng về của nó thật dễ thương__ À, cái thằng Hoàng đó nó tặng sôcôla cho em hả?

__ Dạ. Anh ăn thử đi. Chắc cũng ngon lắm. Trên bàn á__ Nó chỉ tay lên chiếc bàn đầu giường

__ Chưa ăn luôn hả?__ Anh Bảo ngạc nhiên

__ Tất nhiên chưa__ Nó vô tư trả lời. Anh Bảo định chọc nó nhưng sau khi nghĩ kĩ hơn, anh ko chọc nữa mà rút trong túi một thanh sôcôla khác đưa cho nó

__ Của thằng Đạt đó. Anh mới gặp nó ngoài chợ. Nó cũng lên thành phố ăn Tết. Nó nhờ anh gửi cho em

__ Của anh Khánh Đạt á???__ Nó há hốc miệng

__ Uh.

__ Em ko ăn đâu__ Nó nói, nhưng ko ngờ rằng

_ Vậy anh ăn nhe_ Anh Bảo bóc ra ngồi ăn ngon lành trước con mắt kinh ngạc của nó_ Sao??? Em ko ăn mà

_ Ô, trả đây. Huhu. Anh ko có quà nên ăn của em chứ gì. Huhu._ Nó đòi lại thanh kẹo trong tiếng cười khoái trá của anh Bảo. Hai anh em cứ thế đùa giỡn cho đến khi nó đau bụng quá phải chui vô toilet mới thôi. Hic hic. Rõ khổ. Thế là mừng một tết đã trôi qua. Và đây là ngày Tết vui nhất, ngày Valentine ngọt ngào nhất mà nó từng trải qua. Nó ôm bụng nhăn nhó nhưng vẫn cười.

16. Chương 16 : Chậm 1 Bước

Thế là đã qua ba ngày Tết. Hôm nay đã là mùng 8 rồi, ngày mai nó sẽ đi học lại. Nghĩ tới học là thấy chán. Haizzz. Anh Bảo đã xuống Sài Gòn lên máy bay qua Singapore từ hôm mùng 6 cơ. Vậy là chỉ còn lại một mình nó ở thành phố. Uhm. Đâu có đâu nào. Còn có cả Hoàng, cả Huy, Huyền, nhỏ Vy và những người bạn đáng yêu của nó nữa. Nó quyết định, hôm nay sẽ đi chơi một bữa xả láng, lấy tinh thần ngày mai đi học cho tốt. Nó thay quần áo. Vẫn chiếc quần jeans ngày nào, vẫn áo phông đen cá tính và vẫn chiếc mũ lưỡi trai hình đầu lâu bụi bụi. Thế mà nó trông khác hẳn mọi ngày. Nó xinh hơn, nhí nhảnh hơn và hình như nó có cao thêm một chút. Nó bước tung tăng trên đường, vừa đi vừa nhìn ngắm cảnh vật xung quanh. Nó bước vào công viên Ánh Sáng, tiến đến cái góc nhỏ quen thuộc. Gió nhẹ nhẹ, nó hít một hơi sâu. Hương hoa thoang thoảng, những cây mai anh đào bên cạnh nở rộ. Nó cười, nụ cười chào năm mới. Nó ngồi xuống một vạt cỏ lắng nghe âm thanh của mùa xuân. Nó nghĩ lại cuộc nói chuyện với ba mẹ và anh Bảo tối hôm qua. Chợt bụi cỏ gần đó lay động, nó mở mắt. Nó ngạc nhiên. Cái người vừa làm lay động bụi cỏ cũng ngạc nhiên. Hai người ko hẹn mà cùng nhau lên tiếng

_ Sao mà lại ở đây???

_ Mà cũng biết chỗ này à? _ Người đó mỉm cười hỏi nó

_ Tất nhiên. Góc ngách nào của Đà Lạt tao chả biết_ Nó vênh mặt lên. Người đó lại cười rồi ngồi xuống cạnh nó

_ Nghỉ ngơi một bữa trước khi đi học lại ha

_ Uhm. Thật ra.....tao đang suy nghĩ có nên đi ko_ Nó trầm ngâm

_ Đi đâu cơ?_ Người đó ngạc nhiên

_ Ba mẹ tao và anh Bảo mới gọi điện cho tao tối qua._ Nó ngưng lại giây lát rồi tiếp tục_ Mẹ tao định sẽ cho tao qua Singapore học với anh Bảo. Môi trường bên đó rất tốt và....._ Nó đang nói thì người kia cướp lời

_ Mai!_ Người đó sững sờ_ Mà có đi ko?

_ Tao cũng ko biết nữa._ Nó vẫn giữ ánh mắt nhìn xa xăm. Khuôn mặt cười nhưng ánh mắt thì lại buồn. Rõ ràng chủ nhân của nó hơi gượng gạo

_ Mai. _ Người đó nắm lấy tay nó. Nó giật lại, nhìn thẳng vào đôi mắt của người đối diện_ Đừng đi!

_ Sao cơ?

_ Đừng đi_ Người đó cầu khẩn

_ Tại sao?_ Nó ngơ ngác

_ Tại vì tao.....tao.....mày còn có bạn ở đây mà._ Người đó chống chế. Trong suy nghĩ của người đó:” Tại sao mình lại ko nói dc? Tại sao đã bao lần mình định nói là Tao thích mày rồi. Tại sao chứ? Chẳng lẽ mình ko thật lòng sao?”

__ Đó cũng là lý do tại sao tao do dự__ Nó mỉm cười đáp. __ Ở đây tao còn có mày, có cả tập thể 10a2. Ở bên đó, có thể tao sẽ gặp lại Dương, ở cạnh anh Bảo. Nhưng tao ko muốn xa nơi này. __ Nó lại cười. Lần này, khuôn mặt nó đã hết buồn. Thay vào đó là nụ cười rất xinh làm người kia thoáng ngạc nhiên

__ Vậy hãy ở lại Mai nhé__ Người đó động viên nó

__ Tao chưa thể nói trước được. Mày là người đầu tiên tao nói cho nghe đó. Đừng kể ai nhé__ Nó nói rồi đưa tay ra móc ngoéo

__ Được__ Người kia cũng móc tay với nó__ Tao hứa.

Nó và người kia rời khỏi công viên Ánh Sáng. Nó nói liên hồi, vẻ mặt vẫn vui tươi cứ như chuyện đi du học với nó ko thành vấn đề vậy. Nó và người kia đi ngang qua một cổng trường cấp một. Tiếng keng vang lên

__ Kem ko?__ Người kia hỏi nó

__ Có__ nó cười, tinh nghịch đáp

__ Nè__ Người kia đưa cho nó cây kem ốc quế năm trăm đồng. Nó đưa lên miệng liếm liếm. Nó ko hiểu sao lần đi ăn kem này thiếu thiếu một cái gì đó. Vẫn người bán kem này, vẫn cái hương vị này nhưng kem.....Lạ thật. Nó vẫn đi ăn cùng cậu bạn đó mà. Vẫn là cậu bạn dễ thương của nó. Mà lần này khác hẳn.

Nó và Huy rảo bước về nhà.

Buổi chiều, nó lại lang thang ngoài đường. Nó đi vô mấy tiệm sách. Nó dừng lại trước một tiểu thuyết của Stephenie Meyer. Quyển Hùng đông, tập 4 của Chàng vạng. Cuốn sách đã hấp dẫn nó mấy tuần liền mà nó thì vẫn rỗng túi. Nó nhìn cuốn sách chán nản, thở dài, bước sang chông sách khác. Nó ko biết rằng có người đã nhìn thấy nó. Thấy dc sự thích thú của nó đối với quyển sách. Ko chỉ một, mà là đến hai người nhìn thấy thái độ tiếc rẻ của nó.

Buổi sáng mùng 9, ngày đi học lại. Cả lớp ai cũng vui vẻ. Ai cũng nói về những ngày nghỉ Tết. Nó cũng thế. Vừa vô lớp, nó đã nhập hội tám với nhỏ Vy. Khoảng 10 phút sau, Hoàng và Huy tới. Khuôn mặt ai cũng hiện rõ nụ cười của năm mới. Nó nhảy tới trước mặt Huy

__ Huy!!!!!!!!!!

__ Gì ?__ Cậu bạn giật mình quay lại

__ Hoàng!!!!!!!!!!__ Nó lại gọi với cả Hoàng

__ Hả?__ Hoàng quay xuống

__ Lì xì__ nó chìa tay ra, cười tươi ơi là tươi. Hai thằng bạn cũng poá tay với nó luôn

__ Trời đất ơi. Đầu năm đã đòi lì xì rồi__ Huy than thở

__ Thì đầu năm mới đòi chớ. Giữa năm đòi làm chi__ Nó toét miệng cười làm hai cậu bạn cũng cười theo

__ Tao ko có phong bì đỏ nhưng mà ày nè__ Hoàng đưa cho nó một cái gói to màu đỏ. Nó bắt ngờ

__ Cái gì vậy? Quà cho tao hả?__ Nó hớn hở

__ Ừ. Giữ gìn cẩn thận nghe chưa chị hai__ Hoàng cười cười. Huy nhìn cái gói to đùng của Hoàng mà sững sờ. Lẽ nào.....

__ Woa. Cảm ơn mày nhiều nhe Hoàng. iu mày nhất lớp__ Nó nói vô tư, giọng nói hào hứng thấy rõ khi nó cầm trên tay quyển Hùng đông. Lời nói, cử chỉ của nó làm Huy thấy hơi buồn. Nhưng cũng chỉ là buồn. Ko còn cảm thấy ghen tức như mọi khi. Ngay lập tức, Huy rơi vào trạng thái mất hồn.” Mày làm sao vậy Huy??? Quyển Hùng đông mày mới mua hôm qua sao ko lấy ra? Tại sao mày lại chỉ dừng ở buồn? Sao lại kì lạ vậy? Đáng ra.....” Huy nhìn vội sang dãy bên kia, thấy nhỏ Vy cũng đang đòi lì xì. Tim đập nhanh, Huy túa mồ hôi.” Ko phải là mày đang ko chung thủy đó chứ?”

__ Huy!!!__ Nó hét to làm cậu bạn giật mình

__ Tao ko có.__ Huy sợ quá vội hét lên

__ Ồ, tao có nói gì mà mày đâu__ nó ngơ ngác nhìn Huy, khẽ chau mày

__ À ko có gì. Mày gọi tao hả?

__ Lì xì cho tao đi__ Nó ko để tâm đến thái độ của Huy nữa. Nó lại tiếp tục đi đòi lì xì

__ Nè__ Huy móc túi, đưa cho nó tờ 1000 đồng

__ Xí. Keo kiệt chưa. Không thèm__ Nó lè lưỡi trêu Huy rồi chạy sang dãy bên kia chơi với nhỏ Vy. Huy ngồi xuống, giả vờ như ko có chuyện gì. Nhưng tất cả đều ko lọt ra khỏi tầm ngắm của Hoàng. Hoàng khẽ cười rồi lắc đầu. Huy đã chậm hơn Hoàng một bước. Tại sao Huy luôn luôn chậm hơn Hoàng???

Giờ ra về, nó tung tăng ôm quyển sách trong tay nhảy chân sáo về nhà. Thiệt tình, ko hiểu nổi. Lớp 10 mà cứ như con nít. Nhảy chân sáo nữa chứ. Ngộ thật. Nó muốn về nhà thật nhanh để đọc quyển sách. Chợt, Hoàng đạp xe lên trước nó

__ Có muốn đọc nhanh ko? Lên xe tao chở đi một đoạn__ Như đoán được nó đang nghĩ gì, Hoàng nghiêng đầu, tỏ ý nói nó lên xe

__ Cảm ơn mày__ Nó cười tít cả mắt, leo lên yên sau của Hoàng, mặc cho cậu bạn phi như tên bắn. Nó nóng lòng muốn đọc lắm rồi. Ở đằng sau, Huy đang nhìn hai đứa nó, vừa đi vừa trầm tư suy nghĩ. Bất chợt, nhỏ Vy chạy lên đi với Huy

__ Sao rồi mày? Kế hoạch của nàg thất bại rồi hả?__ Nhỏ Vy nhìn theo chiếc xe đạp mà cười cười

__ Có lẽ__ Huy mỉm cười.

__ Thất bại sao lại cười?__ Nhỏ Vy nhìn Huy vẻ dò xét

__ Vì tao đã biết rõ cục, tao thích ai__ Huy nhìn thẳng vào đôi mắt của nhỏ Vy. Nhỏ cũng đang cười. Hình như nhỏ biết Huy đang định nói tới ai.

__ Ai vậy?__ Nhỏ vặn lại

__ Mày biết người đó mà__ Huy cười rồi chạy đi trước. Bỏ lại nhỏ Vy với nụ cười trên môi. Nhỏ biết. Nhỏ biết rất rõ người đó. Và nhỏ cũng biết, người đó cũng thích Huy nữa kìa.....Đó là nhỏ chứ ai.

17. Chương 17 : Tổng Kết

Ngày mai. Cái ngày mà nó phải đưa ra quyết định có nên đi hay không. Nó vẫn còn do dự. Nó biết môi trường học bên đó rất tốt. Nền giáo dục tuyệt vời, cơ sở vật chất cũng đầy đủ, điều kiện tốt hơn hẳn ở đây. Hơn nữa, nó còn được ở bên cạnh anh trai nó, làm bạn với Dương một lần nữa. Và cũng có thể, bao ước mơ dự định của nó cũng dễ dàng hơn. Nó cũng ko biết tại sao nó còn phân vân. Điều gì đã khiến nó phải suy nghĩ như vậy? Nó tự hỏi nhưng mãi mà ko tìm được câu trả lời.

Ở trong lớp, nó vẫn tươi cười như mọi ngày nhưng thần sắc có vẻ gì đó ko ổn lắm. Nhưng chỉ có một người nhận ra. Đó là cậu bạn baby kute của nó. Hoàng đẩy cho nó một mẫu giấy.

__ Ey, sao vậy mày?

__ Có sao đâu

__ Xạo ke. Nhìn mặt mày ỉu xiu. Kể nghe coi, tao giúp được thì giúp

__ Tao sắp đi Singapore

__ Đi thăm anh Bảo hả?

__ Ko. Tao đi học. Tao ko biết có nên đi ko

__ Mai.....

__ Sao hả?

__ Đừng đi

__ Tại sao?

Hoàng ko trả lời nó. Cậu bạn cầm tờ giấy vò nát trong tay. Hoàng buồn lắm, nhưng lại ko dũng cảm nói với nó. Cái điều mà Hoàng đã cố nói với nó từ lúc đi chơi với nó, từ trong bệnh viện và cả lúc này đây nữa. Dường như đối với Hoàng, nó là một người cực kì quan trọng mà ko ai có thể thay thế được. Nó cảm nhận được nỗi buồn của Hoàng. Vì thật lòng, nó ko muốn xa Đà Lạt, xa 10a2, xa cậu bạn baby kute của nó nữa. Giờ ra về, nó ở lại trực lớp. Chỉ còn mình nó, nó muốn nhìn lại căn phòng nó đã học lần cuối. Căn phòng với biết bao kỉ niệm. Chẳng lẽ nó cứ âm thầm thế này mà ra đi sao? Nó mỉm cười, cầm cây chổi lên quét lớp và khe khẽ hát. Nhưng dường như có một cái gì đó đang đứng ngoài cửa. Nó chạy ra

__ Ở kìa Hoàng. Sao mà chưa về?

__ Tao muốn gặp mày__ Hoàng nhìn thẳng vào đôi mắt nó. Đôi mắt đen láy phảng phất nỗi buồn phiền

____ Nó tĩnh lặng

__ Đừng đi__ Hoàng thiết tha cầu khẩn

__ Nhưng.....__ Nó ngập ngừng

__ Hãy vì lớp mình. Đừng đi nữa. Lớp phó học tập đã đi rồi, chỉ còn lớp trưởng mà cũng định đi luôn sao?__ Hoàng nói như chất vấn nó

__ Đó ko phải lý do chính phải không?__ Nó nhìn sâu vào đôi mắt Hoàng. Chúng thật đẹp. Đôi mắt màu nâu nhạt

__ Hãy vì tao được ko?

__Uhm.....Tao.....vẫn chưa quyết định có đi hay không

__ Hãy ở lại vì tao. Lệ Mai!__ Hoàng vẫn tiếp tục van nài

__Cố lẽ tao phải hoàn thành chương trình cấp ba đã__ Có vẻ như nó đã đồng ý

__ Cảm ơn mày__ Hoàng tiến tới ôm chặt nó trong vô thức. Nó vội đẩy Hoàng ra. Cả hai đều lúng túng

__ Taotaoxin lỗi. Cảm ơn vì mày đã ở lại__ Hoàng bối rối xin lỗi nó rồi bước vội ra khỏi lớp.

Chỉ còn lại mình nó. Nó đứng lặng hồi lâu. Sau đó, nó khẽ mỉm cười. Nó đã tìm được câu trả lời. Nó ở lại vì một người. Cái người mà nó đã rất ghen tị hồi đầu năm. Nó rút điện thoại, gọi cho ba

__ Ba à. Con sẽ ko đi đâu. Con muốn học hết cấp ba đã.....

Thời gian thì vẫn cứ trôi. Thời gian không chờ đợi ai. Và thời gian là thứ khắc nghiệt nhất. Đã gần ba tháng trôi qua.

Kì thi học kì đã xong. Nó đã hoàn thành chương trình lớp mười với kết quả ko thể khác hơn. Học sinh giỏi. Cả Hoàng cũng thế. Còn Huy, cậu bạn đang tiết đứt ruột vì mất danh hiệu học sinh giỏi. Chỉ cần 0.1 nữa là Huy đủ điểm.

Ngày sinh hoạt lớp cuối cùng

__ Lớp mình chuẩn bị một tiết mục văn nghệ giùm cô nha.__ Cô Hạnh thông báo. Ngay lập tức cả lớp nhao nhao lên__ Em nào có ý kiến đề cử gì thì nói đi nào. Chúng ta đi nhanh phần này để còn bàn việc khác

__ Bạn Hoàng đi cô__ Huyền nói lớn

__ Đúng á cô. Lệ Mai nữa__ Nhỏ Vy chen vào

__ Cho tụi nó song ca đi cô__ Thêm cái giọng của con nhỏ tổ trưởng tổ 1 nữa.

__ Vậy là xong. Mai và Hoàng chuẩn bị nhé. Bây giờ ta sang việc khác.....__ Nó và Hoàng vẫn ngồi im vì chưa chuẩn bị tinh thần. Ko ai nói được lời nào. Cuối giờ, Hoàng hẹn nó ở lại

_ Mai ơi. Giờ sao?_ Hoàng nhăn nhó trông đến tội

_ Thì.....đành vậy chứ sao_ Nó chép miệng uể oải

_ Song ca nhé?_ Hoàng cười. Lại nụ cười toả nắng đó. Nó xao xuyến

_ Uhm._ Nó cũng cười lại với Hoàng. Vậy là xong. Chả cần đến 5 phút nói chuyện. Nó và Hoàng đã chọn xong bài hát. Hai đứa có sở thích khá giống nhau nên cộng tác với nhau khá dễ dàng. Nó và Hoàng im lặng hồi lâu. Ai cũng có những dòng suy nghĩ riêng. Lát sau, Hoàng lên tiếng

_ Để tao chở mày về

Ngồi sau xe đạp của Hoàng, nó cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh. Hoàng đột ngột nói

_ Tập ở đâu đây mày?

_ Ở, cái này mày phải rành hơn tao chứ_ Nó ngớ mặt ra

_ Nhà tao nhé?_ Hoàng đề nghị

_ Cũng được.

Chỉ còn 3 ngày nữa là Lễ tổng kết sẽ diễn ra. Bọn nó sẽ phải diễn một tiết mục. Tiết mục cuối cùng trong danh sách. Chiều nay là ngày đầu tiên nó sang nhà Hoàng tập văn nghệ. Nó cảm thấy hơi hồi hộp. Không hiểu tại sao nữa. Chỉ là sang nhà một người bạn để tập hát thôi mà nó cũng cảm thấy lạ đến thế. Hai đứa nó tập ở phòng của Hoàng. Hôm nay, Hoàng mang thêm cây an lên phòng. Kế đó là cây guitar cũ. Những đồ vật trong phòng Hoàng, tuy cái nào cũng thuộc kiểu cũ nhưng nhìn còn khá mới. Rõ ràng chủ nhân của chúng rất chăm lo cho chúng. Chỉ cần nhìn cây guitar trong góc phòng mà ko bám bụi là đủ biết rồi. Hoàng bắt đầu đệm đàn. Giai điệu bài hát quen thuộc vút lên. Nó hít một hơi, thả hồn theo bài hát. Đến lượt Hoàng, cậu bạn chỉ khẽ mỉm cười. Từng câu chữ của bài hát qua giọng của Hoàng như được bước vào một thế giới mới. Lúc thanh cao, lúc trầm bổng, nhưng lúc nào cũng thật ấm áp.

_ Chỗ này mày phải hát thấp xuống nhé. Nghe nè.....

_ Câu này phải cao lên một tẹo

_ Khúc đó hát giọng vui tươi vào

_ Đúng rồi. Cao thêm chút nữa thì hay hơn

Hoàng chỉnh cho nó từng chữ một. Giọng của Hoàng thật tuyệt vời. Từng cung bậc, ngữ điệu cho đến cách luyện, ngân nga. Tất cả đều hoàn hảo. Từng điệu bộ, cử chỉ khi diễn đều được Hoàng biên đạo.

Và ngày tổng kết rồi cũng đến.

_ Sau đây là tiết mục của hai bạn Mai và Hoàng lớp 10A2. Nào chúng ta hãy cùng lắng nghe nhé_ Tiếng chị MC lớp 12 thật dịu dàng cất lên.

Hoàng bước ra trước. Cậu bạn mỉm cười, khuôn mặt baby kute kèm theo nụ cười toả nắng hút hồn bao nhiêu bạn gái. Sau đó, nó cũng theo chân cậu bạn ra. Nó cất tiếng hát. Giọng hát qua bao nhiêu lần sửa của Hoàng, bao nhiêu kỉ niệm. Thật hay. Giọng nó vút cao, giọng Hoàng trầm bổng. Lúc nhanh, lúc chậm nhưng.....thật ấm áp. Lúc nhạc dạo còn trống, đám bạn lớp nó và cả những lớp bên cạnh nữa

_ Nắm tay đi

_ Hoàng nắm tay Lê Mai cho tao

_ Hùn nó đi_ Câu này vừa được nói, cả nó và Hoàng cũng ko khỏi phì cười

Hoàng nhẹ nhàng nói nhỏ vào tai nó rồi chìa bàn tay ra

_ Nắm tay nhe

Nó hơi bối rối, sau đó, nó cầm lấy tay cậu bạn rồi cất tiếng hát. Lúc đó cả trường ồ lên vỗ tay. Nó và Hoàng ko hẹn mà cùng đỏ mặt. Nhưng nó thấy tự tin hơn. Ánh nắng chiều vàng rực hết như nụ cười toả nắng của Hoàng. Nó cùng Hoàng hát nốt đoạn sau trong tiếng reo hò cổ vũ của tụi bạn. Lần đầu tiên, nó

cảm thấy ánh nắng trải khắp lòng mình....

18. Chương 18 : (hết)

Buổi tổng kết đã kết thúc. Năm học lớp 10 của nó đã kết thúc. Vậy thì nó còn gì để mà lưu luyến nơi này nữa đâu. Nó đã chuẩn bị xong đồ đạc. Lát nữa, ba nó sẽ lên đón nó xuống thẳng Sài Gòn, bay sang Singapore cho chuyến du học hè. Nó lại mỉm cười. Lần này, nụ cười có vẻ luyến tiếc. Nó ko muốn xa Đà Lạt, xa bạn bè, xa những kỉ niệm mà nó đã gắn với nơi này. Nó ngồi lại trong phòng đợi ba đến. Khoảng 10 phút sau, có tiếng gõ cửa. Vậy là ba nó đã đến. Nó mỉm cười xách cái vali ra

_ ủa, Hoàng_ Nó ngạc nhiên khi nhìn thấy Hoàng. Cứ tưởng là ba nó chứ

_ Uhm. Định đi mà ko nói lời từ biệt gì với tao sao?_ Hoàng lại cười rồi. Vẫn nụ cười toả nắng đó. Trời ạ. Cứ cười thế này làm sao nó “có thể đi”. Hic hic

_ Hìhì. Mà sang là tốt rồi.

_ Nghe nói mày đi lần này mày sẽ sang hẳn bên đó?_ Hoàng vào thẳng vấn đề chính

_ Uhm. Cũng chưa biết được. Nhưng du học hè thì có lẽ ba mẹ tao đã tính hết rồi. Ko còn đường ở lại nữa._ Nó chép miệng

_ Mai nè. Tao biết là tao ko thể cản mày đi được. Nhưng trước khi mày đi tao phải nói với mày một điều.....uhm.....

_ Gì vậy?_ Nó chớp chớp mắt, trống ngực đập liên hồi

_ Tao đã muốn nói với mày nhiều lần rồi. Những lúc đi chơi, trong bệnh viện, rồi cả hôm tổng kết nữa. Nhưng tao ko đủ dũng khí để nói ra.

_ Hoàng....._ Nó nhìn thẳng vào đôi mắt nâu đó, mỉm cười

_ Tao chỉ muốn nói một điều thôi.....Tao thích mày. Ko biết từ bao giờ nhưng tao thực sự đã rất rất rất thích mày_ Hoàng nói như thể sợ ai cướp lời. Tao biết mày sẽ đi Singapore và có thể 2 năm nữa mới quay về.....

_ Kia Hoàng....._ Nó nói nhưng Hoàng lơ phất lời nó đi

_ Mày sẽ đợi tao chứ?_ Hoàng nhìn thẳng vào đôi mắt nó. Đôi mắt hiện tại lấp lánh như sao đêm, đẹp một cách mờ ảo

_ Tao.....tao....._ Nó còn lúng túng ko biết nên trả lời ra sao thì

_ Lớp trưởng. Tao chưa từng thích một lớp trưởng. Và tao cũng chưa từng nói với ai điều này....._ Hoàng nhìn quanh quất, nó giả như ko để ý, nó ngắt lời Hoàng

_ Tao đã từng rất ghét mày. Nhiều lúc tao nghĩ tao hận mày đến tận xương tuỷ nữa kia. Nhưng khi tao đi, người tao nhớ nhất vẫn chính là mày. Mày hiểu mà phải không Hoàng?_ Nó nghiêng nghiêng đầu, vừa cười vừa lắc lắc mái tóc đằng sau.

_ Tao hiểu. Vậy mày sẽ đợi tao chứ?_ Hoàng hỏi nó một lần nữa nhưng nó chỉ chậm rãi lắc đầu

_ Hãy để thời gian trả lời_ Ngay lúc đó, ba nó tới. Nó tạm biệt Hoàng rồi cùng ba nó xuống Sài Gòn. Tối hôm đó, nó đã ở trên máy bay, tuyến Việt Nam - Singapore

Và tất nhiên thì thời gian vẫn cứ trôi. Trôi nhanh ấy chứ. Sau một năm, nó ở Singapore với anh Bảo. Nó gặp lại Dương. Cậu bạn khác hẳn. Cao hơn, đẹp trai hơn, học giỏi hơn nhưng đó ko phải là Dương của nó như trước nữa. Dương bây giờ đã thay đổi nhiều. Mới chỉ có hai năm không gặp mà phong cách sống, cách

nghĩ của Dương đã hoàn toàn khác với xưa kia. Dương bây giờ đã thik một cô bạn tên Jessica ở đó. Hai người khá là đẹp đôi.

Lại thêm một năm nữa trôi qua. Nếu ở Việt Nam thì nó đã lớp 12. Anh Bảo đã ra trường và đang tiếp tục học đại học. 3 tháng hè của năm 11, đáng ra nó sẽ ở lại đi chương trình trại hè của trường nhưng.....nó chọn trở về Việt Nam. Và nó đã quay về.

Vẫn con người đó

Vẫn ánh mắt đó

Vẫn nụ cười đó

Và vẫn trái tim với một nụ cười toả nắng bên trong

Nó lang thang trên đường Trần Phú. Gần đến trường Thăng Long rồi. Mới chỉ có hai năm mà trường khác quá. Đẹp hơn, lớn hơn và có phần hiện đại hơn. Nó đang ngắm lại ngôi trường cũ thì trông thấy hai người đang đi tới. Dáng vẻ họ có vẻ quen quen. Nó thốt lên

_ Huy, Vy!!!!

_ Lệ Mai_ Cả hai đều đồng thanh_ Về bao giờ mà ko báo?

_ Tao mới về hôm kia. Hìhì.

_ Bọn tao cứ tưởng mày chết luôn bên đó rồi chứ_ Huy châm chọc. Vẫn là cậu bạn dễ thương của nó như ngày nào. Khuôn mặt có vẻ tươi hơn.

_ Haha. Mày về mà về tay không là ko xong với tao đâu. Quà Singapore đâu?_ Nhỏ Vy tinh nghịch nói. Cô bé hơi khác. Mái tóc thẳng ngày nào nay đã bị uốn cong, cột gọn gàng nhìn như búp bê.

_ Không nó_ Nó xoè hai bàn tay trắng ra, miệng lè lưỡi

_ Ồ, hình như mày cao thêm thì phải....._ Nó nói chuyện với Huy và nhỏ Vy đến tận trưa. Ba đứa tụi nó tám với nhau đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Nào là cô Hạnh vẫn chủ nhiệm, Huyền em Huy đã của đổ một anh 12, Huy và nhỏ Vy đã thành một cặp.....blah.....blah.....blah. Nhưng tuyệt nhiên ko nói về Hoàng. Có lẽ nó đã quên???

Buổi chiều, nó đi chơi khá nhiều. Nó dạo chắc phải cả thành phố. Hết chỗ này đến chỗ nọ cho đến tận sẩm tối. Nó đi vào một con ngõ vắng. Nơi này, chính nó đã đánh lũ du côn kia, giải thoát cho Hoàng. Và chính Hoàng cũng đã đỡ cho nó mảnh ván của tên cầm đầu. Nó mỉm cười khi đi ngang qua đó. Nó vẫn đeo sợi dây chuyền Hoàng tặng, không lúc nào rời. Nó có vẻ hơi mỏi, chiếc mũ lưỡi trai trên đầu sụp dần xuống. Nó mệt mỏi, ngồi bệt ngay giữa con ngõ thiếp đi lúc nào ko hay.

_ Hôm nay thua. Tức quá. Lũ *****._ Ba thanh niên tay cầm chai rượu say lảo đảo bước vô con ngõ đó.

_ Tụi mày. Hôm nay vớ bở rồi_ Một thằng chỉ tay vô nó, giọng cười đều giả nói với hai thằng kia

_ Cha cha. Con bé này chắc là con nhà giàu_ Ba thanh niên đó tiến lại gần nó. Nó vẫn ngồi đó ko biết trời trăng mây nước gì. Ba thằng đó bắt đầu tìm kiếm khắp các túi áo, túi quần của nó. Cả cái cặp chéo của nó nữa. Cho đến khi nó choàng tỉnh dậy thì thấy cả ba người. Nó trở về tư thế phòng thủ ngay lập tức. Ba thằng với nó thì ăn nhăm gì. Nhưng nó đã quá mệt mỏi

_ Cô em cần gì phải thủ thế như vậy? Anh đâu có làm gì cô em đâu. Chẳng qua chỉ là chút tiền thôi mà.

_ Một thằng phe phẩy xấp tiền của nó trong tay

_ À phải. Cái này cũng đâu đáng giá là bao_ Thằng tiếp theo đưa sợi dây chuyền của Hoàng lên khiêu khích. Mặt nó danh lại, người căng cứng

_ Trả cho tao. Nếu không đừng trách_ Nó nghiêm mặt

— Con bé này. Nói ngọt ko nghe— Thằng đó nói xong câu đó xông tới đánh nó tới tấp. Cả hai thằng còn lại cũng xông tới. Nó cố hết sức chống trả nhưng tất cả chỉ vô vọng. Đôi chân đi bộ cả ngày hôm nay đã làm nó kiệt sức. Nó luy dần, luy dần. Ngay lúc đó, một người khác đi tới.

Người đó nhanh chóng bước tới hạ gục bọn kia bằng những đòn thế Aikido hết sức dũng mãnh. Chưa đầy 10 phút, trận chiến đã ngã ngũ. Người đó lấy lại được tiền và sợi dây chuyền. Lạ thật, sợi dây chuyền đó giống với cái của người này đang đeo. Nó vội đứng dậy cảm ơn. Nhưng người đó ngăn nó lại, chậm rãi gỡ chiếc mũ lưỡi trai của nó ra. Vừa sững sờ mà cũng vừa hạnh phúc. Lúc đó nó đã nhận ra. Nó nhận ra cái người vừa cứu nó bằng những đòn thế Aikido. Nó nhận ra người đeo sợi dây chuyền giống mình. Không phải nó nhìn vào khuôn mặt, mà nó cảm nhận bằng trái tim, cảm nhận bằng ánh mắt. Và ngay cả trong đêm tối, nó cũng thấy người nó cười nụ cười toả nắng. Người có khuôn mặt baby kute đó mỉm cười lên tiếng

Một câu chuyện tuổi teen

Một câu chuyện về cô gái và chàng trai

Một câu chuyện với kết thúc mở

Hình như là CỐ THẬT.

—HẾT—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tao-ghet-may>